

ספר

על התורה ועל התמורה

קובץ מאמרים

על כת רהבים ופשטי קרב

(משטים מדרך הישר אחרי הכזב, רש"י).

על אמונה ונדשה ותורה ונדשה

על האלהת אדם בן תמותה

ועל מינוי קשית.

להערות ובירורים

ובן להשגת הספר בישראל

ת.ד. 18016 ירושלים

מחיר הספר 8 ש"ח

כולל דמי משלוח

נערך: על ידי שלומי אמוני ישראל

ובני פריצי עמד ינשאו להעמיד חזון ונכשלו.

ומקשיעי ברית יתנוף בתולדות.

ועם יודעי א-לקיו יתקמו ועשו. ומשכילי עם יבינו לרבים.

ומן המשכילים יבשלו לצדוף בהם. ולבבר וללבו עד עת לא.

(דניאל יא)

ספר

על התורה ועל התמורה

בו יתבררו ויתלכנו הדברים, ויתגלו לעין כל, החליפות והתמורות, באמונת ישראל סבא, ובתורה ומצוותיה, ובדרכה של היהדות, וכן באורחותיה ומחשבותיה של החסידות, שחוללה תנועת חב"ד בראשות מנהיגה האחרון, במסתרים ובגלוי, בכוונות נסתרות וגם גלויות, מתוך מניעים מוזרים ותמהוניים, ולמען מטרה משיחית זרה ליהדות...

הספר לא נכתב חלילה לשם התנצחות. ובודאי שלא לשם קינטור. יותר משנכתב בדיו, נכתב בדם ובדמע, ולמען התועלת.

הספר אינו נצרך למי שמכיר אותם ואת שיחם ושיגם מקרוב, כי כל אשר טוהר לב לו, ויש בו משהו מן המשהו של ו"הדיחו ביראת ה'", יודע ומרגיש שרוחות זרות שמקורם בשדות זרים מנשבות שם, שמים הרעים מהם שתה מנהיגם במיטב שנות חינוכו, אותם הוא משקה לעדריו. אבל צורך השעה הוא, למי שאינו מכירם, ולתמימי דרך, האוהבים לראות אך טוב בכל, והמים הזידונים הגואים מאד לאחרונה, עלולים להציפם חלילה.

המוציא לאור:
A. NEWMAN
5. PERCY ROAD
MARPATE
KENT
ENGLAND

©

כל הזכויות שמורות

בדפוס:
ANTHONY ROWE LTD.
CHIPPENHAM,

חִבְרָה

כיון שהדברים המתגלים בספר זה הם מהחמורות.
מחובותינו איפוא להבהיר שאין הדברים מתייחסים לכל
אשר חסיד חב"ד מתקרי.

כוונת הספר הוא לרבים מאנשי חב"ד שאכן המירו
אמונת ה' עתיקה המסורה לנו מדור דור לאמונות
חדשות.

יודעים אנו שיש ביניהם יראי ה' באמת אשר כאבם
בלבבם, אך לא אורו אומץ לגלות את אשר בלבבם.

יתן ה' שעל ידי פרסום ספר זה יאורו אומץ לבא לעזרת
ה' בגבורים.

תוכן העניינים

ז	במקום הקדמה
יג	דאס ווארט אין אידיש
יט	"...העמיד עצמו בגוף"
	עוקר דבר מן התורה
מא	(סוכה, סעודה שלישית, מזוזה, צניעות, וכו')
נד	על משה רבינו, רבן יוחנן בן זכאי, שלמה המלך
	חזרת הש"צ...
סב	(חבדאות, מהדורה שניה של שבתאות)
	אהבת ישראל במשנת לובביטש
עט	("העובד עבודה זרה בלא שיאמין בה אין בו חטא ע"ז כלל")
פג	אנשכנו כחמור
צב	התנועה הקרובה ליהדות
קה	דעת תורה
קיג	דעת התמורה
קטז	קיצור הלכות "ליקוטי שיחות"
	סקירה כללית
קכג	(מחלוקת - סיג לשלמות התורה והאמונה)
קלד	דברים זרים ומוזרים
קלח	הויות דאביי ורבא
קמט	נספחים
קעד	ברגע האחרון
קעה	אלון בכות
קעו	הקדמה באנגלית

במקום הקדמה

דברים שנאמרו בכינוס אברכים ע"י הרב הגאון ר' לייב
מינצברג שליט"א ראש ישיבת המתמידים רבם ומורם
של בני הציבור הירושלמי

רבות היססתי אם לדבר על כך, כי מלכתחילה אין רצוני להתערב בענינים
אלו, אך בטוחני כי יש כזאת ענין של חיוזוק, כבחנינת "אז נדברו יראי ה' איש
אל רעהו". שכן אנו עומדים בפני מצב נורא שבו החולשה של "אני ואפסי
עוד" שולטת בעוצמה רבה, בפרט לאחרונה. ובעצמי נדדמתי לראות עד לאן
מגיעים הדברים. וכאשר אנו חווים בתופעות נוראות כאלו, עלינו להתחזק
בעצמנו מפני כך, כפי שאמרו חז"ל "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן
חייץ".

הגענו למצב, שאדם עומד עם חוג שלם מאחוריו וסבור, כי הוא המשיח!
והגיעו הדברים עד כדי כך שמחתימים על "עצומות", שאנשים מתחייבים
לקבל על עצמם את עול מלכותו של מלך המשיח וכדו'. דברים נוראים!

מאז ומתמיד ידעתי, שכאשר קם אדם ואמר "אני המשיח", הצביעו עליו
כמי שיש למפל בו בהתאם (ויוכרני עובדות כאלו), אך כאן הדברים חודרים
ומתקבלים בשיויוון-נפש. והביאור פשוט: ישנם דברים בלתי-מקובלים, שאם
יבוא אדם בפתע פתאום ויאמר, מיד הדבר יעורר התנגדות חריפה, ולכן
מעדיפים שיטה של טפטוף הדברים, והטפה איטית במשך זמן ארוך, עד שזה
מגיע אט אט למצב נורא, שמתגבש כרבות הימים.

זה התחיל לפני שנים עם פרסומים ופולפולים של סרק, שטות והבל, שכזה
ביקשו לכבוש את הציבור. וכאשר ראו שהציבור הרחב מתייחס לכך
בהומרה, התנערו מזה ואמרו שרק כמה שוטים אומרים כך והרבי עצמו לא
מסכים עם זה. אך לאט לאט התגלה, שהתפתח מצב בו לקחו עדה שלימה

בת מאות ואלפים, אנשים תמימים וישרים, והטיפו להם בתחילה דעות בלתי מקובלות על מעלת וגדולת רבם, עד שהכניסו כל ראשם ולבם בענין זה, וסימאו את עיניהם שיאמינו בדברי שמות והבל, ויקדישו לזה כל ישותם, עד שהגיעו לשיא נורא זה.

כבר היו דברים מעולם, כמו שבתי צבי וכדו'. נמלו ערך קדוש ונעלה אצל עם ישראל, משיח ה', המשוח מאת הקב"ה לגאול את ישראל בגאולה שלומה, ואשר ימלוך על ישראל וכל העולם, וילמד תורה לכל העם, כידוע. ודווקא משום שמדובר בדבר כה נשגב ונעלה, היו תמיד כאלה שרצו ליטול עמדה זו לעצמם והכריזו "אני משיח!" כי בכך מיצו בעיני עצמם את שיא תחושת העליונות.

אמנם, בתחילה חשבתי להימנע מלדבר על כך, שהרי היום עושים מכל ענין "פוליטיקה", וכאילו שייך לחילוקי דעות ציבוריים בין חוגים שונים וכדו' — אך האם אפשר להבליג? הרי הדברים עוברים כל גבול. אנחנו יהודים, ופיהודים אנו מצווים להיחלץ למען כבוד ה' וכבוד התורה. שהרי באים אנשים ולוקחים את תורתנו הקדושה ועושים ממנה ליצנות ממש! נוטלים ערך מקודש ועושים ממנו ליצנות שבליצנותו סבורני, כי אין בתוכנו פירצה נוראה כמו נקודה זו, שהולכת ומחמירה, ויש לזעוק על כך גיוואלד!

תמיד סברתי, שאם יבוא מצב כזה, שאדם ייצא בצורה גלויה שהוא משיח, יסובכו אנשים ראשם ויאמרו: עד כאן... לא האמנתי, שאנשים מסוגלים להיסתף אחרי רעיון כזה.

באים ומתייחסים בביטול ואומרים: "סתם משוגעים". וכי תשובה היא זו? הלא מדובר בחוג שלם למאות ואלפים, שמטיפים להם בצורה גלויה, ועוסקים בכך אנשים ונשים. הרי גוילים מהם את נשמתם נוטלים את רגשי הקודש שלהם ואמונתם התמימה ומבלבלים את ראשיהם במבט של שקר ומטעות. גם אם יבואו ויאמרו, שביוזי תורתנו הקדושה אין כאן, שכן מדובר בשטויות והבלים ילדותיים, הרי ודאי יש כאן דבר חמור ות, של רציחת הנשמה של האדם בעודו חי, שמרוב בלבול הדעת נותן האדם את כל נפשו ורגשותיו הנעלים עבור מטרות מופשטות, לאחר שהמטרה ובלבול דעתו ולקחו ממנו נשמתו, שמיועדת להתעלות אמותית ומשכנעים אותם

להקדיש את כוחותיהם הרוחניים לדברי שפות והבֵּל (בכחינת "גדול המחמיאו יותר מן החורגו").

כבר בתחילת נשיאותו דיבר בצורה כזאת, שכאן מתגדל משיח. אינני רוצה לנקוט בביטויים קשים, אך ברור שהלך-רוח זה נובע מחולשות רבות. עתה כבר הגיעו לשיא, שמחתימים על "קבלת עול מלכותו", אך בעצם מדובר בשיטה מיוחדת ובחינוך עקבי של שנים רבות. אמרו שהוא "ראש הסהנדרין" של כל העם היהודי, וכל התלמידי חכמים וגדולי ישראל שבדור אין להם דעה לעומתו ובפליים אליו, כל מיני התבטאויות והמצאות משונות כאלו. לאחרונה אף נקבע להיות "נביא". ממש קשה להאמין, אבל הדברים נדפסים ואנשים תמימי-לב מאמינים בזה וטוענים: אתה יכול להוכיח שלא כך הדבר...

כל המדרגות נטל לעצמו, גם "נביא" וגם "משיח", ובכך עלה אף על שבתי צבי, שהוא "חילק" התפקידים והעניק את ה"נבואה" לאחר — הוא היה ה"משיח" ונתן העזתי היה ה"נביא" — ובא זה עכשיו ומודיע, כי הוא גם "נביא" וגם "משיח"...

לא יאומן! אבל כל זה נכתב, ומודפס ומופץ ברבים.

צריך ללמוד מזה עד לאן עלול האדם להגיע כשיש לו חולשה מסוימת. "השומר יעזור עיני חכמים", ללא גבול. אם יש רק נגיעה עצמית, הרי אפילו יהודי בדרגה גבוהה יכול להיות כה קטן, עד שאינו שם לב שעוסק בדברים שנראים כהבל ושמות לעיני כל. וממילא יש לנו ללמוד מוסר-השכל מכך, בכחינת "הרואה סומה בקלקלה יזיר עצמו מן חיין", עד כמה צריכים לעשות חשבון הנפש, להשתחרר מנגיעות ותחושות של עצמיות ועליונות, ולחיות במחשבה מבוססת ובריאה.

ומה שהתעוררתי בעיקר לדבר הזה, כי שמתי אל לבי לדבר נורא, הרי התפרצות משיחית זו אצל חוג זה, הרי לא הביא ולא יביא אף אחד מחוג אחר להאמין בו ולהיהפך לחסידו. זאת אומרת שמוזר הדבר לכולם וקיימת עמוק בלב הסתייגות מוחלטת משגעון זה. לעומת זאת לא ראיתי אף אחד מאותו החוג שפרש מהם בעקבות זה. מוכח מכאן שכשאדם מאמין בדבר,

על התורה ועל התמורה

וטוב לו בזה, לא ייזוהו שום דבר שבעולם ומעייל אפי' קופא במחמא. ואפי' קופא בדבר סתום לגמרי. והיינו כי "השוחד יעוור עיני חכמים".

כמה מנוחת היא המענה, שאומרים האם תוכל להוכיח שהוא איננו משיח. למעשה, לא צריך כלל להתייחס לכך, וכי צריך להוכיח שהשולחן הזה לא יהיה משיח... התשובה היא, שלא צריך להוכיח שהוא לא המשיח, אלא צריך הוכחה שהוא פן המשיח — ובפרט כאן, שהכל יודעים שהוא לא.

אם בא לפנינו אדם לא מוכר כלל, ויתכן שיש לו מעלות עליונות ושלימות מוחלטת, גאונות, צדקות, דביקות, חכמה ודעת, יושר לב וצדק — אולי אכן ראוי הוא להיות משיח, והכל גלוי לפניו יתברך. אך כאשר מדובר במי שמוכר לפולם כבר 40 שנה, וראו בבירור שהוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, כאשר המציא חידושים לפיהם כאילו כבר יש מצוות שבטילות היום משום שכבר הגיע מצב של לעתיד לבוא וניתקנו הבירורים וכו' וכו' וביטל כמה דינים בפלפולי סרק והבל, והיום עוד כותבים הנמשכים אחריו בסגנון מודרני על המושגים של "מצוות בטילות לעתיד לבוא" ועל "תורה חדשה מאיתי תצא" וכו' וכו', כמו שכתב שכהיום מותר לאכול קודם התפלה ונתבטלה האיסור כיון שהיום כבר ניתקן כל הבירורים, כי סיבת האיסור הוא שהמאכל לא היה מבורר, וצריך כח התפילה בכדי שיוכלו לתקנו. וכחיום... פילפול שלם של סרק. ושינה בסוכה שעקר בפילפול של הבל וכן סעודה שלישית בשבת הן כבר מהמפורסמות.

ועוד יש לדבר על ביוזי תלמידי חכמים מכל החוגים, וכיבוד הרשעים, ו"אני ואפסי עוד", ו"הפורש מן הציבור" ועוד. הרי בכל עניני הדיחות עליהם נאבקו כל חוגי הציבור החרדי — הוא תמיד עמד מן הצד, ואדרבה כירסם בכל המאבקים וקירר את האווירה בהשקפות שצריך להיות יפה וטוב ולהתיידיד עם כולם — אבל רק עם החרדים ויראי ה' התנהג בריחוק. כל זה דברים ידועים לכל. ואפילו אם פועלים פעולות בתחומים שונים, אין זה מצדיק העוולות הללו — והרי מי שמקבל עליו כל התורה אפילו חוץ ממצוה אחת, הרי הוא מין. וממילא, אדם עם הנחמה כזו ודאי אינו משיח, כי כבר "התגלה". וממילא כל הנוסח הזה של דיבורים עליו כ"משיח", יש להתייחס אליהם ממש כליצנות לפורים, ולא יותר.

מעניין לציין שאפילו כשהם יודעים, שכולם מלגלים על כך, הם ממשיכים להאמין בזה. האין רואים בכל זה עד כמה מגיעה חולשה של אדם?

וכאשר אנו רואים כיצד אפשר ליפול בחולשה נוראה כזו, צריך להתפלל לה' שיאיר עינינו, שלא ניפול אף פעם כפתיים ושוטים, ונמצא רק את האמת.

האמת היא, כי כל חוג, בכל מקום, כל משפחה וכל בית יהודי, צריכים לקום ולהוקיע דברים מעין אלו. הלא כאשר עושים ליצנות על חשבון התורה הקדושה, פוגעים בציפור נפשנו. מה היא תכלית חיינו להיות נאמנים לה', שומרי תורתו ומכבדי שמו, לעובדו וללכת בדרכיו — ובאים כמה לצים ועושים ליצנות מכל הדברים המקודשים שלנו.

ובכלל כל המושגים האלו לדבר ולברר מי הוא המשיח וכו' וכו' הם דברים שלא הורגלנו בכך מדורות הקודמים.

האלו מקימים מנגנון אדיר להפיץ שמויות והבלים, לבזות את התורה ולומדיה ולהביע שחצנות של מחלוקת. הלא הם היחידים ששמחים ועוזים על כך שיהיה פירוד ומחלוקת בתוך היהדות החרדית, והכל מותר תחושת עליונות של "אני ואפסי עוד", ומבטלים גם את גדולי הדור שעבר, שהיו מקובלים על כל החוגים, כמו החזו"א החפץ חיים, מכיון שאינם נמנים על חוגיהם — ועוד כהנה וכהנה.

סיסמתם "יפוצו", וזה סגולה לביאת המשיח ומשום כך צריך להדפיס למפרת הדפסה את "התניא" בכל מקום ובכל עיר אפי' שלא יביא לריבוי לומדים, ומבזבזים הון עתק וכוחות אנושים רבים בשביל שמויות והבלים הללו. הלא אם משאבים אלו היו מנוצלים לדברים אמיתיים הרי יכלו באמת להציל את מצב הרוחני של הדור.

והלא כולם יודעים את כל זאת בליבם פנימה, אלא שחוששים לדבר. ויש טוענים, שכביכול זה "פוליטיקה". ואם כן, עד היכן הגבול? אולי לדבר נגד "מזרחי" זה גם "פוליטיקה"? הלא גם שם היו בעלי כשרונות הבקאים בתורה, ובכל זאת הכל יודעים ששיטת "המזרחי" פסולה ואומרים זאת בקול רם, שכן כל מי שנאמן לה' צריך להוקיע שיטה פסולה — והוא הדין בענייננו. והאמת

על התורה ועל התמורה

היא, שלא לדבר זה פוליטיקה, משום שעושה חשבון של רווח והפסד אישיים.

יודעני, כי גדולי תורה שהגיעו להוראה ומורים קבעו שמה שאומרים עליה שהוא בבחינת "עצמותו יתברך" דרי זה בבחינת עבודה זרה.

ועתה הגיעו למצב שכל רבניהם חתמו על עצומה זו בענין "מישיח" — דברים נוראים! איפה כולכם? מה קורה שם? מדוע רבנים ובתי דינים לא יוצאים במחאה? הלא עלינו להזיר עצמנו מן היין.

דאס ווארט אין אידיש

מיט א פערציג יאר צוריק בין איך אין באן געפארען קיין ווין מיט אן עלטערע חסיד חב"ד, אין א שמועס מיט עם, האט ער מיר ערקלערט, אז חב"ד מיינט "ביטול היש", פרעג איך עם, גיט מיר דאס צופארשטיין, מומיגליך האט ער מיר פארציילט דעם קומענדיקע ערציילונג.

איינער פון אנ"ש אין די צייטען פון אלטען רבי, א מלמד אין א קליין שטעטל, איז געקומען צום רב פון שטעטל מיט תערומות אויפן וועג ווי דער שוחט איז בודק די ריאות, האט עם דער רב אפגעשטערט וואס האט זיך א מלמד צו מישען אין אועלכע זאכן, ווען דער מלמד איז אויף יום טוב גיווען ביים רבי איז ער אריין אויף יחידות און גיבעטן אן עצה, דער רבי האט אין קורצען גענטפערט: מדארף האבען מסירות נפש, דער מלמד פארט צוריק אהיים אין שטעטל גייט נאך אמאל אריין צום רב, דער רב זאגט עם, עניני שחיטה דארף באהאנדלט ווערן דורך תלמידי חכמים, האט עם דער מלמד גענטפערט נו מיר קענען לערנען, באלד האט מען גענומען דעם ספר מהרש"א אוועק גילייגט פארן מלמד, דער רב האט גענומען די גמרא מיט תוספות, און מהאט זיך פארהערט, דער רב האט גיזעהן מיט וועמען ער האט דא אן עסק, איז ער שוין גרייט גיווען צו הערען וואס דער מלמד האט צו זאגען וועגן די שחיטה, — ענדיגט צו דער חסיד חב"ד די מעשה לערענט אונז אז צו זאגען אויף זיך אז מאיז עפעס דארף מען האבען מסירות נפש, היינט זעהן מיר אז די גאנצע אינהאלט פון חב"ד איז ממש פונקט פארקערט, בלאזען פון זיך נאן שטאפ.

דער רבי הרש"ב ז"ל איז גישטאנען בראש הלוחמים אנטקעגן די ציוניסטישע באוועגונג, היינט זאגט מען ניין, עס שטימט נישט מיטן דרך הבעש"ט.

אמאל האט אין חב"ד פארנומען א פלאץ א איד וואס האט אוועק גילייגט עבודה ביים דאווענען, היינט איז דער עיקר יפוצו, פויקען פון זיך, אזוי

ווייט אז זיי האבען מזכה גיווען דעם אמעריקאנעם פרעזידענט ראיגען זאל צינדען חנוכה ליכט, דעם גוי ראיגען.

א איד וואס איז מדקדק אין כשרות איז ביי זיי צושפאט און צו שאנד, ווייל ער ווייסט נישט פון פנימיות התורה, ווי קומט דאס אז איינע וואס האט א שייכות צו פנימיות התורה זאל זיך פאטעקראפירען מיט די מלכת היופי, עס שטייט דאך אין פסוק ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

אמאל האט מען פארציילט צום ב"ק הגה"צ מרן אדמו"ר זצוקללה"ה, אז דער ליובאביטשער רבי רופט עס א צדוקי, דער רבי האט א שמייכל גיגעבן און גיזאגט, מיר האבן נאר גיהערט אז מקען זיין 80 יאר א כהן גדול און צום סוף ווערען א צדוקי, אבער 80 יאר זיין א צדוקי און צום סוף ווערן א כהן גדול האט מען נאך נישט גיהערט.

די חסידים זיינע זאגן אז ווען ער איז גיוועזן אין אנווערסיטעט אין ברלין האט ער גיהאלטן אגמרא אונטערן טיש או גילערנט, אז י, ד, סאלאבוויציק האט דאס גיהערט האט ער גיזאגט אז עס גלייבט זיך נישט אז ער זאל האבן גילערנט אן א קאפעל אויפן קאפ.

אגב, מיר איז אביסעל א וואונדער ווי באקאנט האט ער זיך גילערנט ווי צו בויען שיפען, ער אלץ משיח וועט דאך נעמען די אידן על כנפי נשרים, צו וואס טויג עס שיפען.

ווי באקאנט האט זיך דער בריסקער רב ז"ל אויסגעדיקט נאך פאר 40 יאר צוריק: דער משוגענער האט זיך איינגירעדט אז ער איז משיח.

די היסטאריע לערנט אונז ווי ביטער די אלע משיחים האבען אפ גיענדיגט, פארשטייט זיך וואספארא סוף עס ערווארטעט זיי, — דערווייל איז א גרויסע מצוה אפ צוראפעווען פון זיי וואס עס לאזט זיך, און אכטונג געבן אויף שוואכע זאלן דארטן נישט אריין פאלן ח"ו.

רבנותי דא האנדעלט זיך וועגן אמשוגענער, מאכט אויף די אויגן און

ווייט אז זיי האבען מזכה גווען דעם אמעריקאנעם פרעזידענט ראיגען זאל צינדען חנוכה ליכט, דעם גוי ראיגען.

א איד וואס איז מדרק אין כשרות איז ביי זיי צושפאט און צו שאנד, ווייל ער ווייסט נישט פון פנימיות התורה, ווי קומט דאס אז איינע וואס האט א שייכות צו פנימיות התורה זאל זיך פאטעקראפירען מיט די מלכת היופי, עס שטייט דאך אין פסוק ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

אמאל האט מען פארציילט צום פ"ק הגה"צ מרן אדמו"ר זצוקללה"ה, אז דער ליובאביטשער רבי רופט עס א צדוקי, דער רבי האט א שמייכל גיגען און גיזאגט, מיר האבן נאר גיהערט אז מקען זיין 80 יאר א כהן גדול און צום סוף ווערען א צדוקי, אבער 80 יאר זיין א צדוקי און צום סוף ווערן א כהן גדול האט מען נאך נישט גיהערט.

די חסידים זיינע זאגן אז ווען ער איז גיגען אין אנווערסיטעט אין ברלין האט ער גיהאלטן אנמרא אונטערן טיש או גילערנט, אז י, ד, סאלאבווייציק האט דאס גיהערט האט ער גיזאגט אז עס גלייבט זיך נישט אז ער זאל האבן גילערנט אן א קאפעל אויפן קאפ.

אגב, מיר איז אביסעל א וואונדער ווי באקאנט האט ער זיך גילערנט ווי צו בויען שיפען, ער אלץ משיח וועט דאך נעמען די אידן על כנפי נשרים, צו וואס טויג עס שיפען.

ווי באקאנט האט זיך דער בריסקער רב ז"ל אויסגעדריקט נאך פאר 40 יאר צוריק: דער משוגענער האט זיך איינגירעדט אז ער איז משיח.

די היסטאריע לערנט אונז ווי ביטער די אלע משיחים האבען אפ גיענדיגט, פארשטייט זיך וואספארא סוף עס ערווארטעט זיי, — דערווייל איז א גרויסע מצוה אָפּ צוראטעווען פון זיי וואס עס לאזט זיך, און אכטונג געבן אויף שוואכע זאלן דארטן נישט אריין פאלן ח"ו.

רבנותי דא האנדעלט זיך וועגן אמשוגענער, מאכט אויף די אויגן און

זעהט, אין כלל ישראל זיינען דא טאג טעגליך שויןדעליכע טראגעדיעס, אין
לך יום שאין קללתו וכו', ער עספ שוין נישט ווייניגער ווי דעם לזיתן.

ער האט זיך גיקרוינט אלץ "נביא" וויל זיין שווער איז גיווען אנביא, בחיים
פון זיין שווער האט קיינער בכלל נישט גיהערט אז זיין שווער האט נבואה.

און ווי גייט דער פאראד פון משיח, די ערשטע גייען בלחה מיט זלפה,
פאר זיי וועט זיין מורי וחמי. פאר וואס עפעס זאלן מענער מיט ווייבער גייען
צוזאמען, זאלען בלחה מיט זלפה גיין מיט רחל און לאה, אנשטאט זיי זאלן
זיין צלפחד מיט חירם, אדער גאר זיינע צוויי שמשים.

אין אפארברענג האט דער נביא איבער גידרייט זיין בעכער און כאפוילן
אלע חסידים זאלן איבער דרייען, ער האט גליכטייטיג מגלה גיווען דעם טעם
ווייל אין בית המקדש זיינען די בעכערס פון מנורה גיווען פארקערט, —
וייזטאויס אז אזוי איז גיווען אין זיין בית המקדש.

די דורות ביי עם גייען אויפן זעלבן וועג, חז"ל זאגן: אם הראשונים
כמלאכים אנו כבני אדם וכו' דאס הייסט אז די פריערדיקע זיינען גרעסער,
ער אבער האט עפעס נישטעלט אין זיינע אמאמר אז דער בעל התניא איז
גרעסער גיווען פון רבן יוחנן בן זכאי, אין א צווייטע מאמר אויף די
אושפיוזין אין סוכות, בשליסט ער גאר צו קאנקארירען אברהם אבינו, דעם
ערשטן טאג סוכות, קומט אויך דער בעל התניא אין סוכה משלים צו זיין
אברהם אבינו, ווייל אברהם איז נאר דער חלק פון נגלה פון די תורה עם
פעלט די נשמה, פנימיות התורה איז נישט שייך אן דעם אלמן רבי, אזוי
אויך פילט משה רבינו די פנימיות התורה, קומט א צווייטע חב"ד רבי
דערלייכטען, — אין א דריטע מאמר גיט ער צו פארשטיין, ווי אזוי ער איז
גרעסער פון בעל התניא, ווייל ער איז דאך דער זיכטער רבי. עפרא
לפומא.

תכלית: פנימיות התורה, וואס סאיז נוגע צו נגלה שרייבט ער אין א מאמר
ידוע, אז אויב יעדער זאך וואס ער וועט באפוילען וועט מען זוכען צו עם
שטימט מיטן באר היטב, אדער מוועט פרעגן ביי א מורה חוראה, אזוי קען
מען נישט בריינגען משיח.

שומו שמים, עם הייסט דאך, אז אויב כלל ישראל פירט זיך אויף לויט די הלכה המקובלת לנו מדור דור, קענען זיי נישט אויסגלייזט ווערן.

מיר האבן אראפ גיבריינגט עטליכע עקזעמפלען, פן דעם קען אבלינדע זעהן און פארשטייען זיך צו דערווייטערן פון זיי.

היינט גייען זיי ארום, אלע זאלען זיך אונטער שרייבן אז ער איז משיח, די ערשטע שרייבן זיך אונטער די ווייבער, גלייכצייטיג באקומט ער פון זיי זיין קרוין, נאכדעם די מענער, כהלכות אמעריקה, ליידים פוירסט, אז אלע אנ"ש האבן גיחתמעט, גייט מען נעמען אונטערשריפטן ביי די גדולי ישראל, באזוכענדיג איינער פון די אדמורים, האט ער זיי מרמז גיווען אז ער האלט נישט ביי דערביי, די עזות פנימער לאזען אבער נישט אָפּ, וואס איז דאס אזוינס אז איר זיינט זיך מתנגד צום מלך המשיח, דער רבי האט ערקלערט, איך האב גיליינט אין נ"ך אז סאיז גיווען אנביא באזונדער, א קעניג, א כהן גדול, א. א. וו. — איר אבער אלעס וואס סאיז נאר דא האט איר שוין פארכאפט פאר אייער רבי, מיר גארנישט איבער גילאזט...

מענטשן וואונדערן זיך זייער. דער רבי האט קיין מאל נישט מוחה גיווען אויף די גזירות האיומות אין ארץ ישראל גיום בנות, נתוחי מתים וכו' וכו', — איין מלחמה האט ער אן געפירט, אז די כנסת המינים זאל מאכען אנגען וועגן מיהו יהודי, אכטצען יאר האט ער געפירט די מערכה, און איין העלן טאג האט זיך דאס פארענדיגט, וואס האט דא פאסירט מיט עס, עס איז א שווערע סוגיא.

נאך א קשיא איז פארהאנען, רוב כלל ישראל אין אמעריקה האבן ליידע חתונה מיט גויים, און דער רבי רעדט נישט קיין פופס, אין ארץ ישראל אז עס האט זיך גיהאנדלט וועגן מעוטא דמעוטא, פארקערט ער וועלטן.

ווייזטאויס אז מדארף מחלק זיין פון איין גוי צום צווייטן, דער רבי האט דאך אריין גענומען אויך די גוים אונטער זיין שוין, ממילא איז נישט שייך זיי צו קעמפן, דאגעגן אין ארץ ישראל איז דאס בעיקר נוגע די אראבער, נו זיי גיפעלן עס דאך נישט כידוע, דארף מען זיך שלאגן, ביז ווען אז עס האבן אן געהויבן קומען מאסן גוים און דעם גרויסן עליה, האט דער נביא משיג גיווען

ברוח קדשו, אז די רוסען האבן א דין ווי די אמעריקאנער גויים, איז זאל ווערן שטיל.

ועוד והעיקר: בחבל פיו קעניגט ער אויף די גאנצע וועלט, ביי זיך אין געסעל אז די שווארצע קאמאנדווען, ענטפערט ער אָפּ איינער וואס האט עס גיפערעגט, איך וויל נישט רעדן וועגן דעם, אזאך וואס דו קענסט גארנישט מאן, און איך קען גארנישט מאן, צו וואס דארף מען רעדן.

עס וואונדערט מיר אז דער פלא הדורות, כהן גדול נביא ומלך אורים ותומים וכו' וכו' רעדט אן א מאס, איז גיווארן גיליימט, אז עס קומט עפעס צו מאן כפועל ממש למטה מעשרה.

דעם ספר האבן מיר א גאמען גיגעבן "על התורה ועל התמורה" ווייל די צייטביטשער קליפה וואס וויל ביימען די תורה המסורה לנו דערמאנט די צייטביטשער קליפה וואס וויל ביימן די גאולת ישראל האמיתית און אויף זיי האט דאך דער כ"ק הגד"צ מרן אדמו"ר צוקלעה"ה גישריבן הספר "על הגאולה ועל התמורה".

דער רבי זיע"א שרייבט דארט אין די הקדמה וז"ל:

...לשון הכתוב וימירו את כבודם צ"ב, דהלא היה המרה זו בעיקר האמונה לא בענין הכבוד בלבד... ומוכח שלא המירו ח"ו את עצם אלקותו ית' כלל וכלל לא, אלא המירו את הכבוד, כי לפי דעתם נתנו כבוד להשי"ת באמרם אלה אלקיך כי ה' כוונתם ע"י השי"ת שהוציאם ממצרים וחשבו שנתנו בזה כבוד ושבח להשי"ת, אבל כיון שנתערב בזה כוונה לאמצעות הצורה שבעגל, נתחלק הכבוד שנתנו להשי"ת לכבוד של עגל הזהב שלומדים מזה לעשות עגל לע"ז ומדויק לשון הקרא וימירו את כבודם.

...ויש עוד בענין אמרם על הגאולה ועל התמורה כי נודע מפי סופרים וספרים שבכל עת שנתעורר למעלה איזה פקודה לגאולתינו ופדות נפשינו מתחכם השטן להחליף בגאולה של שקר המביא צרה וצוקה וחשך ואפילה בעולם. ורמז הרבינו גרשום זלה"ה במס' תמיד דף ל"ד על מה שאמרו שטנא נצח כתב שם בפירושו וז"ל אל תתמה ע"ז שהשטן הוא נוצח, שמתעה אותם ונותן להם גאולה ולבסוף יורדין לגיהנם. עכ"ל הקדוש.

זאל דישי"ת העלפן אז דער קליסה זאל צופאלן ווערן תיבה ומיד ממש
לויט אלע פירוישים, און מיר זאלן אנצקעגן גיין דעם גואל צדק בתשועת
כל ישראל במהרה בימינו אמן.

"...העמיד עצמו בגוף"

גופא דעובדא הכי הוי. עסוק הייתי עם ידידי בהעלאת ילדי צ'רנוביל לארץ ישראל, באחד משלבי העליה הועמדנו בפני הכרעה קשה (אין כאן המקום לפורטס) ולא ידענו את הדרך נלך בה. מצד אחד קיים חשש של פיקוח נפש שהוא דוחה כל התורה, ומצד שני אולי החשש מוגזם. אחד מידידי שעסק איתי יחד בנושא הנ"ל שהינו חסיד ליובביטש אמר לי שלו אין כל התלבטויות, הוא ישאל את הרבי וכפי רצון הרבי כך יעשה. הנבתי לו כמסיה לפי תומי, "אקוה שרצון הרבי יהיה בהתאם לרצון הקב"ה. ענה לי, "אל תערבב לי כאן ענינים אחרים אני עושה את רצון הרבי, וזהו!"

משום מה, לא ייחסתי לתגובה זאת משמעות מהותית מיוחדת.

בשלב יותר מאוחר, כשעברתי על כתבות בעתונים, בנושא העלאת ילדי צ'רנוביל למיניהם, קראתי גם כתבה-ראיון עם הרב שמואל חפר – חסיד חב"ד, בעתון "כפר חב"ד" (אב תש"נ).

והנה מתוך כל הראיון צדה עיני משפט מאוד מוזר של הרב חפר, ואני מצטט: "נזכרתי בסגולה שהרבי הציע פעם לקרוב שלי ב"יחידות": במצבים קשים להגיד פרק כ"ג בתהילים. אמרתי לר' ברקה שיף שימתין לי רגע, יצאתי החוצה, ציירתי לעצמי את תמונת פני קודשו של הרבי שליט"א, ואמרתי בכוונה רבה את פרק כ"ג בתהילים".

ברגע שקראתי את הקטע הזה, נזכרתי בדברי הידיד שאמר לי "אל תערבב לי כאן ענינים אחרים (הקב"ה) אני עושה את רצון הרבי וזהו",

ואז עלו לי ברעיוני הרהורים שכנראה יש כאן אצלם איזו שיטה, אמנם לא הבנתי איזו שיטה יכולה להיות כאן, הרי "שוויתי ה' לנגדי תמיד". ומה הפירוש הקב"ה זה ענינים אחרים?

"דאגה בלב איש ישיחנה", סיפרתי זאת לאחר הת"ח המובהקים, והוא בחיך מר אמר לי מה אתה תמיסו אתה נכנס כאן לשדה מוקשים, זה ידוע שהם — החב"ד'ניקים — משתפים שם שמים עם דבר אחר. ולראיה, הראה לי קטע מתוך עתון "כפר חב"ד" (שכט תשמ"ז) המספר על ילד חב"די שנפל לבור ובכה, ובתשובה על שאלה מה הוא חשב בבור, ענה הילד "חשבתי בל הזמן על הרבי, והתפללתי שיבא להציל אותי מהר". סיים אותו תלמיד חכם מה א"כ אתה מתפלא על המבוגרים שבהם, כך מחנכים אותם מקטנותם.

קוראים כותבים

אשרי החינוך שאלו פירותיו

עמוק. התפעלתי ביותר מתשובתו של הילד, כאשר נל שאלת הכתב "מה עשית בתוך הבור, ועל מה ושבת?" — השיב: בכיתי, כי נפלה לי הכיפה והראש. חשבתי כל הזמן על הרבי מלובביץ, והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר. חשבתי בלבי: אלה המחשבות של ילד קטן, בהיותו לבדו, מבוהל ומפחד, בתוך בור עמוק!! — הכיפה שנפלה מראשו הציקה לו, והמחשבה על הרבי שלו העסיקה אותו!

מה אומר ומה אגיד: אני רק יכול לזכור שבה והערכה על טיב החינוך היהודי השורשי שאתם מעניקים לילדיכם. יבורכו ההורים והמחנכים, שאלה פירות עמלם.

אני אדם לא דתי בכלל, ובכל זאת, אני לא יכול להימנע מלספר לכם על התרגשותי והתפעלותי מסיפור שקראתי בעיתון יומי לפני כמה זמן. האמת היא שלא ידעתי למי למסור את התרגשותי, ורק לפני זמנמה נודע לי על עיתונכם, "כפר חב"ד", ולכן לבסוף שלחתי את מכתבי אליכם.

ובכן, קבאתי ב"מעבב" סיפור על הבן הקטן של איש חב"ד מר ברק'ה וולף מקרית מלאכי (שבדיעה זה מוגדר כ"דובר תנועת חב"ד"), שנפל לבור

יצחק כחלון
רחובות

הדבר הזה הדליק אצלי נורה אדומה, והחלטתי שאני חייב לחקור את הנושא, ומה השתוממתי לגלות שאכן הדברים באים מלמעלה... והמקרים שסיפרתי למעלה, הם כמפה מן הים ממה שהם — החב"ד'ניקים כותבים במפורש בכיוון זה, ללא פחד ומורא וללא כחל ושרק, זוהי שיטת חיים בעבודתם הרוחנית.

ואסדר דבר דבר על אפנו.

בחיפוי בנושא מצאתי 3-4 פעמים שהרבי עצמו מתייחס לנושא הנ"ל, וכנראה שעליהם מסתמכים חסידיו.

510 לקומי הוספות / י' שבט שיהות

מ. קען מען דאך פרעגן: עס איז דאך ידוע אז אויף ענטפערן אויף יחידות דארף מען האבן עפעס א שייכות צו דעם, אין דקות שבדקות לכל הפחות, וכידוע הסיפור מכ"ק אדמו"ר האמצעי בזה⁹⁹, איז בשלמא פריער ווען ער איז געווען אין א גוף גשמי בעלמא דין וויבאלד ער איז דאך פארט געווען מלוכש אין א גוף איז שייכות על כל פנים בדקות שבדקות, וכמסופר ע"ד כ"ק אדמו"ר האמצעי. אבער איצטער אז ער האט צו דעם קיין שייכות ניט, איז ווי קען ער ענטפערן אויף אזוינע ענינים?

— איך האב ניט געזען עס זאל זיך אזוי ריידן מפורש אין חסידות, נאר עס איז א הרגש, במילא ווער עס וויל מרגיש זיין זאל מרגיש זיין און ווער ניט, וויל איך זיך מיט אים ניט שפארן, יהי לו אשר לו. —

במילא איז דאך ניט שייך צו פרעגן א קושיא וועגן א ממוצע, וויבאלד אז דאס איז עצומה אליין, ווי ער האט זיך אריינגעשטעלט אין א גוף, ועל דרך מאמר הוהר⁹⁹ מאן פני האדון דא רשב"י⁹⁹ אדער ווי בעת השליחות איז אפילו מלאך נקרא בשם הוי"ו⁹⁹ אדער ווי משה רבנו האט געזאגט ונתתי עשב⁹⁹.

דער תירוץ אויף דעם איז — בהקדמה, דיש מקשי: וואס איז שייך בכלל בעטן ביי א רבי'ן, עס איז דאך אז ענין פון א ממוצע? אנדערע פרעגן דאס זעלבע בנוגע לעניני יראת שמים. — איינער א משולח — פון די היינטיקע משולחים — אז מען פלעגט אים בעטן איבערגעבן א פדיון וועגן ענינים גשמיים פלעגט ער נעמען, אבער א פדיון אויף ענינים רוחניים פלעגט ער ניט נעמען, טענה'דיק אז דאס קען אפילו דער אויבערשטער אליין אויך ניט, כמאמר⁹⁹ הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. —

תרגום מילולי: הרי ידוע שלענות על "יחידות" צריך שיהא לו שייכות לזה, ולפחות בדקות שבדקות, א"כ בשלמא קודם

(פמירטו), כשהיה (הרבי) בנוף גשמי בעולם הזה — כיון שבכל זאת היה מלוכש בנוף היה לו שייכות עכ"פ בדקות שבדקות, אבל עכשיו אין לו לזה כל שייכות, — האִיךְ הוא (הרבי) יכול לענות על ענינים אלו?

התירוץ לזה הוא — בהקדמה, דיש מקשין מה שייך בפלג לבקש מרבי הרי זה ענין של ממוצע?

...אבל האמת היא שאינו. כשם שישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, לא רק שישראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא אכן חד ממש, כך גם ההתקשרות של החסידים עם הרבי, לא כמו שני דברים שמתאחדים, אלא זה נהיה כולא חד ממש, והרבי אינו ממוצע המפסיק אלא ממוצע המחבר. במילא, הרי אצל החסיד, הוא עם הרבי עם הקב"ה דבר אחד.

לא ראיתי שידובר כך מפורש בספרי חסידות, רק זה הוא ההרגש, במילא מי שרוצה להרגיש שירגיש, ומי שלא — איני רוצה להתווכח אתו — יהי לו אשר לו.

במילא לא שייך להקשות קושיא (הנ"ל) בקשר לממוצע, כיון שזה עצמו"ה לבדו, כפי שהעמיד את עצמו בתוך הגוף.

ועל דרך מאמר הוזהר מאן פני האדון, דא רשב"י, או כמו בעת השליחות — אפי' מלאך נקרא בשם חוי', או כמו שמשח רבינו אמר ונתתי עשב.

חבה נסביר את הדבר כפי שהם כתובים, וכפי שחסידיו מסבירים ומתנהגים לפיו.

ובהקדמה, אחד מי"ג עיקרי יסוד אמונתינו הוא "אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל, ואין ראוי להתפלל לזולתו", והרמב"ם (כפירוש המשניות — סנהדרין) מוסיף "וזה היסוד החמישי, הוא שהזהיר על עבודה זרה, ורוב התורה מזהרת עליו":

ודיינו, שכשם שאסור לעבוד "עבודה" לאחד מהנבראים רק לבורא ית"ש, כן אסור להתפלל לאחד מהנבראים, רק לבורא ית"ש.

לפי"ז מקשה "הרבי", הכיצד מבקשים מרבי [חי או] שנפטר כבר, הרי זה מותר "עיקר" זה, שאסור להתפלל לאמצעים. (א)

ועל זה הוא מתרין, שההתקשרות של החסידים לרבי גם אחר מותו אינה כשני דברים מקושרים, אלא חד הם ממש, והוא עם הרבי עם הקב"ה דבר אחר, שהרבי אינו ממוצע ואינו בכלל האיסור של תפילה לזולתו, אלא הוא אחד ממש, והפניה אליו היא בכלל 'לו לבד ראוי להתפלל'. וכאן הוא ממשיך שאין לו מקור מפורש לזה בספרי החסידות.

והוא מוסיף להסביר ולגלות את כוונתו האמיתית שלפי הדברים הנ"ל לא קשה קושיית "ממוצע" כיון שזה עצמו"ה לבדו כפי שהעמיד את עצמו בגוף הרבי, וא"כ כשמבקשים מרבי הרי הוא מבקש מהקב"ה, שהרי אצל החסיד, הוא עם הרבי זה הוא עם הקב"ה כי זה דבר אחד, שכאן כגוף אנושי זה נמצא הקב"ה בתואר הנשגב ביותר — "עצמותו ומחותו לבדו", והפניה

(א) וכן הגיע לידינו כת"י של אחד מחשובי חסידי חב"ד הרב חי"א שכתב לאחד מידידיו בביאור דברי "הרבי", וז"ל, ואין ספק, כאמור, שלא נאמרו הדברים, אלא כדי לשלול ענין של "אמצעים" שהזכיר הרמב"ם בעיקר החמישי עכ"ל. ויש להדגיש כאן שלדידי לא מובנת כלל הקושיה, וכי מתפללים — מבקשים, מהרבי עצמו שיענה לבקשתו, הרי מבקשים ממנו רק שיתפלל לקב"ה. אתמהה. ומתוך זה נראה שאכן הם מבקשים מהרבי עצמו ולא שיתפלל לקב"ה, וע"ז באה קושיית "הרבי" הרי אסור להתפלל לאמצעים. ואכן כך מורה לשונו של "הרבי" בקושייתו "האיך שייך לבקש מרבי". ולגופם של דברים אין נפקותא בפירוש קושיית "הרבי", דאפי' אם קושייתו אינו אלא האיך אפשר לבקש "באמצעות" רבי (דמבואר בפוסקים דגם זה אסור), דעיקר הדבר הוא בתירוצו, וכדלהלן. ועוד דאם זהו כוונת קושייתו, מהי קושייתו דווקא על רבי הרי מלא הוא בש"ס "ילך אצל חכם ויתפלל בעדו" וכיוצ"ב, איך יקשה על סוגיות הש"ס. ואכן בפוסקים מקשים הכי (ראה חת"ס מבי"ט ועוד) ומתריצים עיי"ש. ואם כוונת קושייתו כהפוסקים הנ"ל מדוע מתעלם מהם. אלא ע"כ כמו שכתבנו, וכמו שכתב אחד מחשובי חסידי חב"ד הנ"ל:

אליו אל הרבי זה בכלל אליו ולא למידותיו אלא לשם העצם הויה ברוך הוא (ב)

וכשראיתי דברים אלו, נחרדתי חרדה גדולה, זה הרי ממש עבודה זרה בשיתוף, והיא היא האמונה שמאמינים בה הנוצרים באמונתם האלילית באותו האיש. ובלשונם של הנוצרים: "שאלה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלבש בבשר ואז היה בבחינה אנושית והוא ישו משיחנו" (אוצר הויכוחים).

אוצר ויכוחים

201

ויכוח בענין המשיח והתלמוד

מבוא

ה כ ז ט ד :

ועוד ראה, דאיתא בתענית פ"ד א"ר חלכו עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים בנ"ע והוא עומד באמצע וכל אחד ואחד מראה עליו באצבעו, שנאמר ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו (ישעיה כה, ט). הרי מכאן שאלוה הלך בינותינו וראינו פניו בזמן שנתלבש בבשר, ואז היה בבחינת אנושית, והוא ישו משיחנו.

תוכן הספר הזה הוא ויכוח בין ר' יצחק לופים הספרדי ובין הכומר פראי פראנציסקו פרובינציאל והסופר יונה הסכנה מאיסטרו פידרו, על מי הצעת הר העיר (פרסיליא) או עיר אחרת בצרפת), לפני שרים וכננים ופרשים, בסוף הסנה השבע עשרה, כמה מחשבותיו לקח מהויכוחים שהיו עם חכמי ישראל שקדמוהו, אך מביא עוד הרבה אנדות מסדרשים על אדות המשיח וכשיב עליהם, ויש כמה אנדות שלא נמצאו אצלנו, כי נחסרו בדפוס. ר' יצחק העיר כל עניני הויכוח נגד אפוסת הנוצרים בספרו שקרא, כור סגור האסונות ומראה האמת שכתב בארם צובא בשנת תניה (1895), בשער יא פרקי נניסו, ונדפס על ידי יצחק אלמראק (פיז תר"ז—1847).

(ב) ולהעיר, בזמנו כשנתפרסמו הדברים, היו כאלו שניסו למצוא השוואות מספרי קבלה וחסידות. אך זה אינו: שהרי "הרבי" עצמו כותב שלא ראה מפורש בספרים כזה, ואם ההשוואות אכן מתאימים לדברים שלו, הרי מפורש ומפורש הוא. ואכן לא בחינם לא השווהו "הרבי" כי יודע הוא ספרי חסידות וקבלה, ויודע ששם הכוונה לגילוי שכינה ולא לעצומה (ח"ו), ופמו ש"הרבי" בעצמו משווה את דבריו לדברי הזוהר וכותב "על דרך", כלומר שמצא לשונות דומות, אך מובנם שונה, כי בזה לא כתוב חלילה "מאן הארון ה' דא רשב", אלא "מאן פני הארון ה'", פני היינו גילוי, וכמו שכתוב "פנים אל פנים דיבר", שביאורו באופן גלוי. והאבן הבוחנת לכל זה היא, בהקשר מה נאמרו הדברים, דלפי דברי "הרבי" הרי בא לחדש דבר למעשה

והאמת, שבליבי פנימה קינן לי עדיין הספק, אולי מועה אני בדברי "הרבי", אולי נפל שם טעות סופר, כי האיך יתכן כדבר הזה? פניתי איפוא לאחד מאנשיהם ושאלתיו אם יש מי שמפרש את הדברים הנ"ל של "הרבי" ולשמחתי הפנה אותי הלה לדברי ש"ד וולפא מחבר ספר "יחי המלך", בחוסיפו שמוכיח שם ממדרש מפורש, כדברי "הרבי".

— ט —

אמרו ישראל, הרי נתיגענו נגאלין ומשתעבדין וחורין ונגאלין ומשתעבדין, אין אנו מבקשים שיאיר לנו בשר ודם מעתה, אלא הקדוש ברוך הוא אנו מקים שיאיר לנו, שנאמר אל הוי' ויאר לנו. עכ"ל המדרש. והיינו שמפרשים דבאור דווקא נראה אור, ולא ע"י בשר ודם. ולכאורה צריך להבין והרי הגאולה העתידה בקרוב ממש היא ע"י משיח דווקא והאומר כדברי בית הלל בסנהדרין צט. דאין להם משיח לישראל ("אלא הקב"ה ימלוך בעצמו ויגאלם לבדו" — רש"י שם) הריהו כופר ואפיקורס כדברי החת"ס הידועים, (שות יור"ד שנו"ו) וכפי שדחתה שם הגמרא דברי רבי הלל בחריפות "שריא ליה מריה לר' הלל" ! ע"ש. וא"כ מדוע אומרים במדרש שבכל הגאולות נגאלו ישראל ע"י בשר ודם, והגאולה העתידה ע"י הקב"ה בעצמו. ומוזה גופא מוכח שדווקא במשיח הרי בזמן הגאולה יהיה בגילוי לעיני בשר, שאין זה בשר ודם, אפי' לא בשר ודם כמשה רבינו, אלא זהו הקב"ה בעצמו!

ובאמת, הענין שמשיח הוא עצמות א"ס המלוכש בגוף, הגה צנין זה עוד נעלה יותר ממה שהיה במשה רבינו, כי מלבד מה שמבאר בדוכתי טובא שמשיח הוא למעלה ממשה והאבות, עד שהוא ילמד תורה את משה רבינו והאבות, הנה מלבד זאת, הרי מצינו שמה שמשיח נקרא בשמו של הקב"ה, הוא למעלה מזה שמשה נקרא בשמו של הקב"ה. ומפורש הוא בדברי חז"ל.

דהנה במדרש תילים (הובא בילקוט) על הפסוק תהלים (לו, י.) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, אמרו חז"ל: משל למי שמדליק את הנר והיה מדליקו והוא כבה, אמר, עדי מתי אהיה מתייעג, אמתין לזריחת השמש ואלך לאורה, כך ישראל, כאשר נשתעבדו במצרים, עמדו משה ואהרן וגאלום, חזרו ונשתעבדו בכבל ועמדו דניאל חנניה ועזריה וגאלום, חזרו ונשתעבדו במדי ועמדו מרדכי ואסתר וגאלום, חזרו ונשתעבדו ביוון ועמדו החשמונאים וגאלום, חזרו ונשתעבדו באדום,

תוכן דבריו: שמקשה ממה שמבואר במדרש שלעתיד לבא הקב"ה בכבודו ובעצמו יגאלנו ולא כמו במצרים שהיה ע"י משה, ומקשה, והלא זו שיטת הלל שסובר אין משיח לישראל אלא הקב"ה בעצמו יגאלנו, ושיטה זו דחויה

דהיינו שהותרה התפלה-הבקשה לרבי חי ומת משום זה וא"כ על כרחך אין הכוונה רק לגילוי, שהרי אסור להתפלל למידותיו ולמלאך אעפ"י ש"שמי בקרבנו". והפונה למשה רבינו ולרשב"י בחייהם ואחר מותם הוא עובד ע"ז. משא"כ בזהר ובשאר כל הספרים, הרי לא נאמרו הדברים להתיר דבר למעשה אלא ביאור למושגים בלבד. וששכינה שורה על ידם כמו בבית המקדש ועל ידם התגלות שכינה — וה' בהיכל קדשו. ומלבד זאת, וכי לפלפל אנו צריכים, הרי זוהי ע"ז בשיתוף והאיך נמצאם בספרים הקדושים, אתמהה. ולפי דבריהם, הותרו כל ד' העבודות לרבי, כי מאי שנא?

היא בגמ', וכולם סוברים שיש משיח בשר ודם לישראל, ולא יתכן שדברי המדרש יהיו כשיטת הלל. ומה הוא מוכיח את דברי הרבי שעצמות א"ס יתלבש בגוף של משיח, ולכך איפוא הגאולה היא ע"י הקב"ה, וזה דוקא במשיח ויותר ממש רבינו ששם היה בשר ודם, אבל כאן — במשיח כיון שעצמות א"ס התלבש בגופו הרי זה ממש הקב"ה. (ג)

אוצר ויכוחים

ויכוח בענין המשיח והתלבוש

209

הרי לך מבואר נשתעבדו במצרים בא משה ואהרן וגאלם, נשתעבדו בימי סיכרא באו ברק ודבורה וגאלום, נשתעבדו למדינים נגאלו ע"י גרעון וע"י שמגר בן ענת וע"י כל השופטים, חזרו ונשתעבדו בכבל וגאלום חנניה מישאל ועוריה, חזרו ונשתעבדו באדום. הרי אנו נתינענו בכל אלו השעבודים ונגאלנו וחזרנו ונשתעבדנו, אין אנו מבקשים שיאיר לנו עתה בשר ודם אלא הקב"ה בעצמו הה"ד אל ה' ויאר לנו (תהלים קיח, כז). — ועוד (בילקום זכריה ס"ו תקעז) משה מקלם לכנסת ישראל אשריך ישראל מי כמוד עם נושע בה' (דברים לג, כט), עם הושיע ה' אין כתיב כאן אלא עם נושע בה', (משל למה הדבר דומה, לאדם שהיה לו סאה חטים של מעשר עני, מהו עושה? נותן מעות ופודה אותם, כך ישראל י). א"ר יוחנן משל לאדם שהיה סהלך בדרך בלילה במה הם נפרדים כביכול בהקב"ה, שנאמר עם נושע לאור הנר בא הרוח וכבתו, הדליקו כמה פעמים בני אדם, אבל לעתיד לבא אני בעצמי גואל אתכם ובא הרוח וכבתו, אמר עד מתי אהיה מתינע והולד, שנאמר ישראל נושע אמתיו עד שתורח השמש ואלך לאורו. כך ישראל ושוב אין אתם משתעבדין, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים לא תבושו ולא תכלמו עד עולמי עד (ישעיה מה, יז). הרי מבואר שהשי"ת הוא המשיח ולא שום אדם.

[ד]

ה מ ז מ ר : עתה אביא לך ראיות כי ישו הוא בן אלהים ונאצל מעצמות השי"ת והוא בעצמו חלק אמתי בבחינת אלוה ואדם.

וכן אביא ראיה ממקום אחר שאלוה וכן אביא ראיה ממקום אחר שאלוה הוא המשיח, כדאיתא במדרש תהלים על פסוק כי עמך מקור חיים באורד נראה אור (תהלים לו, י). א"ר יוחנן משל לאדם שהיה סהלך בדרך בלילה באור הנר בא הרוח וכבתו, הדליקו כמה פעמים בני אדם, אבל לעתיד לבא אני בעצמי גואל אתכם ובא הרוח וכבתו, אמר עד מתי אהיה מתינע והולד, שנאמר ישראל נושע אמתיו עד שתורח השמש ואלך לאורו. כך ישראל ושוב אין אתם משתעבדין, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים לא תבושו ולא תכלמו עד עולמי עד (ישעיה מה, יז). הרי מבואר שהשי"ת הוא המשיח ולא שום אדם.

והדברים מחרידים, שהרי ראיה זו מהמדרש מובאת שם באוצר הויכוחים בדברי הכומר כראיה לדבריו "שאלוה הלך בינותינו ודאינו פניו בזמן

(ג) ומכאן שדברי "הרבי" לא נאמרו על כל הצדיקים אלא רק על רבי. וכמובן רק רבי שהוא המשיח. ואכן כך בפשטות מורים גם דברי הרבי עצמו שכל דבריו מופסים על רבי ולא על צדיק, וחכם.

שנתלבש בגוף". ולא ידעתי את נפשי, כי גם "הרבי" וגם חסידיו הם "נביאים" שהתנבאו בסגנון אחד עם הכומר. או שמקור דבריהם הם מהכומר. אם הש"צ הראשון פנה לאיסלם, הש"צ השני פונה לנצרות!

איך שלא יהיה, כנראה שלטומאה ולמשיחיות מקור אחד ותבונה אחת להם. (ד)

וכך גם ראיתי "בקונטרס המלך המשיח" שכותב "דלעתיד לבא יתגלה העצמות ממש, דהיינו שה"ש האמיתי יתגלה ביש הנברא, בבחינת השגת המהות ממש. וזהו ענין מלך המשיח, וכפי שהתבטא פ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו "שרבי ענינו שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי" ענין זה התגלה דוקא בדורנו, פי זה התחיל בדורנו. כי זהו המשיח, ובהמשך מסביר שזה "כשם שבדירה דר האדם בכל עצמותו ומהותו, כך ה"ש הנברא הוא דירה ל"ש האמיתי. וזהו הביטוי שרבי הוא שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי" (ה)

(ד) ולעצם דברי הילקוט, לא נאמר שם שהקב"ה בעצמו יגאלם שלא ע"י בור', אלא שהקב"ה "יאיר" להם. שבכל הגאולות גם בגאולת מצרים שתחילת הגאולה היתה לא ע"י מלאך ולא ע"י שליח אלא ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, אבל בהמשכה אמרו ישראל "הן הראנו ה' וכו' דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו א-להים" וכו', ומאז משה עמד בין ה' ובין ישראל, ולא היה היאר ה' פניו אליך כבמעמד הר סיני. וממילא יכלו לחטוא ולחזור להשתעבד. אבל לעתיד לבא אחרי בוא בן דוד בשר ודם כאשר הרחמן הוא ישלח לנו משיחו הולך תמים, ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד וכו' (רמב"ם מלכים י"א ו"ב) ויהיה אז כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון כבמעמד הר סיני (ראה רד"ק), "והיה לך ה' לאור עולם ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ".

(ה) כמובן שאין לזה כל שייכות עם המושג של "לית אתר דפנוי מיניה", ושל "מלא כל הארץ כבודי", כי זה הרי לאו דוקא ברבי "אלא מלא כל הארץ" ולית אתר".

המלך המשיח - מהו

מ. שלמה

מתחיל אצל משיח עתה ולכן משיח שגור הוא יש הנברא וגוף גשמי, הרי בו מלוכש עצמות א"ס שאינו שייך לגילויו כלל, ועצמותו ומהותו ית' מתלבש דוקא בגוף קדוש זה, דרכו מתלבש עצמותו ומהותו ית' בכל הנבראים כולם. ע"ד אלקות שנמשך על ידי בית המקדש לכל העולם כולו כך נמשך העצמות דרך משיח לכל הנבראים כולם. אך בבית המקדש היות שזהו המשכת אור כלבד לכן יש עשר קדרסות ואין סוף דרגות, ויש הבדל בין האור כנמשך בבית המקדש לאור הנמשך בעולם, אך משיח משיך את עצמותו ומהותו ית' שלמעלה מגילויים, לכל הנבראים כולם.

ולכן אמר רז"ל על מעלתו של משיח (ילקוט שמעוני ב' תע"ו) ירום מן אברהם שכתבו בו „הרימותי ידי אל ה'" ונשא ממש שכתבו בו „כי תאמר אלי שאהו בתיקך" וגבה ממלאכי השרת שנאמר בהם „וגביהם וגבה להם". ובלקוטי תורה להארז"ל (פ' תשא), „ונשא מאד יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהיה קודם החטא". כי כל הצדיקים כולם החל מאדם הראשון הגיעו למדרגות העליונות ביותר במדרגות האין האלקי הממוצע. אך במשיח נשלמת תכלית הבריאה ותכלית הכוונה של „נתאוו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים", ולכן דוקא בו מתלבש עצמותו ומהותו ית' כשם שבדירה דר האדם בכל עצמותו ומהותו, כך היש הנברא הוא דירה ליש האמיתי, וענין זה נמשך בפועל על ידי משיח, וזהו הביטוי שרבי הוא ש, „עצמות א"ס התלבש בגוף גשמי"

(קונטרס המלך המשיח)

אלפי שנים לצאת מישותו ולהדבק בהאין האלקי ע"י לימוד התורה, „כי עמך מקור חיים באורך נראה אור", ועד הדרגה העליונה ביותר הכל ענין אורו ית' למעלה מעלה עד אין קץ, וכל מדרגת הצדיקים גם הצדיקים הגדולים ביותר כולם הגיעו למדרגות גבוהות ביותר בהאין האלקי, עד גם בהאין של היש האמיתי. וההבדל בין מדרגת צדיק אחד למדרגת צדיק אחר הוא בעליות עד אין קץ במדרגות האין. כל זה הוא כהעברה דשית אלפי שנים, אך לעתיד לבוא יתגלה העצמות ממש, דהיינו שהיש האמיתי יתגלה ביש הנברא כבחינת השגת המהות ממש, כי התגלות היש האמיתי יכול להיות רק ביש הנברא.

וזהו ענין מלך המשיח, וכפי שהתבטא כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו „שרבי ענינו שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי". ענין זה התגלה דוקא בדורנו, כי זה התחיל בדורנו, כי זהו משיח.

כ"ק אדמו"ר שליט"א מביא במספר מקומות, כענין „הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", שיש בזה מחלוקת בין מפרשי התנ"ך, אם „עבד" הכוונה למלך המשיח. ולפי הסברו של כ"ק אדמו"ר שליט"א שני הפירושים שוים. אמנם כל עילויים אלו יהיו במלך המשיח, אלא שהוא ימשיך זאת בכל ישראל על ידי תורתו - תורת משיח. ואצל משיח מתחיל ענין זה לפני כן והוא המביא את הגאולה לכל עם ישראל ומביאם לעילויים אלו. והרי לעתיד לבוא יתגלה עצמותו ומהותו ית' ביש הנברא, וכל ישראל ישיגו אותו בהשגת המהות ממש, „לא יכנף עוד מוריד" ללא העלמות דעצומים. וענין זה

מה נאמר ומה נדבר, כל הדברים האלו הם עבודה זרה גמורה בשיתוף פדעת הנוצרים ללא כחל ושרק וללא כל הבדל מהותי. ופ"ל ההבדל הוא שהם - הנוצרים אומרים את הדברים האלה על „אותו האיש" והוא והם - חסידי אומרים אותו על - הרבי.

ואכן חסידי חב"ד לומדי תורתו מכינים נכון את כוונתו, ולא כפי שמלמדי זכות שונים מנסים לפרש בדוחק בדברים שאין בהם ממש. וכדבריו דבריהם שלא מצא דבר זה בשום מקום רק זהו הרגש שלו, והם חסידי מסבירים „שענין זה התגלה דוקא בדורינו כי זה התחיל בדורנו כי זהו המשיח".

הוא המשיח והוא הא-ל. זה אם כן אותו דבר רק לא אותו האיש?

ראה רמב"ם (בסה"מ) שכתב "שהנשבע בשם משה רבינו בכוונה להאמינו שיש בו אמתת עצם שיתקף דבר אחר עם שם שמים". ויתירה מזאת ראה "בספרי" שדרשו על הפסוק "בכל קראנו אליו" "אליו" ולא למדותיו, שאין להתפלל אפי' למדותיו של הקב"ה אלא אליו בעצמו. (ו)

וראה גם בכל הספרים הק' המדברים בענינים אלו, שמבואר מהם שאסור להתפלל אפי' לאלהות שבכל דבר ודבר, אלא להתפלל לכורא עולם בלבד ללא ציון שום דבר מסוים ח"ו. (ו)

ועוד זאת מצאתי, מדברי "הרבי", על הפסוק "אך בצלם יתחלך איש", וכך דבריו "כשצ'לם של רבו נשיא דורנו, עומד לנגדו — הרי כל המניעות והעיכובים וכו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בפ' — מתבטלים לגמרי אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — בודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן "דיראה... כאילו הוא עומד לנגדו". וגם אלו שלא זכו לראותו — יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ("כאילו... הוא עומד לנגדו") ע"י ההתפללות

(ו) מובן, שלפי דברי ש"ד וולפא המובא לעיל, אין סתירה מכאן לדברי "הרבי, כיון שהרבי-המשיח הוא הוא הקב"ה עצמו.

(ז) לאחרונה יצאו כמה מחסידיו וביקשו לסרס לגמרי את דברי רבם, ולהכניס מונות אחרות בדבריו, אך הלוואי והיה כדבריהם, וכי יש לנו ענין לקנטר את רבם, דברינו מכוונים נגד משמעות פשוטת הדברים כפי שנקראים ומובנים ללא סירוס, לרבבות "עמד", שאליהם מיועדים הל"ש, ובעיקר דברינו מכוונים לחסידים מלויבביטש שאכן הבינו את הדברים כפשוטם כפי שציטטנו בפנים, וכפי שאכן מתנהגים על פיו, וכדלהלן. ואם נכונים דבריהם של המסרסים הנ"ל הרי יש בפרסומיהם חילול ה' והתורה באופן גורא, שמוציאים לרשות הרבים ליושבי קרנות דברים נסתרים ועמוקים דברי חכמים וחידותם שצריכים ביאור ועומק העיון וחרדת קודש, ומפקירים אותם להבנתם הגסה והמגשימה, ומחטיאים אותם בעבודה זרה. והרי כבוד א-להים הסתר דבר, ואין חפץ לכסיל כי אם בהתגלות לבו.

בתמונה. תמונה מדויקת כזו אשר במדה ידועה יכול הדבר להתבטא גם ע"י תמונה".

משיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א, ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ו,

דבר מלכות

כפי שנרשם ע"י 'ועד הנחות בלה'ק'

יתהלך איש" — "יאה רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו", אשר, ענין זה הוא מצד גודל העילוי דראיית פני רבו, "עיקר הלימוד מרכו בראיית פנים, כדכתיב והיו עיניך רואות את מוריך", וזהו "אך בצלם יתהלך איש", "כצלם שהוא עומד לנגדו (והיינו צלם של רבו) יתהלך איש, יתנהג האיש", כמבואר ברשימות הצמח-צדק על הכתוב בתהלים (שאמרו היום — בין כל שאר פסוקי ספר תהלים שאומרים בשבת מברכים).

ובפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, עומד לנגדו — הרי כל המניעות והעיכובים כזו למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל — מתבטלים לגמרי!

אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — כודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן ד"יראה... כאילו הוא עומד לנגדו; וגם אלו שלא זכו לראותו — יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ו"כאילו... הוא עומד לנגדו" ע"י ההסתכלות בתמונה, תמונה מדויקת כזו, אשר, במדה ידועה יכול הדבר להתבטא גם ע"י תמונה.

וראה עוד בדבר מלכות (כפ"ח כ"ג כסליו תשנ"א) "בזמן "ניתל" יכולים לנצל את הזמן כדי לצייר את דמות פני קדשו של הרבי נ"ע (ע"י תמונה שישנה ממנו, ועאכ"כ אלו שזכו בעצמם לראותו), ע"ד והיו עיניך רואות את מוריך, המייסד של ישיבת תומכי תמימים — שזה בלבד (תואר פני קדשו) מוסיף באהבה ויראה וכו' — וכפי שנהג, על מנת ללכת בדרכיו ואורחותיו אשר הורנו".

וכן ראה "צידה לדרך". הוראה מעשית של "הרבי" לחסידיו "שול עמכם מאמר של הרבי וגם תמונה ממנו" (ח)

ספר השליחות

478

→ "צידה לדרך" – מאמר מהרבי ותמונתו

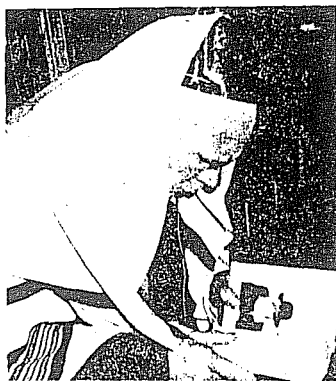
...הרבי רוצה בודאי, והדבר תלוי בכם – שהרבי יבצע שליחותו באמצעותכם.

אמרו את פרק התהלים הנוכחי [= של הרבי מהוריי"צ נ"ע] – קאפיטל ע"א – הנאמר עתה ע"י כולם*, כדי ש"יקלט" בנו את אשר הרבי דורש מאתנו.

טל עמכם מאמר שול הרבי, וגם תמונה ממנו. →

מדברי כ"ק אד"ש לכמה מהת' – הנוסעים בשליחות המל"ד
י"ב מנ"א ה"ש"ת
רשימת השומעים

הפזל הולך ונשלם. עתה מוכן, הרב חפר, אדם חכם ונבון, לא ימציא מעצמו דברי שטות והכל, לצייר במוחו פני תמונת הרבי לפני תפילתו לולא קיבל ע"ז הוראה מגבוה, לולא "הצידה לדרך", וכשזה נעשה כתוצאה מהוראה, הוראה רוחנית, בשיטה, הרי היא עבודה זרה ממש ולא (רק) שטות והכל. וברור איפוא גם ה"אל תשרבב לי ענינים אחרים".

(ח) ראה בצילום "צידה לדרך" "שהרבי יבצע שליחותו באמצעותכם". זאת לדעת

תמונה שהופיע "בכפר חב"ד" ובכיתוב "כך פגשנו את היהודי שהגיע מרוסיה, סידור תהילות ה' כאשר תמונת הרבי כסימניה". ועל כך גאותם.

ועוד, התפרסם ברחובה של עיר, דבר הקלמט, בו נשמע "הרבי" שר את השיר הידוע בפסוק "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי כן בקדש חזיתך לראות עוזך וכבודך" ו"הרבי" שינה וסירס את הפסוק, ובמקום "עוזך וכבודך" אמר "נפשי וכבודי". ושמה תאמר פליטת פה היתה כאן, פשוט טעות, אולי אבל לדעת חסידיו השוטים אמירה זאת היא כפירה, שהרי הרבי אינו מועה לעולם. וב"חדשון בית חיינו" הוא מציין שינוי זה, והוא מציין זאת בסימני קריאה, לאמור סוד ורמז יש כאן. ודבר זה החריד גם את אלו שהיפו והענו על חב"ד בשעתו, ובעתון "המודיע" (כ"א חשון תשמ"ט) כינה את סירוס הפסוק "דברי כפירה חמורים".

בסיום ההתועדות התחיל לגבן צמאה לך נפשי פעמיים (פ"א - במקום עוזך וכבודך" אמר נפשי וכבודי (!) אח"כ כר פעם שני' בנוסח "עוזך וכבודך". לפני שהתחיל בפעם שני' לשיר פתח את הסידור). אח"כ אמר גובה אחרונה.

מחדשון בית חיינו גליון 28 שנה ג'

מן הענין לספר את אשר סיפר אחד העסקנים המפורסמים בארץ ישראל הרב ישראל ש.: בחורף תשמ"ט הסב הנ"ל בסעודה עם האדמו"רים מבוסטון ומנובומינסק שליט"א, כמחלכה שאל אותו האדמו"ר מבוסטון, ע"ד הקלמט "נפשי וכבודי", שאת פרטיו איננו יודע, ענה לו ר' ישראל, שמדובר בקלמט שבה נשמעת שירה של הפסוק "כן בקדש חזיתך לראות עוזך וכבודך", אך המילים "עוזך וכבודך" מוסבות "לנפשי וכבודי", אותו הרגע התערב בשיחה ר' פנחס גולדברג מעסקניה של חסידי גור בארה"ב, ואמר לו שהענין הוא כולו שקרו וכשר ישראל השיב לעומתו, אני שמעתיו ענה לו ר' פנחס גם אם שמעת, אפשר שזהו חיקוי. למחרת ניגש ר' פנחס לר' ישראל ואמר לו "עלי להתנצל בפניך, חשדתך חנם. סליחה".... והוסיף ר' פנחס והסביר: אמש ניגשתי להרב מצגר, שהוא חסיד חב"ד, ושאלתי אותו האם שמע על דבר

שכאן מדובר בקשר לחמוי - הרבי הקודם, שהוא כבר לאחר פטירתו, יש לנו כאן הרהור דברים לגבי כוונתו של "הרבי" בדבריו על עצמותו ומהותו...

מסוג זה, ולמרבה הפתעת, אישר לי בלא היסוס שהדבר נכון, דהיינו שזו קלטת של חב"ד ובאמת שומעים "נפשי וכבודי", אך הסביר לי "שזהו ענין עמוק וקשור לנסתר"....

אכן נפתר כמאמר חז"ל: "דמות יונה מצאו להם!"

אנב, בקלטת הנ"ל, נשמעים החסידים ששרים אחריו קטע אחר קטע, וכששר הרבי כן בקדש חזיתך לראות "נפשי וכבודי" שרים הם — החסידים לראות עוזך וכבודך. ודי למבין.

ולפי כל הנ"ל אין צריכים להתעמק להבין מה כוונת "הרבי" בזה שהוא מלביש על הצדיק את המושג היה הוה ויהיה — הנאמר על הקב"ה (לקומי שיחות פ' בראשית).

ואכן חסידיו כתלמידים נאמנים לרבם, חיים את חייהם על פי זה ועובדים את עבודתם "הרוחנית" בהתאם.

הנה בית מתוך שיר שנכתב על ידי חסיד לכבוד הרבי אדונו:

"וכשבפסח נשב וכדינו הגדות.
נדע למי להודות,
לאדון עליונים,
ולשליחו בגוף שבתחתונים". (א)

שיר מיוחד ליום הולדתו של "הרבי"
וכשבפסח נשב וכדינו הגדות — נדע למי להודות
לאדון עליונים — ולשליחו בגוף שבתחתונים
פ"ה ימים ושנים — ובקרוב נחזה מנורת שבועה קנים
כן, יהודי, האמן — וכן יהי רצון ונאמר אמן ואמן!

יום הבהיר י"א ניסן ה'תשמ"ז — גיליון מיוחד עמ' 51

(א) מן הענין לציין שבשירת מצרים ובהגדה של פסח לא מוזכר שמו של משה רבינו — הגואל, כדי שלהודות ולהלל על גאולתינו יהיה רק להקב"ה.

ומדוע לאזן מדוע לא להודות "לשליחו בגוף שבתחתונים", כנשימה אחת עם אדון עליונים, אם ש"ד וולפא מחבר ספר "יהי המלך" מכתיר את רבו 'אחד' הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם" (עפ"ל).

הרב שלום דובער הלוי וולפא

עוד לא היה אדם בודד כל־כך בעולם כמו נשיא הדור כ"ק אדמו"ר שליט"א. רבבות חסידיים ומקושרים בכל קצווי תבל – ובכל זאת בודד. "אחד" הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם – ובכל זאת "יחיד". מקור למיליוני פעולות של הפצת תורה ויהדות בעולם כולו

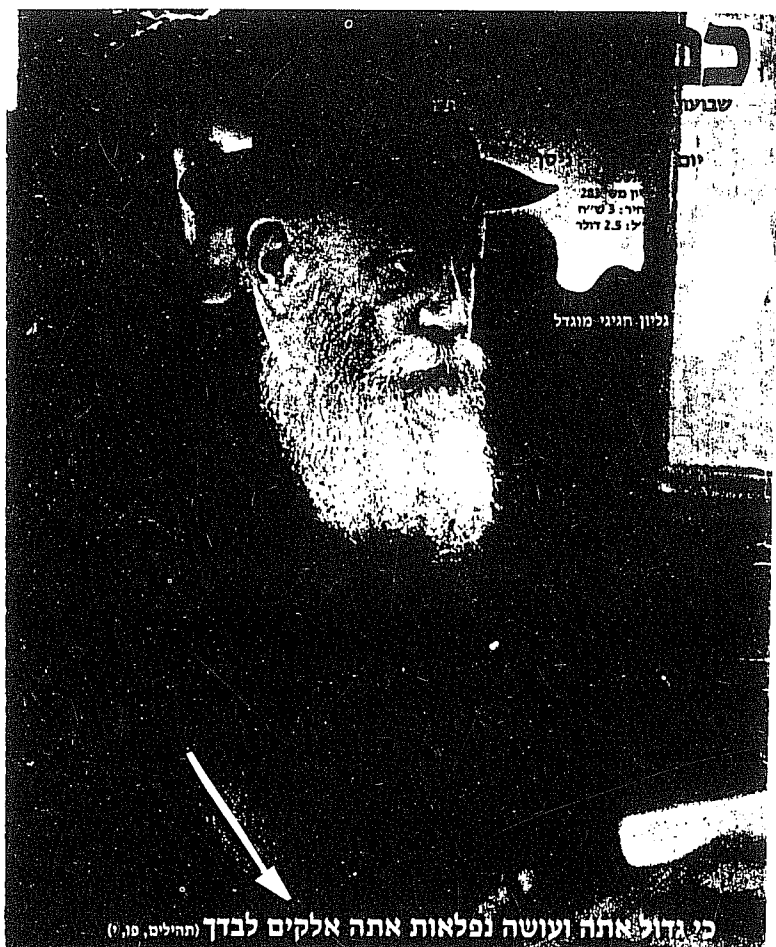
אדון הנפלאות

מי יודע אם קריאת שמע שלנו – של כל ישראל לדורותיו מימות עולם, הוא קריאת שמע שלהם. וכבר היה מעשה בהתוועדות אנשי לויבביטש בארץ ישראל בירושלם עיה"ק שבעת התוועדותם קם אחד על רגליו והפריז שיש לבוין בפסוק ראשון של ק"ש גם את שם הרבי... (י)

המשכה של התוועדות זו היתה כעבור יומיים, בייט בכסל, בכפר חב"ד. שיא ההתרגשות היה כאשר ספר התורה כבר בא לביהכ"נס וכנגדו הוציאו את כל ספרי התורה לקבל את פני הספר־תורה החדש, ואז הכריז מתוך יראת הרוממות כבוד המרא דאתרא הרה"ק הרה"ח רבי מרדכי אשכנזי: "איז מען מכבד כבוד קדושת אדונו מורנו ורבנו שליט"א מיט דעם ערשטין פסוק פון אתה הראת" (מכבדים בזה את כייק אדמו"ר שליט"א בפסוק הראשון של אתה הראת), דממת־מה השתררה בין ההמונים ומיד לאחר מכן התפרצה שאגה המונית "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו!"

כשמחוגי השעון התקרבו לשעה 3.30, ביקש הרבי שליט"א שחגיגת הכנסת ספר התורה תיערך ברוב עם ובהדרת מלך. כאן בא המשפט שחישמל את כל האויר ב־770. "לאור תורת הבעש"ט ש'במקום' שמחשבתו של אדם – שם הוא בעצמו, ובהיות והנני חפץ להשתתף אישית בחגיגה קדושה זו, הרי שאמצא שם עם החוגגים בכפר חב"ד, הן בעת הסיום והן בעת הכנסת הס"ת לבית הכנסת, וזאת ללא כף הדמיון!" כולם נשארו המומים לשמע הדברים מפורשים יוצאים מפי קדשו, הדברים נפלו כתדהמה ממש: הרבי מכריז שהוא ימצא שם, הוא עצמו ממש.

(כפר חב"ד כסליו תשנ"א)

כתב אבודרהם: "שיפסיק מעט בין "א-להי" ל"נשמה", שלא ישמע 'שהנשמה הוא אלהות ח"ו' (דרכי משה אור"ח סי' מ"ו).

וכן מתפלל אחד מחסידיו בא"י לרבי חקודם הרש"ב הקבור ברוסיה בלשון התפילה להקב"ה שבתורתו "הרבי הרש"ב השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את חילי ושיבתך" וכו'.

'תומכיתמימים', 'אחייתמימים' - שמות המסמלים תכנים
אמתיים - ומבטלים חיים בטלניים ושטותיים
הרבי הרש"ב, השקיפה ממעוןך קדשך מן השמים וברך את חילי
ושיבתך - הס"הם שבטנחלתך; הם, הגבורים הבאים תמיד לעזרת ה',
העומדים לפקדתו של נשיא הדור, הרבי שליט"א - מוכיחים יום-
ביומו, כי שבטאמת עשית (כפ"ח ער"ה תשמ"ח)

מטרה או אמצעי?

כפר חב"ד יג תמוז תשמ"ג היהודי, שהרבי — המוח — חולש עליו.

הצהרה שכזו, כמוה ככפירה בשייכותו לעם

לאור האמור, ברור איפוא, כי הצהרה ברוח היהודי, חלילה.

— "אינני מכיר ברבי", אינה במקומה. מי אלא, שכאמור, גם במודעות לעובדה זו, לא שסבור כך, כורת את הענף עליו הוא יושב. רי. אבר שאינו בטל ומציית למוח, לוקה בנמק, שכן, זיקתו לרבי, הנה עובדה קיימת שאינה חלילה. כדי להגיע לתפקוד מלא, עליו זקוקה לאישורו. עובדה הנובעת מעצם היות להתעצם עם הרבי — המוח — באמצעות נשמתו חלקיק מן האורגאניזם הנשמתי לימוד תורתו, ומילוי צויו

והחסידים אינם מסתפקים בתאוריות יבשות בלבד, מסבירים הם זאת לעצמם ולאחרים באר היטב, ולוי לוינון (כפר חב"ד י"ג תמוז תשמ"ג) תחת הכותרת "מטרה או אמצעי" מקשה מדוע קיים צורך במתווך בין עם ישראל לאביו שבשמיים, ומסקנתו "נמצאנו למדים כי הקשר הרבי לא זו בלבד שהינו מטרה ולא אמצעי אלא אף מטרת ע"ל, קודמת לע"ל, שכן באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הוייתה, הקודמת אף לתפקידה — קיום תורה ומצוות"

כך לא פחות ולא יותר, הקשר עם "הרבי" מחב"ד הוא העיקר, וקודם לקיום תורה ומצוות!!!

וממשיך באותו מאמר "זוהי איפוא ההוראה לכל רב, מורה דרך, או כל אחד שכידו להשפיע על סביבתו, כשפוגשים יהודי מבלי הבט על מצבו, תחלה יש לפעול בו וכו' שיש לו נשמה זאת באמצעות הפה הגדול שבדור ופ"ו, ורק אחר כך יש לעסוק בעבודותיו ומדרגותיו וכו', זהירות בסור מרע והוספה בעשה טוב".

ואילו הצהרה ברוח "אינני מכיר ברבי" הצהרה שכוז כמו כפירה בשייכותו לעם היהודי "וכדי להגיע לתיפקוד מלא עליו להתעצם עם הרבי — המוח — באמצעות לימוד תורתו ומילוי ציויו".

נמצאנו למדים, כי הקשר לרבי, לא זו בלבד שהנו מטרה, ולא אמצעי, אלא אף — מטרת על קודמת לכל. שכן, באמצעותו ממצה הנשמה את מטרת הוייתה, הקודמת אף לתפקידה — קיום תורה ומצוות.

מסקנא מאוד הגיונית מאמונתם, שהרי תכלית קיום תורה ומצוות היא הדבקות בה, אם כן איפוא, "הקשר לרבי" הוא התכלית העליונה.

הזאת חסידות שקבלנו מרבוה"ק אדירי החסידות הלילה. היש עוד חסידים בדורנו שמתייחסים כך אל רבותיהם הגדולים? ההיה פדבר הזה בחסידות הב"ד שלפני הדור הזה?

אין פאן תורה מפיני, אין פאן אמונה ולא חסידות ולא חכמה ולא בינה ולא דעת. אב"ל יש פאן תורה חדשה מושפעת מנצרות (יא) אוילית ומטופשת, ההולכת ונבנית מאימרות בלתי אחראיות ומבלבול מושגים של המשמיע, ועל ידי תלמידים בורים היודעים לדקלם בחוסר הבנה מוחלט מושגים קבליים המובאים בספרי חסידות, ומגיעים ע"י כך לידי הגשמה ושיתוף וכו'.

וכדרכה של עבודה זרה ואבירייהו שנעשית בהתלהבות כשל קדושה וביתר קלות, הם בהתלהבות חבדי"ת טיפוסית מילאו את העולם כולו במליוני תמונות של רבם, על כל גבעה גבוהה ותחת כל עץ רענן, בארנק כים ובסידור תפילה, בבית ובשדה, מנדבים אותה לכל נהג בכל רכב ציבורי, מדביקים אותה בכל המבואות המטונפים, כדי לזכות את חמוני בני ישראל במצוה תמידית זו — "אך בצלם יתהלך איש". ורבים מתמימי עמך וגם משאינם בני ברית מיחסים לה סגולות ויש כבר סביבה מערכת של אמונות מפלות (כתמונת גורו במזרח הרחוק). ותמונה זו באלפים מלוח אלפי מחללי שבת במכוניותיהם, תמצאה בבתי קולנוע ובמגרשי כדורגל, ינשקוה וישימוה

י"א) השווה גם את הצהרתם לבית המשפט בלום אנו"לם כדי לקבל היתר רשמי וגיבוי ממלכתי לטקס הצורמוניאלי של הדלקת נרות חנוכה הפומבית שלהם. "נרות חנוכה מקבילים למזמורות עץ האשוח, לציון התקופה בה הלילות מתארכים" "החנוכיה כמו עץ האשוח הנוצרי, כפמ"ל פאגני של אור בעונת החושך החורפי, וקיבלה משמעות דתית רק לאחר תהליך אבולוציוני".

כן זכור עוד לרבים שלא להצטרף למאבק נגד המורמונים (נוצרים) בירושלים עיה"ק למרות בקשתו האישית של כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א אליו, ואולי טעמו משום שאינו מצטרף כלל למלחמות ה' כידוע...

בכיס כנגד הלב כסגולה להצלחה במשחק או בהימורים, יניחה מתחת למראשותיו של חולה, ומקשה לילד, ומתחת לרך הנימול כסנדק, ועוד ועוד.

היכן עוד מצאנו בישראל בכל עדותיו ובכל הדורות את קדושת התמונה?

מי עוד בישראל עושה שימוש כזה בתמונת רבו הנערץ והגדול באמת?

אין זה בימיו להערצה, זוהי עבודה: והיא זרה לחלוטין בעם קודש. זה פולחן אישיות כפי שמצוי רק בכתות חוץ יהודיות, זה תחליף לעבודת ה', לכן תמצאו שם הרבה צעירים חסידים שומים, שהתורה והקדוש ב"ה כמעט אינו מענינם, ואילו כבוד קדושת ממלא את כל ישותם.

אמונה ועבודה זרה בכפיפה אחת

...אמונה ושלילת עבודה זרה שתי מדרגות הן. כמו שמבאר הרמב"ם (הלכות עכו"ם פ"א ה"א) את העבודה זרה של דור אנוש שאמרו הואיל והשם ברא כוכבים אלו, וגלגלים להנהיג את העולם. ונתנם במרום, וחלק להם כבוד, והם שמים המשמשים לפניו, ראויין הן לשבחם ולפארתם ולחלוק להם כבוד. וזהו רצון השם לגדל ולכבד מי שגידלו וכיבדו. וכן כתב (שם פ"ב ה"א) כי עיקר הציווי בעבודת כוכבים הוא "שלא לעבוד אחד מכל הנבראים לא מלאך ולא גלגל ולא כוכב. ואף על פי שהעובד יודע שהשם הוא האלוקים והוא עובד הנברא על דרך שעבד אנוש ואנשי דורו תחילה, הרי זה עובד כוכבים" ואם כן אין חסרון באמונה לעובדי עבודה זרה אלא טעות בהבנה של כבוד שמים יחד עם רצונם הכביר להרבות כבוד שמים בעולם לכן אפשר שיהיה האדם מאמין גדול, ויעלה בעבודה של חיזוק האמונה יום יום. ויחד עם זה לא יניח מלעבוד את עבודה זרה שלו בסיבת טעות אחת בהבנת הענינים.

...רב שלמות בזה אינו כל שלימות. כל עוד שלא הגיע האדם לשלמות האמונה עד תכליתו אינו משולל עוד מנטיה לעבודה זרה.

נמיה לעבודה זרה יכולה להיות גם במאמין גדול. כמו
שביארנו את מה שאמרו חז"ל מקדש ראשון מפני מה חרב מפני
שהיו בו עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, והגמ' מסיימת
שם, רשעים היו אלא שתלו בטחונם בהקב"ה שאמרו השם איתנו
לא תבא אלינו הרעה עיי"ש. דור זה שהיה גדול באמונה וגם
בבטחון – חרב בו בית המקדש בשביל שחטא בעבודה זרה.

(תורת אברהם מאמר שבת הגדול להגר"א גרודוינסקי הי"ד)

הם בדידהו ואנן בדידן:

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא יחיד ואין יחידות כמוהו
בשום פנים והוא לבדו א-לחינו היה הוה ויהיה:

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי
הגוף ואין לו שום דמיון כלל.

אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו לו לבדו ראוי להתפלל ואין
ראוי להתפלל לזולתו.

מתוך מכתב למערכות העיתונים הדתיים בישראל

והנה ראיתי לפני כשנה ומחצה בשבועון "כפר חב"ד" כאשר כותבים על ענין
"אלהים אחרים" אינם כותבים אלהים ב'ה' אלא "אלקים אחרים" בק'. והדבר
נשנה שם פעמים מספר. שאלתי על זאת לאחד מחשובי חסידי חב"ד. האם אינו
טעות דפוס, וענה לי, להפתעתי ולתדהמתי, שאצלינו חסידי חב"ד גם באלהים
אחרים משתמשים בק', כי הן אמנם שאינו אלא "אחרים", אך בכל זאת אלקים
מיהא הוי, וברחתי מפני אפיקורס זה כבורח מן האש, ולא מוכן לי, איפוא, מה
כי תלינו על "החרמת" עדה קדושה, הלא הכתוב החרים, כמו שכתוב "זוכח
לאלהים יחרם".

בצער על השכינתא בגלותא

יחיאל כוכבי

ירושלים

מתוך האנציקלופדיה העיברית (כרך כ"ה ערך נצרות)

★ תלמידי ישו היהודים ורוב הנוצרים – היהודים במאות השנים שלאחר מכן ראו עצמם כיהודים ושמרו את מצוות התורה (335).

★ החגים הנוצריים קשורים בעיקרם של דבר בחיי ישו ובחיי הקדושים לנצרות (336).

★ ממחצית המאה ה-2 ואילך נחשב ישו לא רק לבן האלדים העל אנושי, אלא נתחזקה האמונה באלהותו ממש (שם).

★ הוועידה הכנסייתית הראשונה בניקאיה ב-325 קיבלה את השקפתו של אתנסיס, משמעותה של החלטה זו שה"מדות" של הא-ל הועברה לישו המשיח (338).

★ נוסחתו של האפיפיור גרסה משיח אחד שהוא אלוה מושלם ואדם מושלם, בשני טבעיים שאינם מעורבים זה בזה ואף אינם מופרשים זה מזה (340).

ובערך שיעים כתות רבות באיסלם כרך ל"א עמוד 820.

★ כל מי שמת מבלי לדעת את האימאם האמיתי של זמנו מת מיתת כופר, השיעה מוסיפה את הגדרת מדות האימאם, כי הוא נושא בתוכו חלק מהישות האלוהית.

עוקר דבר מן התורה

"דאי לישון חוץ לסוכה"

חג הסוכות

דער אר נעמט אים אַרומ בבחי' מקיף (אזוי ווי אַ סוכה כפשוטה, וואָס נעמט אַרומ' דעם אדם, און ניט נאָר דעם אדם אליין (עכ"פּ ראשו ורובו)), נאָר אויך שולחנ' — באופן אַז אַלע זיינע ענינים דארטן געטאָן ווערן אין דעם מקוה הסוכה — "תשבו כעין תדורתי", און וויבאלד אַז דאָרט איז מאיר הַזא הייכער אור אלקי — ווי קען מען גאָר דאָרט שלאָפן? ער לשון הכתובי — "אכן ישה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי (שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה)".

.. שכל המצטרע בשיבת הסוכה פטור משיבתה".

ווייל ביי כ"כ מרח' אדמור' האָט די גשמיותדיקע טירחא בכזה ניט חופס מקום געווען: און ווי מיהאָס געווען בהנהגתו בענין הסוכה גופא בנוגע לאכילה ושתי', אַז ער האָט זיך ניט גע-רעכנט מיט קיין שווערקייטן און האָט אין דעם מחמיר געווען (און אמילו בשמיני עצרת), ביז, ווי מיהאָס געווען, אַז אפילו אין די צייטן פון ירידת גשמים, וואָס ע'ס דיין מעג מען דעמאָלט עסן בבית, האָט ער אויסגעמיטן עסן חוץ לסוכה.

איז מובן אַז זיין ניט שלאָפן אין סוכה איז ניט געווען מצד דער טירחא וצער גשמי.

ב. עס איז יודע דער מתנגד פון כ"כ אדמור' האמצעי' בנוגע לשינה בסוכה — "ווי קען מען שלאָפן אין מקיפ' דבינה". דאָס מיינט: אין סוכה איז מאיר זייער אַ גרויסער גיטלעכער אור, וואָס איז צו הויך צו קענען אַראָפּליכען כחה-לשנות אין דעם אדם (בפנימיותו), נאָר

א. אין הנהגת כ"כ מרח' אדמור' בנוגע ישיבה בסוכה, האָט מען געווען אַ דבר והיפוכו:

ביי אכילה ושתי' בסוכה איז ער גע-ווען נוהר עד קצה האחרון, ער האָט מחמיר געווען אַז אפילו שתיית מים חל' ניט זיין חוץ לסוכה (און די ודירות איז געווען אפילו בשמיני עצרת):

משא"כ בנוגע שינה בסוכה איז, אדרבה — מען האָט געווען אַז ער איז ניט געשלאָפן אין סוכה (נאָר בבית').

ולכאורה איז אדרבה: דער חיוב פון שינה בסוכה האָט אין זיך מער חומרא ווי דער חיוב פון אכיש בסוכה — אכילת עראי (ועאכיש שתיית מים) איז מותר חוץ לסוכה, בעת אַז שינת עראי איז אסור חוץ לסוכה.

און מען קען ניט זאגן אַז דאָס איז גע-ווען מחמת די טירחות און שווערקייטן פון שינה בסוכה מצד תנאי המקום והזמן כ"י ווי דער דיין איז, אַז במקור מות הקרים שיש צער לישן בסוכה מחמת הקור .. אין ציר' לישן בסוכה

זה תוכן דבריו בליקוטי שיחות חג הסוכות תשמ"ז:

מו"ח לא ישן בסוכה, ולא נימק למה, וזה לא יתכן שהמעט הוא מפני הקור, "כי הרי טירחות גשמיות לא תפסו מקום אצל מו"ח אדמור' וכו'". אלא ודאי מעמו הוא משום האימרא שאמר האדמור' האמצעי "איך אפשר לישון במקיפים דבינה". והוא על דרך מה שאמר יעקב אבינו "מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים ואנכי לא ידעתי". וברש"י ואילו ידעתי לא ישנתי. וה"נ בסוכה שהוא מקום קדוש איך אפשר לישון.

ואחר כך הוא כותב:

"מצד התופן הפנימי של המצוה, השינה חוץ לסוכה היא דבר המותר ואפילו דבר הראוי".

"ומה שעל פי ההלכה מצות סוכה גורמת איסור לישון מחוץ לסוכה פי התורה על הרוב תדבר, ומכיון שרוב בני אדם אינם מרגישים את האור המקיף שבסוכה לכן הם חייבים בשינה בסוכה, מה שאין כן ביחיד סגולה שמרגישים את האור המקיף שבסוכה, אין אצלם איסור שינה מחוץ לסוכה. ועל פי זה מובן שאף על פי שהתופן הפנימי של חג הסוכות מונע את השינה בפועל, אינו חסר על ידי זה בקיום מצות ישיבה בסוכה על פי הלכה".

והנהגה זו שלא לישון בסוכה היתה הנהגה בלעדית של אדמו"ר הרי"צ ולא של תלמידיו ולא של חסידי חב"ד לפניו. כפי שמציין שם "הרבי" בעצמו, וכידוע שכולם ישנו בסוכה ככל ישראל, ואף עתה זקני חב"ד עדיין ישנים בסוכה "וגם מו"ח הרי"ץ לא הסביר את פשר הנהגתו", (הרי"ץ זצ"ל חי רוב ימיו ברוסיה הקרה, ובסוף ימיו באר"ב הוא היה חולה מאד כך שבודאי לא ישן בסוכה, כהלכה). רק האדמו"ר הנוכחי טורח בקונטרס המיוחד לפרש הנהגתו על פי אימרתו של האדמו"ר האמצעי "איך אפשר לישון במקומות דבינה", אעפ"י שהוא לא הורה ולא התכוון להורות על שינה חוץ לסוכה שהרי הוא ואביו אדמו"ר הזקן ובנו הצ"צ ואדמו"ר חב"ד אחריו וכל חסידיהם ישנו בסוכה כמבואר בשו"ע, כולל בשו"ע הרב. ורק על פי פתגם של רגש (שצריך לנצל את קדושת הסוכה ולישון כמה שפחות... מפי הרב ששונקין תלמיד הרשב"י) עוקר דבר מן התורה בתלי תלים של דרשות מעורבות וגילוי פנים חדשות בתורה שלא כהלכה, לחדש דבר אשר לא שערו אבותינו, שהמצמער מקדושת סוכה או ממצות סוכה פטור מן הסוכה. שחזן מזה שהוא דבר דחוי מן ההלכה שהאומרו מעיד על עצמו שלא הבין את הדין "מצמער פטור מן הסוכה", הרי זה מוזעזע לשמוע שאין מצות שינה בסוכה כלל ואדרבה אין זה דבר ראוי, ואין היא מצוה אלא לאנשים קטנים שאינם מרגישים די את קדושתה.

וזה נוסף על הדברים שיש בהם עקירת התורה בפ"א — שהתורה על הרוב תדבר" בעניני מצוות, משפט לקוח ממו"ח ח"ג פ"ד שיש לו פונה אחרת לגמרי, וגם פאן מתברר שיש פאן חופר הבנה בפירוש המילוי, ועיי"ש. (וכדאי להעתיק קטע מאותו פרק במורה נבוכים "אבל צריך שתהא ההנהגה התורנית מוחלטת פולטת לפ"א, ואף על פי שהיא ראויה לקצת

אנשים ולאחרים אינה ראויה. כי אילו היתה לפי האנשים, היה נופל ההפסד בכל, ונתת דבר־ך לשיעורין וכו', אבל יהיו החוקים והמשפטים מוחלטים סתם וכוללים, כמו שאמר ית' הקהל חוקה אחת לכם".

ובהמשך מוסיף "הרבי" דברים שהם נגד העיקר השיעוי, וזה לשונו: "ואין להקשות מודיע לא מצינו הנדגה בזו בדורות שלפני זה, גם לא אצל הגדולים שידעו מתורת הקבלה, ובודאי הרגישו אור המקור דפסוקה "ויש" לומר שזה שייך לגילוי תורת חב"ד שענינה להמשיך עניני פנימיות וכו'". (שם).

ואנו מאמינים שהתורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ית"ש.

מזעט דאך אָבער אין דער תהנה פון כמה וכמה, עז אויך אַזעלכע, וואָס זיינען גאָר ניט אין דער דרגא פון (קענען) מרגיש זיין דעם "אור מקיף" שבסוכה, זיינען ויך נוגע ניט צו שלאָפן אין סוכה.

אין די הסברה אין דעם בפשטות:

חסידים, זיינענדיק מקושר צו רבותינו נשיאנו, לערנען תורתם (עצם לעשות) און גייען בדרכיהם — אין מנהג רב-תיהם בידיהם

ונוסף בענייננו: דער ניט מירן ויך בפועל כהנוגת רבותיהם בכל שאפשר — מאַכט באַ ווי אַ צער (וואָס המצטער פטור מן הסוכה).

13) ואין להקשות מודיע לא מצינו תהנה פון כמות שלפני, גם לא אצל הגדולים כי שידעו מתורת הקבלה ומדאי הרגישו אור המקור דפסוקה — כי אצל יחיד סגולה אלה, גם שנתן תורה (לא ויק) תחנה פסד סכע הגוף, ביא) מדריגה גבוה ביותר בעמדת ה' (השיכח למסופים דבנה), ולהעיר ממרדל (כיר פיה, ס. וראה סורא פיר) דבנה השנה השמה שואבת חיים פלפלה. ויל' שהמבואר בפנים שייך לגילוי תורת חב"ד, שענינה להמשיך עניני פנימיות התורה באופן שגם שכל האנוש יוכל להשיגם, עד שמופל על הגוף באופן שרגיש גם בגוף כפי שהוא נכספו ונשחיתו) ושלכו תבע אדאמאי ענין זה (העיר השנה בסוכה) אצל חסידים (שהם שבתערה 48) וראה ס' השוהות תורה ע' 33: דער מקח פון סוכה... אלץ קענען דאס דערהערן.

דבנה סוכן גיב הסעם שענין זה נתגלה ע' אדמירי האמצע דוסק — שענינו הי' להמשיך תורת הטהרה באופן דבניה (ס' השוהות תורה ע' 60) וראה לפרש תורה ע' 131, ועוד, קלמייצ גזרות ע' שלד חילוק) — כי נטחי לזה שהפסכת הספיק בפנימיות שיכח דבניה, אור בכל, ונה המפיק דפסוקה דאס מקח דבניה.

וואָס להקשות: סרים אין נאָך אַלץ ניט גלאַטיק — ווי אין שייך אַז ע"ס הלכה אַל מצות סוכה גורם ויין אַן איסור צו שלאָפן חוץ לסוכה, בעת אַז מצד דעם תוכן פנימי פון דער מצוה אין, אדרבה — די שינה חוץ לסוכה אין אַ דבר המותר (און אפילו אַן אוסו הראוי)? — וייל התורה על הרוכ תדבר, און וויבאַלד אַז רוב בני אדם זיינען ניט מרגיש דעם אור מקיף פון סוכה, ווערט, אדרבה, אַ חיוב פון שינה בסוכה (ווייל) עס מוז זיין, תשבח כעין תדור: "משאיכ' ביי די יחיד סגולה" וועלכע זיינען יע מרגיש דעם אור' מקיף פון סוכה, אין ביי זיי נישט דער איסור פון שינה חוץ לסוכה".

וכשהשיגה חוץ לסוכה הפכה לדבר שבחסידות חב"ד, הריהו ממשיכה ומטילה על כל החסידים נשואים וזווקים ביום ובלילה במקומות החמים והקרים (ועיין בשו"ע), "מכיוון שחסידים מקושרים לרבותיהם ומנהג רבותיהם בידיהם".

(הצעה לאנשי ליובביטשו אין לעשר הפירות בא"י כיון דמקושרים הם לרבותיהם ו"הרבי" הרי בחו"ל ופטור מן המעשרות א"כ גם המקושרים פטורים).

גם "היתר הלכתי" המציא, שהרי אפילו החסיד שאינו מרגיש את קדושת האור המקיף ואינו מצטער על ידו, אבל מצטער הוא למה אין הוא במדרגה הזאת שהאור לא יאפשר לו לישון בסוכה. ואפילו מי שגם זה לא איכפת לו, אבל הוא הרי מצטער למה אין הפתגם של האדמו"ר האמצעי תופס אותו ומפריעו לישון, היתכן שהוא יכול לישון בלא צער בסוכה, ומזה הוא מצטער ופטור.

אין לנו מה לומר על זה אלא מילה אחת — לצינות!

ומזה הגיעו לצינור דבר ה' זו הלכה. ובפרוספקט על חג הסוכות בהוצאת צעירי אגודת חב"ד כתובה החלכה כפי שהיא מופיעה בשו"ע בהשמטת המילה "וישן".

אין הזעקה הגדולה על הנהגתם כמקילים במצות שינה בסוכה, גם לא היינו מתריעים מרה על אי קיום מצוה, הזעקה היא על עקירת המצוה מן התורה, להפוך קולא להידור מצוה בדרכים שאינם של תורה, ולבטלה גם ממי שרוצה לקיימה, והעיקר על הפכנה הגדולה שקם אדם בעל עוצמה והשפעה לשנות את התורה, ועל דבר זה אנו חייבים למסור את נפשינו.

כל המערב דברי קבלה עם ההלכות הפסוקות, חייב משום זורע כלאים, "פן תוקדש המלאה הזרע אשר תזרע". ולעומת זה המערב ספרי הגיון עם דברי תורה, עובר על "חורש בשור וחמור יחדיו". ואם הוא מנהיג ישראל — מנהיג בכלאים. (תשובות חת"ס או"ח נ"א).

לאחרונה הוכח בעליל מצד בלתי צפוי, עד כמה חשודים אנשי חב"ד לעקור אפילו את החמורות שבחמורות בגלל חישוביהם שלהם. וכל חסידי חב"ד מקטנם עד גדוליהם לא ידברו ולא יהגו מאומה וילכו אחרי נגדא סמיותא כשיות תמימות. תביעתם רבת השנים במצות רבם לתקן את חוק השבות החילוני בהגדרתו מיהו יהודי, שכחיילים נאמנים לא פסקו מלמחות ולהתריע בכל כתביהם ובכל הופעותיהם על "הפכנה האיומה" לכלל ישראל בכל תפוצותיו מחוק זה. ושמאות אלפי יהודים נישאים לגויים אך ורק בגלל חוק זה, וכאשר יתקן תיפתר בעיית ההתבוללות,

וחמור הוא מכל הגזירות כגיוס בנות וגיוס תלמידי הישיבות וניתוחי מתים והפלות ופרסומי תועבה והעברה על הדת של אלפי ילדי ישראל ועוד.

תנועת חב"ד לא הצטרפה מעודה לשום מערכה ציבורית לביטול גזירה כל שהיא נגד הדת. ואת הכל העמידו על אחת, "מיהו יהודי". וכל מי שהשמיע השגה כל שהיא על דעתם, או שהעדיף פתרון אחר, או שמען על גזירה אחרת שהיא חמורה ממנה, נידון בחרפות וגידופים ככופר ועוקר תורה וכו', ולעומת זה כל פוחז וריק, כל רב ממעם וחסר פנים וזה לתוארים מופלגים לכבוד ולקירבה, אם רק החניף אותם בדברים על גזירה "איומה" זו. ותבעו באלומות ובמצח נחושה מן הכל לוותר על הכל, אפילו על קיומם של הישיבות ותלמודי התורה, ולהרתם רק למאבק העקר הזה, הם פסקו שחייבים ביהרג ואל יעבור כדי להוסיף מילת "כהלכה" בחוק השבות "הקדוש". שחוק זה הוא החילול ה' הגדול ביותר מכל הזמנים. וכל מי שחבר הוא בממשלה הוא שותף לעבירה חמורה שבחמורות זו, ואחראי להתבוללותם של מאות אלפים בישראל. וכל חבר בכנסת שאינו מוחה מדי יום על זה אשם הוא באי מניעת חילול ה'. הם כמעט סיכנו את היהדות החרדית כולה בכל העולם פיסית וקיומית למען תיקון חוק מיהו יהודי. הרושם היה שמיד ממש עם תיקונו בא משיח בן דוד.

והנה בפתע פתאום הכל נדם. הרבי חדל להזכיר את הנושא כאילו לא היה או כאילו כבר תוקן, עתון כפר חב"ד אינו מזכירו יותר, בעוד שלפנים בשעת הגזירה אוזכר הנושא בכל עמוד. "הוועד למען שלימות העם" חדל לפעול. שמונה עשרה שנות פעילות ירדו למיזון, והם שותפים לממשלה שראשה הצהיר מפורשות שחוק זה לא יתוקן! ולא נשמעת מהם אף מחאה אחת בכנסת. מה נשתנה?

הם נפגעו קהילות רפורמיות וקונסרבטיות חדלו לתמוך בהם, הנזק הכספי היה גדול מנשוא, המבצעים ברחבי ארה"ב נפגעו, וכן הורחקו מהרבה מקומות בארץ, ופגיעה בחב"ד שאני

אבל נמצאנו למדים שדבר שאפילו לדידם הוא החמור ביותר, בכחם לבטלו כרצונם. על אחת כמה וכמה דברים שהם פחות חמורים כמוצות עשה ולא תעשה שאין בהם יהרג ואל יעבור, רק מלקות או כרת בלבד. ואין פסק בדבר שאם יצוה "הרבי" שהוא על פי אמונתם "נשיא דורנו ומשה רבינו שבדור", לאכול חמין בפסח, כל חסידיו יאכלו וישבעו באין פוצה פה ומצפצף, כי מה נשתנה פסח מפסח?

והסברים על פי "חסידות" לא יחסרו לו כיד הדמיון הטובה עליו בזה, והרי יש כבר גילוי אורו של משיח, וממילא תורה חדשה מאתי תצא.

אין לאכול פת בסעודה שלישית!

בפרסום של "ליקוטי שיחות" (פרשת בשלח תשמ"ט) המחולק באלפי עותקים ברחבי הארץ והעולם, יוצא "הרבי" מחב"ד ברעיון חדש תחת הכותרת "סעודה שלישית" — לא תמצאוהו, שיש "להדר" לא לאכול פת בסעודה שלישית כפי שנפסק בשו"ע, אלא לנהוג לכתחילה כפי הבדיעבד, שאפשר לאכול שאר דברים חוץ מפת. — רעיון שהוא לא הלכתי ולא לפי הקבלה ולא חסידי.

ולמרבה האירוניה דומה הטיעון ה"הלכתי" בענין זה לטיעון ה"הלכתי" הידוע של עקירת מצות סוכה, והוא "שמצטער פטור", ואותו סגנון בשניהם, על אורות המצערנים, כלומר המכנה הפלפולי בקביעת הלכות חדשות הפך למודל קבוע.

וכך הם דבריו שם:

"כאשר אין לאדם עונג באכילת פת, בידעו באמונה שלימה שכזמן סעודה שלישית רעוא דרעיון, מאירה בחינת "היום לא", ושזהו זמן מעין יום הכיפורים ומעין עולם הבא אשר אין בו לא אכילה ולא שתיה, ומשום כך אכילת פת היא צער בעבורו, אז אין קיימת מלכתחילה חובה לאכול פת בסעודה שלישית (הרי בעוה"ב אין גם שתיה ולא טעימה כל שהיא וכך ביהכ"פ. א"כ לפי"ז אין למעום כלום, וצ"ע. המעתיק), ואדרבה, אצל אדם כזה הידור לפי ההלכה לא להצטער באכילת פת, אלא לצאת ידי חובת הסעודה בפעימה פלשה. ויש לומר שמשום כך נהגו רבותינו נשיאנו לצאת ידי חובת סעודה זו בטעימה כל שהיא (מנהג שלא היה ידוע — עד לגילוי האחרון — בין חסידי חב"ד, וכולם נהגו תמיד הם כרבותיהם וככל ישראל וכפסק המפורש בשו"ע הרב. ואף "הרבי" קצת מסייג את קביעתו וכותב שהם נהגו "בדרך כלל לא לאכול פת"). כי הם חשו באור המאיר בסעודה שלישית. (ובהערה) באופן שיש להם צער בהאכילה".

ומה עם החסידים שאין הם בדרגה הזאת להרגיש את האור עד שיצטערו על ידי פתו ועל כך התשובה מוכנה כבר מסוכת.

"והחסידים הרי הם מקושרים לרבותינו, לומדים תורתם על מנת לעשות,

והולכים בדרכיהם, (ובחזרה) ועל דרך שנתבאר בענין שינה בסוכה מצד המקיפים דבינה.

ובחמשך מנסה בעל המאמר לפרש בפירושים מוזרים ושלא כהלכה שמאמרו של רבי יוסי "יהי חלקי מאוכלי שלש סעודות בשבת" (שבת ק"ח) כוננו לטעימה כל שהיא, וזאת בסברות מעורבבות של נגלה ו"נסתר", ונגד דברים מפורשים בטור ושו"ע וכל הפוסקים כולל שו"ע הרב שפוסק שאין לסמוך כלל על הקולא לא לאכול פת.

ההסבר הפנימי לכך מבואר בתורת החסידות⁹: הסעודה השלישית של שבת באכילת פת: ביודעו באמונה שלימה היא כנגד השבת שלעתיד לבוא, כפי שבזמן סעודה שלישית, רעוא דרעוין, שנאמר גם כ"ב"ח"¹⁰ — אשר עליו מאירה בחינת "היום לא", בחינת "אין". נאמר¹¹ "עולם הבא אין בולא אכילה ולא שתייה...", וההמשכה היורדת אז לעולם היא בבחינת "אין". כנאמר ברבינו בחי"¹². לכן, סעודה זו אינה סעודה כן אכילת פת היא צער בעבורו — אז אין רגילה, ומוזגש בה הענין של "לא תמצאוהו" — אין אוכלים פת, אלא יוצאים ידי חובה בטעימה כלשהי.

יש להבין: אמנם, לפי ההסבר בפנימיות הענינים, סעודה שלישית היא נעלית מאכילה, וזהו הטעם לאי-אכילת פת, אך לפי ההלכה וזהו בכל זאת "קולא", עד כדי כך שאדמו"ר הזקן אומר "ואין לסמוך כלל על כל זה"¹⁴, אלא במקרה של "בדיעבד", כאשר הוא מאד שבע לפני כן. וכיצד תואם הדבר עם המנהג, שלפי החסידות זהו הידור לא לאכול פת?

ד. ההידור של המצטער באכילת פת בסעודה שלישית
לפי זה יש לומר:
חובת אכילת פת בסעודה שלישית חלה רק כאשר זהו עונג לאדם.

(20) ועי' מסכת יסודות שמחת ושמח בראשית חסידים בענין שינה בסוכה — דאחר שדובר ב"כ אדמו"ר האמצעי בענין שינה בסוכה בצד דבקים ודבנה, הרי השינה של אלו המוניטים את דבקים או הולכים באורחותיו של אדמו"ר האמצעי — בגדר צער, והמצטער פסור, מן הסוכה.

ההתעלות הגדולה אצל כל החסידים בכל הדורות, סעודה שהיא המיוחדת בין סעודות שבת ויום טוב, אין היא למהדרין על פי החסידות, היא רק לאלה שאינם מרגישים את האורות הגדולים המאירים אז.

הבו לנו איש הלכה איש קבלה איש חסידות מיום שניתנה תורה ועד היום הזה שיאמר כדברים האלו.

אלא אמור מכאן "תורה חדשה תצא מאת"י"

וראוי להביא כאן את דברי הזוהר בפרשת יתרו (דף פח עמוד ב')

תנו בסעודתא תליתא דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אבך. דא היא סעודתא דזעיר אפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש למחדי בסעודתיה, ולאשלמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהימנותא עלאה, ג דהא דילהון ד היא, ה ולא ד דעמין עעכרם. ובגיני כך אמר, ט ביני ובין בני ישראל.

תנח ת"ח, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא ד עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מורעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם ו גו'.

הסולם

תנח ת"ח בסעודתי וכר: בוא וראה, בסעודתא דאלין ניכרים ישראל שהם בני המלך, שהם מהיכל המלך, שהם בני האמונה. ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, מראה עצמו, שאינו מבני המלך העליון. שאינו מבני היכל המלך, שאינו מורע קדוש של ישראל, ותתגים עליו כובד של ג' דברים. דין גיהנם ומלחמת גוג ומגוג, חובלי משיח. (שבת ק"ח).

תנו בסעודתא תליתא דשבתא יכו: בסעודה הג' של שבת. כתוב, והאכלתיך נחלת יעקב אבך. זו היא הסעודה של זעיר אפין שהוא בשלמות, וכל ששת הימים משלמות והיא מתברכים. וצריך האדם לשמח בסעודתו, ולהשלים אלו הסעודות, שהם סעודות האמונה השלמה של זרע הקדוש דישראל. של האמונה העליונה. כי שלהם הוא האל של עמים עכ"ל, ומשום זה אמר, ביני ובין בני ישראל.

וכן בסוכה: "זאת חמאת מצרים כל הגויים אשר לא יעלו לחוג את חג הסוכות" (זכריה יד). וראה בע"ז ג. מצוה קלה יש לי וסוכה שמה לכו ועשו

אותה וכו' והקב"ה מקדיר עליהם חמה, וכל אחד מבעט בסוכתו ויוצא. והא מצטער פמור מן הסוכה, נחי דפמור בעומי מי מבעטי, ע"ש. שמצוות סוכה היא הסימן בין ישראל לעמים והפוגם בה מראה פנמו "דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא".

המפליא הוא. שאלו שלחמו כח"י שנים בעד "מיהו יהודי כהלכה". פוגמים בשתי מצוות המסמנים את מי שאינו מקיימם "דלא מזרעא קדישא דישראל הוא". אולי זוהי הסיבה (עפ"י "פנימיות") על הפסקת מאבקם בעד "מיהו יהודי כהלכה". מי יודע...

עקירת דין קביעת מקום מזוזה

בתשובות וביאורים קצ"כ משיב "הרבי" לשואליו שאת המזוזה בחדרים הפנימיים בבית גם כשיש רק פתח אחד, הולכים בזה אחר היכר ציר וכשהציר בצד שמאל קובעים שם את המזוזה והוא מציין שם "כדעת ראשונים בזה". ואין שום ראשון ולא אחרון שיפבור פן (ראיה לכך שהוא אינו מציין שום מקור). וכך בשרירות בלא שום מקור הלכתי, נגד גמרא מפורשת ונגד כל הפוסקים, הנהיג מנהג חדש במצות מזוזה בדבר שהוא מדאורייתא.

הערה: המנהג החדש נהג גם בחדרי המזוזה בבתים ובמקומות אחרים.

י"ה ניסן תשס"ז

במ"ש אודות אופן קביעת מזוזה בגוזטרא, הרי בכלל בהנוגע לקביעות מזוזה, ישנה הוראה בשם רבותינו הגשאים שהולכים בחר היכר ציר, וכדעת ראשונים בזה. ומסיפין בזה ששאלום, ומה יעשו אם כל הדלתות שבחדר היכר ציר שלתם לחרר אחר, וא"כ באיזה אופן יכנס לחדר, וענו ע"ז, יכנס דרך החלון. אבל הג"ל הוא מלבד הדלתות היוצאות לחצר או לרה"ר. וכדאי שיודע פ"ט מוקמי אנ"ש אשר בסביבתו, ושכחו גם להם ידוע עד"ו.

הערה: המנהג החדש נהג גם בחדרי המזוזה בבתים ובמקומות אחרים.

ובפרוספקטים של הלכות מזוזה הם מפרסמים הלכה זו ומכשילים בזה את הרכים, שהרי מזוזה בשמאל, כאילו איננה, והברכה לכמלה.

ג. בפתחים של חדרים פנימיים מתעוררת שאלה, איזה צד הוא הימני: צד ימין של הנכנס או של היוצא. קובעים זאת לפי מבנה הדלת. כשהדלת נפתחת לתוך החדר — נקבעת המזווה בצד ימין של הנכנס אל החדר. כשהדלת נפתחת אל מחוץ לחדר — נקבעת המזווה הימנית של היציאה ~~ממנו~~ בפתחים שיש בהם דלתות חזות ההגדרה היא — "רוב השימוש". קובעים את המזווה בימינו של הנכנס מהחדר שבו משתמשים פחות אל החדר שבו משתמשים יותר. (כללים אלה חלים גם על חדר פנימי שיש לו פתח אחד בלבד).

ואנו תפילה שיער ה' רוח כמרום וישוכו גם אלה, פי רובם מושים המה
 מילדותם ואין אשכנזם גם, ואולי הם כתינוקות שנישכו שצריך לקרבם
 באהבה, ואין ישראל נאמרים אלא כתינובה במהרה.

צניעות

נושא זה "צניעות". כשמו כן הוא, שהצניעות יפה לו, אין אפטרופוס לעריות, ולכך לא נדחיק את הדיבור בזה, אלא נציין עובדות מספר. (מרתקופה האחרונה, לא מלפני עשרות בשנים...)

"עוד מעט קט יפתחו השערים, והנשים תעבורנה בסך, לקבלת הדולר, נשים חרדיות לצד חילוניות"

"האורחים בקרונהיים זוכים למאורע נדיר אשר המקומיים אינם זוכים לו — "יחידות" כללית. ביום שלישי בערב אחר התפלה חצו את בית המדרש לשניים — בצד אחד עמדו הגברים, ומעבר הנשים. על בימה מוגבהת בתווך כמלך בהדרו, ופניו זורחות כפני החמה ישב הרבי והשמיע שירה" (כפ"ח כסליו תשנ"א)

נא לא למעות, אין כל מחיצה לא מוגבהת ולא נמוכה בין הגברים לנשים. הבימה היא המוגבהת...

לפניכם קמע מתוך ראיון לעיתונאית שהיא אחת "המפורסמות..." שנפגשה עם "הרבי", וכך היא מספרת. "הרבי מנחם מנדל שניאורסון, או הרבי מליובביטש תקע בי זוג עיניים תכולות, ממזירות וסקרניות ושינן באוזני..."

"למרה הפתעתי כולם שיתפו איתי פעולה, החל מאנשי התנועה, דרך קרובי הרבי, וכלה ברבי עצמו, שלא הפתיר את שמחתו לדבר איתי. ביום הפגישת תודרכו מזכיריו של הליובביטש לגבי בואי. כך שנחסכה ממני הצפייה והעמידה בתור של המתנינים לדולרים. המוני נשים הביטו בי בקנאה מהולה בסקרנות: את מי הרבי מבקש במיוחד לראות? הרב לייב גרנר, העומד סמוך לבוס, קיבל את פני, הציג אותי ואת מטרת בואי. ניצבתי מול האיש שמעמדו ביהדות מקביל עבור רבים, לאפיפיור של הקתולים, משחצגתי בפניו חברה שנלוותה אלי, הפגין סקרנות, "היא חברה שלך? גם עיתונאית? כמה זמן אתן חברות?"

ידוע ומפורסם על אחת מנשי ירושלים הצדקניות שבאה "לרבי" בחלוקת הדולרים, והיא "בתמימותה" חבשה מטפחת על ידה כי הרי לא נהוג ולא

נאה לקבל מיד ליד של אדמו"ר, ולתדהמתה ניגש אליה הגבאי הראשי הרב גרנר והעיר את תשומת לבו "שבאן אין זעהגים פך"!

אגב, כל הטקס המוזר של חלוקת הדולרים, הנהגה שהיא מחידושיו של הרבי בשנים האחרונות, עמוף בשקר גדול. רישמיות, "הרבי" נותן את הדולרים כדי שמקבליהם יתנום לצדקה. ולמעשה עוברים מיד במקום הדבקה ציפוי קשיח של פלסטיק שבתוכו תמונת האדמו"ר מחב"ד, והדולר בעצם יוצא עי"ז מכלל שימוש, והוא מיועד להשמר לסגולה כקמיע.

כמובן שאף אחד לא ייחס אח"כ את צרותיו לדולר עם התמונה שבכיתו, אבל רבים ייחסו אח"כ את הצלחותיהם לזה. הם מקצועיים בפסיכולוגית המונים.

"הרבי" בקבלת פנים למלכת היופי של ישראל (לבושתינו) ו-20 נערותיה.

הרבי מלובביץ' במלכת היופי והנערות

(תצלום: יצחק נופך-מוזס)

הרבי מלובביץ' עם מלכת היופי של ישראל, מירי גולדמרג

20 היפהפיות מישראל היו משהו חדש ומרענן בנוף חצר הרבי מלובביץ', על רקע אלפי הממתינים לברכה ומאות החסידים לובשי השחורים. הביקור אצל הרבי אורגן ע"י אחר מנהלי חברת התיירות, כאילי נסיעות, שניצל את קשריו בכפר חב"ד ובחצר הרבי בכרוקלין.

יפה מתנהגת לפי דיני תורה - משפיע יופיה הפנימי על התנהגותה ולכן. זו זכות שעם היופי שלה היא תעשה מצוות ותצליח". הרבי בירך את מלכת היופי, "מס יוניברסל" כעוד ארבעה ימים לתחרות. "מס יוניברסל" בלאסזגאס, העניק לה שני דולר ואמר: "את תשמעי בשורות טובות".

- מאת דבורה נמיר, ניר-יוק - הרבי מלובביץ' פירש אתמול את המס, "שקר החן והכל היופי", למראה מלכת היופי של ישראל, מירי גולדמרג 19 משה תתפוס מלכת היופי, שעלו אליו לרגל בביתו, בשכר קראן הייטס בניר-יוק. הרבי הסביר למלכת היופי, שאם אשה

"...פי שמעתי מאדמו"ן הגאון ז"ר (הגר"א) פך קבלה בדינינו
 מן הגאונים איש מפי איש עד מרע"ה שכל עבודה זרה צריכה
 עבודת דבר ערוה. ולפן כתיב אצל כל עבודה זרה ויזנו אחר
 הבעלים. וקם העם הזה וזנה".

(מים אדירים להגרמ"מ משקלאב. דף ס"ז)

דעת ליובביטש החדשה על משה רבינו, רבן יוחנן בן זכאי, ושלמה המלך.

שיחות

ח"י אלול

לקוטי

והרמז והדרוש והסוד. ה"תלמיד ותיק" לומד ומסיק למעשה את פרטי הפלפול והדיון וכדומה, עד להלכה המפורטת, מתוך הכלל²⁷. לכן זהו חידוש, כי משה לא למד פרט זה במעשה, כלשון חז"ל²⁸ שמשה "לא היה יודע תלין תלין של הלכות", שדרש רבי עקיבא.

כאן שום חידוש, וכיצד אומרים על כך "עתיד לחדש"²¹? כמו כן אין מובן: כיצד ייתכן לומר שמשה רבינו למד במשך זמן כה קצר את כל התורה כולה עם כל החידושים של כל תלמיד ותיק עד סוף כל הדורות, במיוחד שזה כולל גם את "חידוש תורה מאתי תצא"²², תורתו של משיח²³, שתהיה²⁴ נרחבת עד מאד²⁵?

ה. משה קבל את הכללים,
הפרטים — חידוש

אחד ההסברים לכך הוא, כדלעיל: משה רבינו קבל את התורה שבכתב ואת התורה שבעל-פה עם כל כללי התורה²⁶, כיצד ללמוד את הפרטים בדרך הפשט

ראה מהר"ל ואור החיים עה"ת (פרשת תזריע) ועוד רבים, ששפכו הרבה דיו ושברו הרבה קולמוסין בבאור הסוגי' במנחות כט: משה עלה למרום וכו' ועתיד לעמוד עקיבא בן יוסף לדרוש על כל קוץ וכו' תשש כחו של משה שלא היה יודע מה הן אומרים וז"ל מהר"ל: ...שהאיך יהיה ר"ץ יותר גדול במדרגה ממשה ע"ה. ולא יהיה יודע להבין מה שאומר ר"ע ותלמידיו. שדבר זה נראה זר מאוד... ח"ו לומר פנ... כי אין ראוי להחסיר שום מדרגה ממעלת משה רבינו ע"ה אשר לא קם כמוהו... ומשה רבינו ע"ה היה לו כל ההשגות בשלמות איך התורה מסודרת מן ה' יתברך עכ"ל.

וז"ל האוה"ח... שכל דבר תורה נאמר למשה ואין חכם יכול לדעת יותר ממה שידע משה. והגם שתצטרף כל דורות ישראל מיום מתן תורה עד שתמלא הארץ דעה, אין חידוש שלא ידע משה. עכ"ל. והם מבארים כל אחד את הסוגיה לפי דרכם עפ"י סוד ועומק הענינים.

אך "הרבי" אינו מסתפק בכיאותיהם אשר עפ"י הסוד ופנימיות התורה, ומסביר הדברים ברדידות עפ"י חיצוניותם, הוא מציג "קושיא גדולה" כדרכם של אלה שדברי חז"ל בעיניהם כדברי חכמה אנושית פשוטה, על הא דאמרו חז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד "לחדש" ניתנה למשה מסיני, שלכאורה קשה אם כבר נתנה למשה בסיני למה נקרא "חידוש" לתלמיד, ומתרץ "הרבי" שלמשה ניתנו רק הכללים ולא הפרטים, ואת הפרטים משה לא למד ולא ידע, "שהתורה שבעל פה כולה בתורה כפי שניתנה בסיני באופן נסתם כ"כ עד שאפי' משה שידע את כל הכללים והאופנים ללימוד, את הפרטים — לא הי' יודע".

(ליקו"ש ח"י אלול תשמ"ג).

אלו דברים שכבר הידעו המשיכילים שר"י. רחמנא ליצ"ן מהאי דעתא!!!

ראה רש"י ריש פרשת בדר (בשם תורת כהנים), "למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני":

ובמס' מגילה יט: "מלמד שהראוהו הקב"ה למשה דקדוקי תורה נריבויין אתין וגמין מיעוטין אכין ורקין, רש"י ודקדוקי סופרים [שדקדקו האחרונים מלשון משנת הראשונים רש"י ומה שהסופרים עתידין לחדש".

וראה גם מדרש רבה (ויקרא כ"ב א') "מקרא משנה הלכות תוספתות אגדות, ואפי' מה שתלמיד ותיק עתיד לומר לפני רבו, כולן נאמרו למשה בסיני, שנאמר 'יש דבר שיאמר ראה זה חדש הוא', חבירו משיב עליו, 'כבר היה לעולם'. וראה ברע"ב על המשנה משה קבל תורה מסיני וז"ל "לומר לך שהמדות והמוסרים אף אלו נאמר בסיני".

והנה "שלל" מצא לו "הרבי" ממדרש רבה (שמות מ"א ו') "וכי כל התורה למד משה כתיב בתורה 'ארכבה מארץ מדה ורחבה מני ים ולמ' יום למדה משהו אלא כללים למדהו הקב"ה למשה" ע"כ לשון המדרש. ומכאן מביא "הרבי" ראיה. הנה איתא מפורש שרק כללים למדוהו ופרטים לא.

אך גם כאן גילה "הרבי" שלא רק פרטים הוא הרבי לא למד אלא גם כללים לא למד.

ראה עץ יוסף על אתר ועוד מפרשים, שהמדרש מיידי לענין "זכרון", דהאיך זכר משה כל התורה עם כל פרטית, על זה עונה המדרש שהקב"ה לימדו (גם) כללים כדי שעל ידם יזכור כל הפרטים, וכמו דאיתא בספרי (האוינו) עצה לזכרון "יעשה האדם את התורה כללים". ויש מהמפרשים שמסבירים דברי המדרש שע"י הכללים הבין משה, בעומק השגתו את כל הפרטים, ופשוט.

וראה בספר הקבלה "לשם שבו ואחלמה" וז"ל "כי הרי מה שאמרו במדרש, איך אפשר ללמוד את כל התורה בארבעים יום, הרי פשוט הדבר שאין זה הוכחה וקושיא כלל (שרק כללים למדוהו ולא פרטים) כי הרי המלמד היה הקב"ה בעצמו והיפלא מה דבר, (וכן כותב "החינוך") והרי יוסף הצדיק, שנבריא המלאך למד אותו ע' לשון בלילה אחת ע"י שהוסיף בו אות אחת משמו של הקב"ה, וכן דוד למד אצל שמואל בלילה אחד מה שתלמיד אינו לומד במאה שנה. וא"כ מאי קושיא על משה רבינו ע"ה איך שלמד כל התורה כולה מפי הקב"ה בארבעים יום. ומה שייד להרהר על מעשה נסים, אלא ודאי שכל דברי ר' אברהם שם במדרש לא דיבר אלא פנגד המינין מושפ שהיה רגיל אצלם... אבל הוא בעצמו ידע וסובר ככל המאמרים הנזכרים שניתנו הכל למשה רבינו ע"ה, והוא אב לנביאים ולחכמים". עכ"ל (בספרו הדעה דרושי עולם התורה).

והדבר נורא למתבונן, שהרבה מדבריהם של אנשי חב"ד מיוסדים או על דברי המינים עצמם כפי שידוע, והוכח גם במאמרינו "השכין עצמו בגוף", או על דברים שנאמרו בחז"ל כתשובה למינים בלבד כפי שהוכח כאן מדברי ח"לשם".

הקטע הבא נלקח מעלון מחנות הקיץ של חב"ד בנגב ששמו "ופרצת".

חכמות חת"ת

תהרות מושר — משה והספורטאים, מדבר סיני, שנת 2449

בעת שקיבל משה אישור מגבוה על הקמת המשכן, פנה לפל אלה שהתלוצצו ממנו קודם לכן בבקשה שיקניו את המשכן.
אך אלה לא הצליחו להקימו לבדם.
ואז קבע משה שיא עולמי חדש בהרמת משקולות, כאשר הקים ופירק את המשכן פעמיים ביום ללא כל עזרה, במשך כל שבעת ימי המילואים.

כך מחנכת חב"ד את ילדי ישראל, שמה ללעג את משה רבינו אדון כל

וראה מאמר נורא, מלא כפירה וזלזול בדברים המקודשים, ביחס למושה רבינו. — מאמרו של יחזקאל סופר "בכפר חב"ד".

מצורפים בזה קטעים בודדים ממנו.

**”משה רבנו -
של שנות ה 80.”
”המנהיג ועמו”**

„תשה-הוא הואל דאשנו ופוא האל אהדון“

הבנת השדרה הנפשי ב"היכרם" של, צדק הדור' ביסוס תהליך
הזיקה, מפורר שאלה-קצרות' על פי אלא קריטריונים בין תכני'
אחרי כמשה רבינו, אקטיות' כמעט אנוניות, שגור ותחתון
האנונימיות האוטוריסטית' באחרון של פרע'... וכלת א' מנס
בנפשו ב"האופוריסט' שפרו'... ותר'... כתרפאג' שמר'...
בכחם ופי' בפצחם, "שנע' קופס' ואתה וכהן שישם הם בבשר
בצור' נע' המבשרת התנלות'... וכל'... גלריות' הדפדפס'... של
התנהגות' הנבחרת - בנח' משה דודקא לתקדק' שילת' א', ובפצח
הפזל'...
אין את אלא שהמדברר אלא בתבונה של נשמה אקטיות' מיוחדת
שנולד' לתקדק' א' תבונה שאיננה ברבש' ע' ש' מיומנות בתורה
ופעסיע' טובים - כלכל', והי' רבבה' של נשמה העודדת' בראש ה'
הזדברית' של התקדק' טוב' ישראל...
וכפי שסומ' המקצק אלא היבדוריסט' המפושלאל' של משה רבינו -
אמר ש' על ילדו, "הוא אר' ח' טוב' - ופרשו חיל'... שמלא'
הבח' - אורח', המסורת' מסתרת' מ' שגור' מתי' - וסמל' של משה
בתבולות' המקסימלית' של מחסום, "ערעל' חלכ'... מדי

בשבעות הראשונות לחייו (משהובנם לחיבת בראור) - נפסקה הופעתם הגדולה האמיתי, "כל הילד האדום תלבושתו" - שחרר בעצמו וקבע עליו את ארצות (סרס) החל לעלות בכל החל החלחל האטאול והקלס המעולה.

ילדותו המופלאה כשרה בביתם-מחרם, החל מחישרותו מעיני הבלתי-הנסתרת המהימנת את וכרישיו, דרך האיתור של כל מה, סרקה, על לגדולו וחיובו כ"סרס" מפותח "האיתור של כל המלכות המהימנת העליונה" - "שלה" את מגילת האטאול מרקס סרסו העברית, "השלה" אטאוב שבכבה של "מלכות", הכשרתו מרקס סרסו כעבד.

בגדנות הוכיח משה - שדרגת שמותו העילאית, ילדותו המופלאה "היטורית", את השקוית את אטאול הריגס, כל הביטאור לרגש של ילדותו בדלותו - "בדרגת המעקף מפורס - הילאופטס" - אדאוב, "אדאוב" - "משה" - למרות ענין לגדולתו (המשהימנת) - ידאוב על אטאול כל האהבן לוהותה עם כל רגש - העבדים, "ירא כסבלנות" - שסרסו משה שבכבו על כל הילד, את כאובם כחל האהבה משהימנת, כל העמדת האקארייה על שכנתה מתעורבתו המהימנת להציל ידאוי רגש גופו המצוי. וכתוצאה מהסכנתו, "עלילת" זו, נאלץ לברח משכנו ולחפון "לדעת את ידאוי".

וכל זה כדי להשוות את משה רבינו ללהבדיל אלה אלפי הבדלות לרבים.

איבתחז. משה רבינו - של שנות ה-80'...

[illegible][illegible][illegible]

ומדובר באשרו אנו מסתכלים ב"העיר האדומים" כתבספר דרור, בתכניהם נמד, ב"אחד הלוחים", אשר לו בדולר הרבה יותר מכספיהם לפתחו, הלא הוא כבר קדושת האדומים מ' ילכוהוים שליטם.

בשנייה הנהגה כעיר-מחללים, שאלה כרשט אן ידעוהו כמסר דדקס, התקדו מורחם מסתמלים, היה חסר נאכאל אן הליגל, חן המפתחות להסמכיהם לו, ודוסי' עבר נאחן שפסולת (לאחר שפסולת יתונה י"ח האדומי' הרייז"י) באזן אדומי' בלגלה חדורס, מסבול עסם אן העיר-המלח, בדיוק וקדוש אשר אשן אן דומהל לו בקדשוהו נשטבה, וכסורוהו המלח, שחיוהו לעני' דיובו שפסולת בעקשת שחבר כיר' שן פסולת-מסמלית כל הש"ס, מדרס, וחר וקבלה, שחזרת לעסמן הגותיק האולקס בשפסולת האדומים.

נשנן לעצמנו את דברי הרמב"ם יסודי התורה פ"ז ה"ו, "ומה הפרש יש בין גבורות משה לשאר כל הנביאים, שכל הנביאים בחלום או במראה ומשה

רבינו מתנבא והוא ער ועומד וכו'. כל הנביאים ע"י מלאך לפיכך רואים מה שהם רואים במשל וחידה, משה רבינו לא ע"י מלאך שנאמר 'פה אל פה אדבר בו' ונאמר 'ודבר ה' עם משה פנים אל פנים' ונאמר 'ותמונת ה' יביט' כלומר שאין שם משל אלא רואה הדבר על בוריו בלא חידה ובלא משל וכו'. ונקשרה דעתו לצור העולמים ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם וקדן עוד פניו ונתקדש כמלאכים". עכ"ל הרמב"ם.

על רבן יוחנן בן זכאי

טרם שנביא מדבריו המוזעזעים של "הרבי" על רבן יוחנן בן זכאי, נצטט לשון חז"ל סוכה כח. "אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה גמרא הלכות ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים וגזירות שוות משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרובה דבר קטן הויות דאכיי ורבא".

ועתה ראה דברי הוגה הדעות ומיסדה של "חסידות" חב"ד החדשה.

שיחות הג הפסח לקוטי

הנה באמת, ע"י ההתעסקות בפנימיות התורה, היא מאחדת את העוסק בה עם העצמות, סתים דנשמתא ע"י סתים דארייתא צפון דתורה ¹³ ס"ס מגיעים ואפשר לתקן גם את העצם.

וכהסיפור הידוע (תורת שלום י"ט כסלו תרע"ג) אשר אדמו"ר הזקן אמר פעם לאחד: על מי אתה בוטח, אם עלי — הרי לא תדע אפילו את הדרך להגן עדן שלי.

דבר י"ג אדמו"ר ¹⁴ (שהי' באותו מעמד). שהוא מדריגה נעלית יותר מריב"ז שאמר ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, אדמו"ר הזקן הי' בטוח שיהי' בג"ע.

זאת אומרת אשר גם אם פעל בעבודתו שאינו מרגיש בנפשו רע כלל, מ"מ אין זה מספיק עדיין, כי אפשר אשר נשאר עדיין בתוכו רע בהעלם. וכמבואר בכ"מ מה שאמר ריב"ז איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, דלכאורה, איך הי' יכול לחשוב כן, הרי לא הניח דבר גדול ודבר קטן וכל המעלות שמנו עליו חז"ל, ואיך הי' יכול להיות בספק כזה? והענין הוא, אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם, ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הגפשה — בעמקי הקליפות.

סח. אף שכחות הגלויים אינם הוראה על העצם, וא"כ, לכאורה, איך אפשרית העבודה דצפון — בירור רע הנעלם, הרי כל העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

ריב"ז חשש שמא עצם נפשו בעמקי הקליפות, כך כותב "בעל פנימיות התורה שבדורינו", והוא מוגלה לנו שמצב זה הוא רק כשאין לומדים "פנימיות התורה", אבל ע"י לימוד פנימיות התורה כן ניתן לתקן עצם הנפש, ולדעת לאיזו דרך מוליכין אותה, ורבן יוחנן בן זכאי היה כנראה איזה רב או ראש ישיבה לימאית שאין לו עסק בנסתרות, (ולמדות שבגמ' לעיל איתא שלא הניח מעשה מרכבה, דבר שמושמש באופן שיטתי בכל המקומות שהוא דן בענין זה), ואילו האדמו"ר הזקן שהתעסק בפנימיות התורה הוא במדרגה נעלית יותר מרבן יוחנן בן זכאי, והוא לכן ידע לאיזו דרך מוליכין אותו. נהוא מייחס את דברי החירוף האלה לקדושי עליון – לקדמיו, כביכול.

איה חרדת הקודש משרפי מעלה, איה הידיעה הפשוטה שכל בר בי רב יודע שאנו כולנו ללא יוצא מן הכלל כחמורים ממ"ש לגבי דורות ראשונים, וכל שכן אלף אלפי פעמים לגבי תנאים ואמוראים, איזה מושגי היסוד הפשוטים שביהדות לגבי ירידת הדורות???

וראה עוד בלקו"ש (ברכה 257) בלשונו: "במשך כל ימי חייו איז ריב"ז געווען אינגאנצין פארנומען און אריינגעטאן אין זיין שליחות בעלמא דין – לימוד התורה לעצמו און מיט אנדערע וכו', און האט ניט גיהאט קיין צייט צו אפשטעלין זיך, און טראכטן וועגן זיינע מדרגות וואו האלט ער מיט עצם נפשו, דוקא סמוך לפטירתו וכו' האט ער געקענט זיך מתכונן זין ואם עס טוט זך מיט עצם נפשו".

וביאור הענין הוא שהספק, "איני יודע", היה מפני שלא ידע האם בידר בשלימות את בחינת הרע הנעלם, ולא משום שלא נתעסק גם בזה, אלא כיון שכל ימיו היה עסוק בעבודתו בתורה ומצוות, לא היה לו פנאי לכדוק ולברר באיזו דרגא עומד הוא בעצמו ועד כדי כך ש"איני יודע באיזו דרך מוליכין אותי" אם בג"ע או להיפך.

תאור קלאסי כמו שהם חסידי חב"ד מתארים תמיד בכתב ובעל פה ב"כבוד" לפנים, ובלעג ובולזול מוסתרים, ראשי ישיבות ורבנים לימאים, ואדמו"ר פולין.

על התורה ועל התמורה

אוי עץ היסוד בבוד התורה, קירעו לבבכם ואף בגדיכם ואף את כתבי הפלסתר האלה.

נדרך אגב, אחד הפירושים מיני רבים על "האיני יודע", מבואר "בכתב סופר", דריב? העמיד תלמידים הרבה, ודרך הטובה ולהיפך של תלמידיו יקפו ליכותו ולהיפך, ולכן לא ידע לאיזו דרך מוליכין אותו.

שלמה המלך עפ"י התורה

★ "ויקרא שמו שלמה וזה' אזהבו וישלח ביד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה בעבור ה'" (שמואל ב' י"ב)

★ "בגבעון נראה ה' אל שלמה בחלום הלילה" (מלכים א' ג')

★ "הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך" (שם)

★ "ויתן אלקים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאוד ורוחב לב ותבונה כחול אשר על שפת הים" (שם ה')

★ "וירא ה' אל שלמה שנית כאשר נראה אליו בגבעון" (שם ט')

★ "מאן נביאים ראשונים אמר רב הונא זה דוד ושמואל ושלמה" (סוטה מ"ח)

★ "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה בנביאים לא קם במלכים קם" (ראש השנה כ"א)

★ "כל האומר שלמה חטא אינו אלא מועה" (שבת נ"ו)

★ "שיר השירים אמר מלך בן מלך נביא בן נביא" (מדרש שה"ש)

שלמה המלך עפ"י התמורה

"שלמה המלך הרי היה נעלה בחכמה, ומה יכול להיות יותר נעלה ויותר טוב מחכמה — אך מכל מקום, לא היה לו רבי. לו היה נוסע לרבי, הרי לא

זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים חסידים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות של אוהב ואהוב על חסידים ורביים".

שלמה המלך הרי היה נעלה בחכמה, ומה יכול להיות יותר נעלה
 (יותר טוב מחכמה) – אך מכל מקום, לא היה לו רבי. לו היה נסע
 לרבי, הרי לא זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים
 חסידים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות
 של אוהב ואהוב על חסידים ורביים.

כדי להבין מה ראה על ככה, מה ראה "להתלבש" על ראשונים כמלאכים.
 ובמיוחד על אלו שצוינו. על מקבל התורה. על החכם מכל אדם. על מנהיגם
 של ישראל בזמן החורבן-ריב"ז. מי שמכיר את שיחם ושיגם. מי שמכיר את
 הלך מחשבתם. יודע שכל מטרתם וכל ענינם הוא להגדיל את רבם, "דורות
 לא היה איש כזה" "פלא הדורות" וכל מעלה וגדולה שמצאו ביהדות, מיד
 חטפום לעצמם-לרבם (ראה על כך בהרחבה להלן פרק "התנועה הקרובה
 ליהדות"). ורק לאחרונה פרסמו לעין כל, בענין הגאולה (וכלשונם): תיכף
 ומי"ד ממ"ש עם כל הפירושים) שפ"ל מובילי הגאולה הידועים, אליהו
 הנביא מלך המשיח פמובן. בהן גדול (כאן יש לו בעיה. הרי כהן ומשיח
 סתרי אחדדי. כנראה שימנה "שליח" אחר תחתיו, את יואל כהן. כנראה
 שזוהי הסיבה שלאחרונה הפך לראש המדברים). הכל בידינו של הרבי עצמו.
 מוכן איפוא שיש לדאוג שהמעלות שהדגישו חז"ל על אחרים לא יפחיתו
 ממעלתו.

חזרת הש"צ...

חבדאות, מהדורה שניה של שבתאות

נושא זה, ההתפרצות המשיחית שפרצה לאחרונה כהר געש ע"י תנועה זו, מטבע הדברים שתמקד עיני רבים מחמת האקטואליות שבו, ומשום שזה נוגע לכל אחד ואחד מאתנו, גאולת ישראל היא לא דבר של מה בכך, דורות על דורות מתפלל לו היהודי בכל מקום שהוא "ותחונה עינינו בשובך לציון", והיא אחת מ"ג עיקרי האמונה. אמת, רובם ככולם מתייחסים אליהם — אל התנועה המשיחית, כביטול, סתם משוגעים. בקדילות היהודיות בעולם מסתובבים עוד כמה שמכריזים על עצמם כמשיח, ואינם מעוררים כל התענינות ציבורית, אך כאן כנראה הענין שונה.

א. עוצמת הפרסום. היא כמעט לא פחות מפרסום "קוקה קולה". שלמרות היותו לא יותר ממים צבועים עם תוספת אויר (גו בלע"ז), הרי הוא תופס תאוצה בגלל הפרסום הרעשני. ב. ההתענינות היא אולי דוקא בגלל הצד השלילי. רבים רבים עומדים מן הצד ומשפשפים ידיהם בהנאה, וצופים "בהצגה הגדולה" והמטורפת, ומצפים לראות איך יתפוצץ בלון נפוח ושעשועים זה. נו, גם אותם ניתן להבין, סוף כל סוף זה לא אירוע שמתרחש מידי יום וגם לא מידי דור. יודעים אנו על אירועים מסוג זה רק מספרי ההיסטוריה, הגיע הזמן, "וזכינו" גם אנו — אומרים הם, לחזות בעינינו ממש באירוע משיחי מסוג זה.

אך אין הדברים כך כלל וכלל, שמלבד הביזוי הנורא לדבר לציפיית הדורות אשר ממלאה רטט וחרדת קודש וכמיהה לנשגב, ולקירבת אלוקים, ולתיקון העולם במלכות שמים, מושג שהוא כולו קודש קדשים. מלבד זאת, הרי פשתתרחש ההתפוצצות הגדולה, הרי היא תתפוצץ על ראש פולגן, פן, גם על ראשנו אנו שלא האמנו בו וכפרנו במשיח שקר זה, הרי הביזיון הנורא והחילול ה' יהיה באופן שלא ניתן פלל לשער. ורבים מהמאמינים בו — כאשר יראו שהאשליה המשיחית מתנפצת מול עיניהם, ומי יודע איזה

צרות היא תשאיר בעקבותיה כפי שהיה תמיד בהסטוריה של משיחי השקר. הרי קרוב הדבר שיצאו לתרבות רעה רח"ל, הלאי ונתבדה. הלאי והאקסטזה המשיחית תיעצר בעודה באיבה, ואז תשאיר — חלום בלחות זה למאמינים בו רק צלקות נפשיות ולא יותר מכך. הלאי.

השאלות כעת בציבור הן, מה קורה עכשיו? האם הוא כבר המליך את עצמו מפורשות כמלך המשיח? מתי הוא מתכנן את ביאתו לארץ ישראל?

ובכן, תשובות מפורטות ומוסמכות על כל השאלות אין, ואנו מסופקים אם לו עצמו — "לרבי" יש כבר את כל התוכניות האופרטיביות. מסתבר לומר שהוא מבולבל לגמרי, איננו יודע מה ילד יום, האיך יקבל אותו הציבור היהודי, האיך יקבלו אותו הפלסטינאים, סה"כ הוא גם בן אדם בוד, גם הוא חושש מאבן או כדור של פלסטינאי, אך נראה שהוא מתכנן הכל לפי התגובות שהוא מקבל מחסידי.

ואכן ריצתו אחרי החמור הלבן נראית כריצה מטורפת והתמודדות עם הגיל... אשר הסוף שלה נראה ברור.

מה קורה כעת. עכשיו ממש?

ובכן. א. "הרבי" גילה ברבים את כוונתו בסיסמה שקבע זה כמה שנים, "תיכף ומיד ממש". וכך דבריו מייד הם ראשי תיבות של רבותינו נשיאנו מהסוף אל היותר מוקדם, משיח (מנחם), יוסף יצחק, דובער.

כן תחי לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש,
עם כל הפירושים שבימידי" [כולל גם הרית
דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד
(מלכא משיחא)], וכל הפירושים שבימממש",
ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

(140) ובפרטיות יותר בנות לעורנו זה — שנתית דימידי" נמלים גי. בתקופות השייכות
לכ"ק מר"ה ארמ"ץ נשיא דורנו נראה קונטרס מסוימות שיש וארא שנה זו שייך, ועל
סדר הקירבה אלינו — משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק
אדמו"ר).

ב. תלמיד נאמן יש לו "הרבי" ושמו הרב יואל כהן. איש זה כנראה יותר מיושב בדעתו מחבריו (וכמאמר החכם: שכבת זו מעלת אחד על חבריו הוא שהאחד סכל פחות מהשני), ולאחרונה בתחילת האקסטזה המשיחית לא אבה איש זה לתת את ידו לזה. ואת אשר לא יאומן קרה, "הרבי" בפניו ובפעצמו קרא לו לחדרו (בלשונם: בקודש הקדשים) וציווהו לאזור מתניו ולהיחלץ למערכה פי אגני המשיח! והדבר תלוי בכס. איננו יודעים אם "הרבי" הבטיח לו דבר מה (נא לזכור שם משפחתו "כהן") או שהוא באמת תלמיד נאמן. אך הלה נחלץ למערכה והינו כעת בראש "מערכת הבחירות". אלו הם העובדות האחרונות מחדרו של "מלך המשיח". על פי עדותו של מני ברוד דובר חב"ד.

נראה, שאם נרצה לפרוש את השמלה בנושא זה ולהיכנס לפרטיו, יש לחלקו ל-3 חלקים.

- א. תהליך המשיחיות בקרב ליובביטש.
- ב. ענין הזיהוי. האם הוא "הרבי" אכן המשיח.
- ג. יסודות האמונה והצפייה לביאת המשיח עפ"י תורתנו הקדושה.

תהליך המשיחיות בקרב ליובביטש:

ראשיתו של התהליך איננו בשנים האחרונות זריעתו הראשונה עוד כמרם עלה "הרבי" על כסא נשיאותו, כבר אז פרסמו — ובקול רעש גדול עם כל השמורעם שהנה משיח עומד כבר להתגלות. וכבר הכינו לו ס"ת מיוחד, ואכן גדולי ישראל דאז זיע"א חזו בסכנה הצפויה מדיבורים שאינם לא של אמונה ולא של צפייה למשיח אלא מדיבורים של "שהנה הנה ודאי בא בקרב ממש".

ולשם דוגמא עד היכן הגיעה אז השפעתם המשיחית על "עמך", סיפר אחד מבני משפחת הגר"י קמניצקי זצ"ל, שאחד ממחללי שבת הידועים — המחזיק חנותו פתוח לרווחה ביום השבת, נכנס להרב קמניצקי, ובפיו שאלה, היות ומשיח בא בקרוב, פסי שמפרפמים חב"ד, ברצונו לחזור בתשובה ולהדיר את רגלו מחנותו ביום השבת. להפתעת אשת הרב שהאזינה לדברים הרגיעו הרב קמניצקי ואמר לו: ביאת המשיח איננה פ"ב קרובה, ומשום חשש זה אין צריך לשנות את הרגליו. לאחר מכן חסביר הרב קמניצקי

לרבנית את כוונתו, הרי אדם זה עם זה שהוא מחלל שבת, הרי הוא מאמין בייג עיקרים, וגם בביאת המשיח הוא מאמין, והיה אם יראה שמשיח מתמהמה, יתחרט על שבחנם נעל את חנותו, ויבא לכפור בכל.

וידוע שהחזון איש זי"ע כששמע אז את דיבורי המשיח הבאים מברוקלין, הריץ אליו מכתב, ובו אזהרה: שבאם לא יפסיק את תעמולתו בנושא, יצא נגדו במלחמה. ואכן פחד החזון איש נפל עליו, והפסיק את דיבורו בענין.

לאחר "שרבי" זה עלה לגדולה לפני כ-42 שנה, מיד בשיחתו הראשונה הקדיה "באתי לגני", רמו בו עניני משיח, ויתירה מכך רימו רק לחכימא שהוא עצמו מיועד לכך.

כשהרב מבריסק זי"ע ראה את שיחתו זו. קרה לתלמידו ואמר לו "ראה, דער משוגענער רעט זיך איין אז ער איז משיח, און מיר זועלן נאך ליידן פון עפ" תרגום: המשוגע הזה משה את עצמו שהוא המשיח, ואנו עוד נסבול ממנו!

(האמת היא, מי שהיום רואה את השיחה הנ"ל לא יראה שם כמעט כלום, אך גדול הדור, בחכמתו הגדולה ובראיתו העמוקה הבין בין השיטין את מה שאנו רואים במציאות היום).

במשך השנים הבאות פוזר רמזים דקים על שייכותו למלך המשיח, על הקשר שבין פנימיות התורה — חסידות, למשיח, ועל עיקרה של תורת החסידות שהיא חסידות חב"ד, והיא נשמת משיח וכו' וכו' וכיוצ"ב.

השלב הבא — שנת תשל"ו היתה, שהנה תקופת משיח ממשמשת ובאה, וודאי יבא בדורינו זה, ובלשונו "מו"ח אמר על תקופתו שכבר נגמרו כל העבודות, ואנו נמצאים רק בתקופת ציחצוח הכפתורים, וכבר עברו כעשרים, שלשים שנה מאז וא"כ ודאי שנגמר גם ענין ציחצוח הכפתורים, כי הרי ציחצוח הכפתורים יש לו שיעור, דהמצחצח כפוזריו יותר מדאי — הכפתורים מתקלקלים".

ובד בבד המשיך את דיבוריו על הקשר בין תורת חב"ד למשיח. ובתיאוריו הארך יראה מלך המשיח.

זאת לדעת שלחסידים הנאמנים, טיפמפו הדברים עמוק עמוק בנפשותם,

והבינו את אשר רצה שיבינו, ועבודתם "עבודת ה'" היתה כהתאם. אז עדיין לא האמין הציבור הרחב שהאמונה שלהם בביאת המשיח אינה האמונה שלנו, האמונה שלהם היא "ברבי" ותו לא. רק גדולי ישראל ראו זאת.

לפני פשתים עשרה שנים חל המפנה, והתחיל לעבור מרמזים דקים לרמזים גלויים.

שנת תש"מ נקבעה כשנת משיח, והומצא החידוש הגדול בתורת הרמז, ראשי התיבות של שנת תש"מ נקבע תהא שנת משיח.

ואחד מחסידיו יצא מכליו לשמע הרמזים הברורים וכותב: "וברור הדבר שאילו היו נשמעים בטויים כאלה בדור דעה של האדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי נ"ע היו החסידים דאז יוצאים מכליהם".

ומה הם הביטויים?

כמעט כל שיחה ומאמר מסתיים בברכה ובאיחולים הקשורים עם משיח נאז או "משיח עכשיו", חיקוי עלוב של שמו של האירגון השמאלני החילוני "שולם עכשיו" בארץ ישראל.

וחסידיו עונים לעומתו

וראה ב"כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב גליון 42 "האמונה בנשיא הדור ומנחינו שליט"א, הולכת וגוברת יותר ויותר מיום ליום ומשעה לשעה מאות אלפי יהודים מכל קצוי תבל רואים בו בכ"ק אדמו"ר שליט"א את יחיד הדור ומנחינו, המוני בית ישראל רואים בו את משיח ה'. שנשלח לדור יתום זה, כדי להוציא מהושך הגלות לגאולת עולם".

ואמנם אנשי חב"ד סוברים ש"הרבי" עצמו אינו זקוק לגאולת ישראל כי "לוא חפר דבר" אלא דואג לטובתינו.

ראה גם דברי עורך "כפר חב"ד" כ"ב אדר תשמ"ב

"בבאלי ימים מהוה ההתקשרות והאמונה בנשיא הדור את

המשימה המרכזית והעיקרית, המפנה הגדול שצריך להתחולל ביום ההולדת השמונים חייב להיות בהחדרת האמונה ב"משה רבינו שבדור" בקרב כל שכבות העם. המשימה המרכזית המוטלת עלינו לקראת היום הקדוש י"א בניסן (יום הולדת "הרבי"), הוא לצאת לרחוב העיר ולזעוק בקול גדול "יש רבי בישראל! חייבים אנו להדליק את לפיד האמונה במשה רבינו שבדור ולדאוג שעד ל"א ניסן תצית להבה זו את כל בית ישראל".

"כיום צו השעה והחובה הדחופה ביותר היא לצאת מיד לרחובות של עיר ולהשמיע שוב ושוב ללא הרף כי "יש מנהיג בישראל". כי על כן דוקא היום חובה להתגיש פי אין האמונה ברבי וההתקשרות לנשיא הדור פרט נוסף בעבודת ה' עפ"י החסידות ולו חשוב ככל שיהיה, בתקופה זו וכימים אלו האמונה בנשיא הדור ומנהיגו הוא התנאי העיקרי והחכמה כדי להוציא את העם כולו מהביצה הטובענית ולגאלו גאולת עולמים".

בימים גורלים אלו חשוב שיידעו הכל, כי כל מי שירים קולו נגד כ"ק אדמו"ר שליט"א, יהיה נידון ברותחין. כל תופעה של התנגדות ומרידה במנהיג הדור תקטע בעודה באיבה. הצלחנו ללכד את העם כולו סביב המבצעים הדחופים עליהם מכריז כ"ק אדמו"ר, והיענות הציבור כולו לקריאותיו אוהרותיו מותנית בראש ובראשונה בהחדרת תודעת האמונה במשה רבינו שבדור, משום כך דווקא היום איננו יכולים בשום פנים ואופן לנהוג בכפפות של משי בכל הקשור לגילויי ההתנגדות כלפי אבינו רועינו".

"כוונתנו היא אחת ויחידה, ללכד בשעה גורלית זו את העם כולו סביב מנהיגותו של נשיא הדור". (דברי דב הלפרין עורך כפר חב"ד ב"ב אדר תשמ"ב).

"הרבי" כמובן לא טמן את ידו והתחיל אז עם "המבצעים" השונים, שמטרתם ללכד את כל העם להוראותיו וציוויו.

בד בבד עם שלב זה התחיל עם פרסום עקירת הלכה, כאי

שינה בסוכה וכאי אכילת סעודה שלישית ועוד, בסיומן תורה חדשה תצא מאתו.

המאפיין את כל משיחי השקר בכל הדורות הוא הפגיעה בהלכה, כלומר נטילת הפמכות האלוניות לעצמם, כך הנוצרי וכך שבתי צבי ואחרים.

וכך אנו קוראים ב"דבר מלכות" שיחת "הרבי" י"ב תמוז תשמ"ז:
 "אי אפשר להביא את המשיח באופן כזה, שכששומעים משהו, מוציאים את ה"שולחן ערוך" והולכים לשאול מורה הוראה את משמעות דברי ה"באר היטב", אם אין הם פותרים למה ישמעו... באופן כזה אי אפשר להביא את המשיח". (כפר חב"ד).

ובמאמר ב"כפר חב"ד" (אדר א' תשמ"ט), כותב גדליה אקסלרוד על גילויי הגאולה האחרונים.

* "ישראל כבר ביררו מה שהיו צריכים לברר בעולם".
 * בהתוועדות אצל הרבי בירכו "שהחיינו" על ביאת המשיח!
 * "החסידים יכולים לעמוד במצב של למעלה מן הגלות, ולהתחיל את הישועה".

"אלו דיבורים שמדבר צדיק הדור" (כ"ק אדמו"ר שליט"א רעיא מהימנא של דורנו הוא נשיא הדור, הוא הנשמה הכללית של הדור שכל נשמות הדור יונקות ממנו, והוא מרגיש את כל אחד ואחד כמו הרעא מהימנא הראשון, "משה רבינו". "משה הוא גואל הראשון והוא גואל האחרון". "והנסיון ושלמות הבירור יהיו דוקא כשכל ישראל יכניעו עצמם לשכינה השורה על משה רבינו של הדור") ראשית כל החסידים — שניתן להם הכח לקבל את דברי הרב כפשוטם ולעמוד במעמד ומצב שלמעלה מן הגלות, ובכך להתחיל את הישועה".

"עתה הגיע זמן הגילויים של הגאולה, ובכח החסידים להיות פלים לגילוי זה ולהמשיכו אל העולם".

דברים כפשוטם, החסידים יכולים בכח עצמם להגאל ולגאול את כל העולם
ע"י רעיא מהימנא של דורנו.

ובקריאה נרגשת לכל אנ"ש פונה אקסלרוד:

"צריכים אנו לידע, כי אנו השלוחים שנבחרו על ידי כל
הדורות של עם ישראל (!) לקלוט את קריאת הגאולה ולצאת מן
הגלות".

והוא מספר:

"בהתוועדות ליל שמחת תורה שנה זו (תשמ"ט), ציוה הרבי
של"ט"א שאחד יקדש, ובברכת "שהחיינו יכוון על ביאת
המשיח". ואפשר להקשות מדוע לא יברכו ברכה מיוחדת על
ביאת המשיח? מדוע להכיל את זה בברכת "שהחיינו" של
קידוש ליל שמחת תורה? וכו'. ואילו זכינו... אילו היינו
מוכנים כדבעי..."

הוא משאיר בידינו להבין את שלושת הנקודות, אנו מכינים ולמי שלא
מבין דיו, אם היו מברכים ברכת שהחיינו מיוחדת על ביאת המשיח הוא
היה מתגלה מיד במקום. חבל... (3 נקודות שלנו).

בתקופה זו החל להכתיר את עצמו כנשיא כל העולם. ויצא במבצע שבע
מצוות בני נח, כי הרי כך כתוב ברמב"ם "ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה'".

בשנת תש"נ בערך אירע משבר אצל "הרבי" הוא ראה שאין הציבור
מקבלו הוא לא ראה אצל חסידיו את השמורעם שלו קיווה, וגם פטירת
הרכנית היתה בעוכריו, על כן החליט שהוא מזניח את ענין המשיח, ואם
החסידים רוצים אז בבקשה שירעישו עולם ומלואו. חסידיו נבהלו שמא
מכצע "מיהו יהודי" חוזר על עצמו, וכשם שאת "מיהו יהודי" הוניה לגמרי
וחס מלהזכיר זאת יותר, גם את משיח עומד הוא להזניח. התחילו חסידיו
ברוב יאושם בועקות תפלה של "עד מתי" ע"י הכותל המערבי, בקברי
צדיקים, וגם אצל "הרבי" בפניו, זעקו "עד מתי".

ואז ריחם עליהם "הרבי", והתחיל להתכונן מעשית לקראת התגלותו.
ראשית החל להרעף טל של עידוד ובטחון על כל חסידיו ויושבי ארץ

ישראל, והתחיל עם הדיבורים של עקירת מושג שכר ועונש. ולדוגמא, "השמדת ששה מליון יהודים באכזריות הכי גדולה ונוראה — שואה איומה שלא היתה (ולא תהיה ר"ל) דוגמתא במשך כל הדורות לא יכולה להיות בתור עונש על עוונות, שכן, אפילו השטן עצמו לא יוכל למצא חשבון עוונות בדור ההוא שיהיה בו כדי להצדיק ח"ו עונש חמור כזה" (דבר מלכות פ' יחי תשנ"א).

"ובכפר חב"ד" (460 תשנ"א) כתב אחד בזה"ל: "שאם פן מסוגל אדם להכליל את השואה הנוראה בקטגוריה של "שכר ועונש", כי אז יש לומר בשפה ברורה ובהירה: אפילו מאות רבות נוספות של שנים רצופות עבירות ופשעים ח"ו אין בהם כדי להצדיק בשום פנים ואופן צרות וחורבנות נוספים על עמינו, וכל שכן שואה כעין השואה המזויעה שפקדתנו" דברי כפירה רדודים ידועים ומוכרים.

כל מטרת דיבורי כפירה אלו, היא כדי להצליח לרכב על עם ישראל, שירגישו טוב עם משיח זה, ולא יעוררו כל התנגדות בבא העת...

ואז גם התגלה בדרך מקרה פנביא מובהק שהרי חבטיה שלא יקרה שום נזק ליושבי הארץ ממלחמת המפרץ ואכן לא קרה כל נזק!!! וכששמע שנפצעו מהסקדים שנפל על ארצנו הק' לא נבהל, התאושש מהר מאוד ואמר "שידיה להם רפואה מעיקרא באילו לא נפצעו כלל, כפי שהחכם עוקר הנדר למפרע". וכשקרו מקרים רעים יותר רח"ל, שגם נהרגו כתוצאה מהסקדים חיכה כל העולם כולו לתשובתו, ולחוות דעתו בענין, ועדיין אנו מחכים... אך נביא הוא נביא. (ובתחיית המתים זה יעקר למפרע).

ועוד נביאות גלויה הראה באותה תקופה, כשלמענה על שאלת חייל אמריקאי היוצא למפרץ, אם לקחת אתו מגילת אסתר, ענה לו "הרבי" שעד אז כבר תפסק המלחמה ואין לו צורך לקחת את המגילה. והנה כך אכן התרחש, המלחמה נפסקה בי"ד אדר. והם בתרועה גדולה מפרסמים דברי נבואתו זו. והם מתעלמים מהשאלות הגדולות בזה. המלחמה הרי נפסקה ביום י"ד, וא"כ הרי צריך היה השואל למגילה בליל י"ד. והרי החיילים נשארו רתוקים במדבר הסעודי, וא"כ הרי צריך היה למגילה גם ביום י"ד. והרי דברי הרבי נאמרו כתשובה לשאלה מעשית, והשואל הומעה, נו, אסור להרהר אחרי נביא...

וכל הנ"ל היו הפשרה לבאות למה שאנו עומדים כעת למה שענינו רואות עתה, — ההתפרצות המשיחית. שכל חסידיו מגדול ועד קטן מאשה ועד איש, מהרב ואל כהן האיש שמשכמו ומעלה בחב"ד, עד קטני הפרחים שם, כולם צועקים בראש כל חוצות "יחי המלך המשיח אדמו"ר שליט"א לעולם ועד".

"חרבי" מצהיר שמשיח כבר בא וצריך רק לפתוח את העינים כדי לראותו..., וכבר סועדים גם את הלווייתן. ומיד חסידי חב"ד "פתחו את עיניהם" והחלו במסע החתמות לרבי המשיח שיתגלה כבר לכל ישראל, ובראש מביאי ומבשרי המשיח צועדות הנשים, בכינוסים ובפעילויות שונות.

יש לציין שמעט החכמים שביניהם, הולכים שפופים ופניהם בקרקע, חרדים להתפתחות הטרגית לרבם ולחסידותם (ובעה"י לא לכלל ישראל), אבל אין בכוחם לעשות מאומה.

לאחרי יוזמת הנשים, באים הגברים ובראשם רבני חב"ד מרחבי העולם, ובתי הדין של חב"ד בא"י, (חוץ מתופסי משרות רבניות רשמיות שחששו לגורלם הפרטי, והזניחו את דאגתם לגורל כלל ישראל...) והם קוראים לכולם לחתום על טופס קבלת מלכותו של מלך המשיח — הרבי מחב"ד.

עיר ————— מדינה —————

ב"ה, "קיימא סיהרא באשלמותא" דחדש טבת, ה'י תהא שנת נפלאות בתוכה.

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח: שליט"א

אנו והח"מ מקבלים עלינו בחינת מחויבות את מלכותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, ולהיות סרים למשמעתו לקיים מתוך שמחה וטוב לבב את כל רצונו והוראותיו תמיד כל הימים.

אנו מקשרים את ה"ל מיד עם החלטה פרטית בל"ג של הוסטה בתומ"צ (כפי המנהג בעת קבלת המלכות בר"ה), ומבקשים את ברכתו הק' שנצליח להביא את התעוררות קבלת המלכות בפועל ממש במחשבה דבור ומעשה תמיד כל הימים.

והננו מקיימים בזה את המקרא שכתוב: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם", בבקשה פנימית ועצמית שכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ימלוך עלינו בגלוי לעיני כל כשר בגאולה האמיתית והשלימה ויבנה בית המקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל למטה מעשרה טפחים תיכף ויניח מנ"ש מנ"ש ממש.

ויחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

ביה, כ"ד טבת יום הילולא דאדמו"ר הזקן, שלח נא ביד תשלח.

בהמשך להתעוררות של כו"כ שלוחים מכל קצוי תבל שכא"מ מאנ"ש יחתמו על פ"ג כללי לזירוז הגאולה וקבלת מלכותו של מלך המשיח, ושלחו מכתב התעוררות בזה.

הננו בזה למלאות את ידי המתנדבים בעם, המתעסקים בענין נעלה זה ולעורר את אנ"ש והתמימים ולהעמידם על רצינות הענין ועל גודל הזכות והאחריות המוטל עלינו להזדרז למלאות את צו השעה לחתום על הנ"ל מתוך שמחה פנימית והתעוררות אמיתית של קבלת המלכות ומתוך התעוררות להוספה בתומ"צ ובהנהגה בדרכי החסידים והחסידות כיאות וראוי בענין זה.

ויהי רצון שכולנו יחד כאיש אחד בלב אחד נקבל את עול מלכותו, ונזכה תיכף ומיד להתגלות מלך המשיח לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלמה.

צחק נחמא ק' ת"י אמת וכו' אבסן
ב' אב רבני אר"י א"י אב"ד אב"ד
הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי
בשם ביד רבני חב"ד באר"ק ת"י

שני אב"ד א"י
הרב שניאור זלמן נורארי
בשם וועד רבני חב"ד - הכללי המרכזי

יהושע קלמן אב"ד א"י אב"ד אב"ד
הרב יהודה קלמן מארלאו
בשם הבד"ץ דקראון הייטס - כאן צוה וכו'

הרב שניאור חיים הכהן גוטניק
מלבורן - אוסטרלי

ר' א"י אב"ד א"י אב"ד אב"ד
הרב פנחס הכהן פלדמן
סידיני - אוסטרלי

הרב יצחק הכהן הענדל
מאנטרעאל - קנדה

הרב הלל פערזאנער
פריז - צרפת

הרב עזריאל חייקין
ברסיל - בלגיה

הרב שמואל דוד הלוי רייטשיק
לאס-אנג'לס - קליפורניא

הרב דוד חנוני
פתחיתקה - אר"ק

הרב עזריאל זעליג שארפשטיין
סינסינעטי - אה"י

אין לנו אלא להביא מדברי רש"י (פנהדרין פ' חלק) על הגמ' "פני הדוד בפני דב"ב" מפרש רש"י "ממשי".

ענין הוזהווי האם אכן "הרבי" הוא מלך המשיח

לאור הדברים שהבאנו לעיל, נשללת גם האמירה שהוא ראוי להיות

משיח שהרי אדם שעקר מצות שינה בסופה, עקר דין פעודה שלישית בפת, עקר דין מזוזה, — אינו ראוי להיות משיח ה'! ובפרט שכדבריו יש רעיונות שכל יהודי מאמין — חסיד, ליטאי, אשכנזי, ספרדי, נחרד מהמינות שבהם. והרי הרמב"ם (השגור בלשונם) כותב שמתנאי המשיח יהיה הוגה בתורה ועוסק במצוות כדור אביו כפי תורה שבכתב ובע"פ". וכידוע ששכתי צבי ימ"ש שהיה גדול בתורה בנגלה ובנסתר, וריבם מגדולי ישראל העריצוהו, נתפס כמשיח שקר משום שעבר על מצוה אחת דרבנן. והרמב"ם הוכיח על אחד — שהכריז על עצמו שהוא משיח — שאינו משיח, מזה שהלה צוה לפזר את כל ממונו לצדקה והרי אין החלכה כן, שאין לעשות צדקה מכל ממונו אלא ממקצתו.

והדברים נראים שהמצדדים עליו שהוא המשיח אין דברי חז"ל אצלם אמת רח"ל. ויש לפנינו עוד עקירת הלכה בהלכות משיח.

זאת ועוד. אם אנשים הם שקובעים את משיח, מדוע מגיע לו להיות המשיח? וכי הוא טרח בערב שבתו האם עשה משהו למען הציבור החרד לדבר ה' במשך כל השנים? מדוע למשל שהגרמ"א פריינד ראב"ד העדה החרדית שליט"א לא יהא משיח, הרי תורתו בקדושה ובטהרה, פרוש מחיי העולם הזה, תלמיד מובהק למרן הגה"צ אדמו"ר מסטמער זצוק"ל. מדוע למשל שכ"ק אדמו"ר מוויזניץ שליט"א הנושא בעול כבד של ציבור גדול ומדריכם עפ"י התורה המסורה לנו מדור דור, וכן נושא באחריות כלל ישראלית, משתתף במאבקי היהדות החרדית, וראש מועצת גדולי התורה של הציבור החסידי בעולם, ומספר חסידיו גדול משל חב"ד, מדוע שהוא לא יהיה משיח? מדוע שהגרמ"ש שניאורסון שליט"א תלמיד חכם מובהק, המרביץ תורה לעדרים, שייף עייל ושייף נפיק ולא מחזיק טיבותא לנפשית, ומצאצאי האדמו"ר הזקן ומקובל על הכל, מדוע שהוא לא יהיה המשיח. מדוע שהגרמ"מ ש"ך שליט"א, כן הוא, המרביץ תורה לאלפים ממש באמת, זה עשרות בשנים, לא מש מאחלה של ישיבה מימיו, ולא התחנך בכתי החינוך הגבוהים של ברלין ופריז רח"ל נושא באחריות כלל ישראלית באחריות מלאה, מדוע שלא הוא יהיה המשיח. מדוע שהגר"ע יוסף שליט"א הכקי האדיר בכל מכמני התורה, קירב אלפים ורבבות ליהדות, ופוסק הדור לבני עדות המזרח, מדוע שלא הוא יהיה המשיח. הרי הם וכיוצ"ב טרחו באמת בגלות המר הזה להעמיד הדת על תילה. ובזכותם הם, יתגלה המשיח בקרב בימינו.

מדוע בחרו דווקא באיש הזה.

איש שאת "תורתו" – פלפוליו המעורבבים בדרשות של דופי, מביטוי של פלוני ושיחה של אלמוני, ומי שאינו מחסידי חב"ד אינו מבין בהם מאומה.

איש אשר כל עתוני הרפש בעולם פירסמו את תמונתו עם מלכת התועבה וכיוצ"ב, וגרם כזה חילול ה' נורא, וגם איחל לה הצלחה להמשך התחרות הזימה.

איש שאין לו מכל כלל ישראל אלא את רבותיו ותורתם בלבד וכל השאר הם כקליפה לפרי, כולל כל ספרי החסידות האחרים שכמעט ואינו מצטט אותם בספריו. וכי הוא נשיא ישראל?

איש שמעולם לא נשא בעול כלל הציבור ולא השתתף במאבקים לא בגיוס בנות לא בנתוחי מתים וכו'. תמיד שמר מרחק מגדולי התורה כמארץ הקודש, וכי הוא יכול כל ישראל לילך בה ולחזק בדקת.

איש אשר כל פעולותיו וכל מבצע קירוב הרחוקים שלו אינו אלא פרופגנדה, קומץ אברכים מסורים עם אפס משאבים הצליחו להחזיר בתשובה שלמה באמת כפל כפליים מכל ההמולה שהוא עושה, והדברים ידועים ומפורסמים.

לציבור הבוחרים

מדוע מגיע לו הפרס. מה זה, הוא יופיע רק לפישוט ולקומפוט, איה היושר וההגינות??? יש לפניו שלא ידחה.

לשון הרמב"ם ואם יעמוד מלך, מבית דוד, מזרע שלמה (ר"מ בפירוש המשניות) הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו. כפי תורה שבכתב ושבועל פה ויכופ כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה, והצליח, ובנה מקדש במקומו, וקבץ נדחי ישראל, הרי זה משיח בודאי. ויתקן את העולם פולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר וכו' ע"כ לשון הרמב"ם (מלכים י"א ד').

מכאן ראייה — אומרים חסידי ליובביטש — שרכם הוא הוא המשיח.

הבה נפרט את ראיתם אחת לאחת.

★ "ואם יעמוד מלך": הנה משפט זה מתאים מאוד לרבינו כ"ק אדמו"ר שליט"א, דהרי הוא מלך. ואם תשאל מי המליכו, הרי אין מלך בלא עם. ע"ז באה תשובתם שאין כ"ק אדמו"ר שליט"א — מלך המשיח, נבחר ע"י העם, אלא בחירתו בידי הקב"ה, והוא הוא שבחרו...

★ "מבית דוד": כך מסורת בידינו — אומרים הם, שהינו בן אחר בן מדוד המלך. (או בן או לא. לך תדע).

★ "מזרע שלמה": לא שמענו מהם שום התייחסות לדבר זה.

★ "הוגה בתורה": בלחט טוענים חסידיו — מיום שעלה על כסא נשיאותו לפני כ-42 שנה לא מש מאהלה של תורה.

★ "ועוסק במצוות": ישן בסוכה, אוכל פת בסעודה שלישית, קובע מזווה כדינו, תפיליו אינו יורד על מצחו אלא על שערות ראשו בלבד, מונח כדת וכדין.

★ "ויבוק פל ישראל": הנה טוענים חסידיו באות ניצחון גזירת "מיהו יהודי" תוכיה.

★ "וילחום מלחמת ה'": נתוחי מתים... גיוס בנות... מורמונים... חילולי שבת... הוא עמד בראש כל המערכות.

המעניין הוא שהוא חטף את הסוף לפני ההתחלה "ייתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד". שבע מצוות בני נח... (וברמב"ם כתב זאת אחרי שעשה והצליח ובנה וכו').

יסוד האמונה והצפייה לביאת המשיח:

אין אנו יכולים להימנע מההשוואה של חב"ד בעשור האחרון בנוגע

לתורת האמונה בביאת המשיח-משיחיות, "למזרחי" בנוגע לתורת ארץ ישראל-ציונות. אלו כמו אלו שמו עיקר מגמתם על נושא אחד בלבד. ואז התוצאה — של גילוי פנים בתורה שלא כהלכה היא בלתי נמנעת. וכשזה מופיע עם מלא השמורעם ומלא הפרסום — הפכנה למחרת האמונה ושלמותה נעשית מוחשית.

"אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמחה, עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבא"

אין אנו מצווים בעיקר זה אלא בשני ענינים בלבד, ותו לא. א. האמונה ב. אחכה — הצפייה. ומה היא האמונה, ולמה היא הצפייה? כותב הרמב"ם (מלכים י"ד ב') ...אין סידור היית דברים אלו (של ימות המשיח) ולא דקדוקיהן עיקר בדת... אלא יחכה ויאמין בפלג הדבר: זאת אומרת, שהאמונה והצפייה לביאת המשיח אינו מצריך וכ"ש שאינו מחייב, ידיעה בפרטי סדרי ימות המשיח, אלא יחכה ויאמין בפלג הדבר, אמונה שהמשיח יבוא לגאלנו, ונצפה לביאתו. ותו לא מיד.

כמובן, ואין הדברים צריכים לפנים, שכל לימוד והתעוררות לחיזוק אמונה וצפייה זו, הרי ברכה טמונה בה, וגם מחויבת היא כפי שאנו מצווים להתעוררות ולחיזוק בפלג דיני התורה בכלל, ובפלג י"ג עיקרי האמונה בפרט. ואין הפרש פלג ביניהם ח"ו, ועוד מובן, שמצוה או אמונה שמתרשלים בה, עמוד והתחזק בה. וכמו שאמרו חז"ל ד' דברים צריכים חיזוק תורה תפלה וכו', ודרכי החיזוק ידועים ע"י גדולי החסידות ומורי המוסר — זה דורות.

וכל המוסיף חיובים מסוימים באמונה וצפיה זו, הרי הוא מגלה פנים בתורה שלא כהלכה ועובר הוא משום "לא תוסיפון".

וראה עד כמה דקדקו חז"ל בדיני התורה. וזה "העיקר" שאחרי "עיקר" הנ"ל היא האמונה בתחיית המתים. "אני מאמין באמונה שלמה שתהיה תחיית המתים בעת שיעלה רצון מאת הכורא יתברך שמו, ויתעלה זכרו לנצח נצחים!"

חזינן שינוי גדול בין פרטי אמונה בתחיית המתים לאמונה בביאת המשיח. דבאמונה בתחיית המתים אינו מוזכר "ואף על פי שיתמחה עם כל זה אחכה" (לתחיה) כפי שמוזכר באמונה בביאת המשיח. והיינו משום דלגבי

משיח כתיב קרא "ואם יתמהמה חכה לו", משא"כ בתחיית המתים לא מצינו כדבר הזה. ואינו אלא "בעת שיעלה רצון מאת הבורא ית"ש". והדברים נוקבים ויורדים עד כדי כך, שלא מצינו אפי' תפלה אחת לזירוז תחיית המתים, משא"כ לגבי "את צמח דוד עבדך", אנו מתפללים "מהרה תצמיח". וכל תפקידנו בביאת המשיח היא לחיות ראויים לגאולה, ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה, ולא ח"ו כל פעולה להבאת הגאולה שזה שייך אך ורק לה' גואל ישראל. ואסור לדחוק את הקץ אפילו בתפילה יותר מדי, ומה לך יותר מדי במושג הפסול שחידשו בחב"ד לתבוע גאולה. לא חסד ורחמים שזו תפילה, אלא תביעה על פי דין, או לנו מהדין.

היא היא אמונת אומן של עם ישראל מדור דור בביאת המשיח. ותו לא מירי!!!

לסיום פרק זה יש צורך להבהיר, שמשיח אינו מטרה אלא אמצעי. המטרה היא תורת ה' כברמב"ם סוף הלכות מלכים עיי"ש. המשיח הוא שליח הגאולה "שלח נא ביד תשלח" אמצעי ביד ההשגחה העליונה לשם הבאת הגאולה — "ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו לעולם ועד תשכון... ועינינו תראינה מלכותך כדבר האמור בשירי עורך ע"י דוד משיח צדקך".

אלה הצועקים מתוך חיקוי מופש יומם ולילה "משיח" "משיח", יש לבדוק אחריהם ולתהות על קנקנם, לראות האם הקב"ה עומד ברום עולמם, או שהם ממירים את, שויתי ה' לנגדי תמיד" בשויתי משיח לנגדי תמיד, כשבדמיונם הם מתכוונים לאדם מסויים החביב עליהם וחפצים ביקרו, והם אינם עובדי ה' אלא עובדי בשר ודם, את מקורבם וממילא את עצמם.

ברום עולמו של יהודי נאמן עומד רק הקב"ה, "אין ערוך לך ואין זולתך אפט בלתך ומי דומה לך, אין ערוך לך ה' אלקינו — בעולם הזה, ואין זולתך מלכנו — לחיי העולם הבא, אפט בלתך — גואלנו לימות המשיח ואין דומה לך — מושיענו לתחיית המתים. (תפילת שבת).

מדרש תלפיות ענף גאולה.

מה שהלכו זקני ישראל אצל סרח בת אשר, לשאול לה על סימני

הגואל ולא למכיר ויאיר בן מנשה שנולדו בימי יעקב והיו מבאי הארץ והם היו מבני בניו של יוסף, י"ל שסוד הגאולה נמסר לסרח כדאיתא בפרקי דר"א (תוס' מס' סוטה דף י"ב) אמר המגיד: נראה למה סוד זה לא נמסר לאיש כי אם לאשה כמדובר שנמסר לסרח ולא למכיר ויאיר לפי שהאיש אפשר שיזייף בדבר ויאמר פי הוא הגואל, אז יתייעץ עם אחר שיאמר בא בסימן זה ואני אעיד עליך, ואתה תהיה מלך ואני שני לך. כי אדם בעל בחירה הוא ומפתחו יצרו על הגדולה. ודברים אלו רחוקים מחאשה, ואין לחשוד שתזייף כדי לתת גדולה לבנה או לאחיה או לבעלה, דאין אדם חוטא ולא לו.

בעקבות הפרסום הגדול בשלטי פרסומת בעברית ברחבי ארץ ישראל "הכוננו לביאת המשיח" החלה חברה מסחרית למדיחי כלים לפרסם סטיקר "הכוננו לביאת המדיח!"

"אהבת ישראל" במשנת לובבינ'ש

"העובד עבודה זרה בלא שיאמין בה אין בזה חטא ע"ז כ"ה"

כתב הרמב"ם פ"ג מהלכות רוצח ה"ד וכ"ה בשו"ע רע"ב סעיף י"ח, "שונא שנאמר בתורה (לגבי מצוות פריקה ומעינה) לא מאומות העולם הוא אלא מישראל, והאיך יהיה לישראל שונא מישראל והכתוב אומר 'לא תשנא את אחיך בלבבך', אמרו חכמים כגון שראוהו לבדו שעבר עבירה והתורה בו ולא חור, הרי זה מצוה לשונאו עד שיעשה תשובה וישוב מרשעו, ואע"פ שעדיין לא עשה תשובה, אם מצאו נכהל במשאו, מצוה למעון ולפרוק עמו ולא יניחנו נוטה למות, שמא ישהה בשביל ממונו ויבא לידי סכנה, והתורה הקפידה על נפשות ישראל בין רשעים בין צדיקים נמורים, מאחר שהם נלויים אל ה' ומאמינים בעיקר הדת.

נמצינו למדים מדברי הרמב"ם שהמינים והאפיקורסים שאינם נלויים אל ה' ואינם מאמינים בעיקר הדת, לא רק שמצוה לשונאם, אלא גם מצוות פריקה ליכא, כי התורה לא הקפידה על נפשותם.

וראה רמב"ם (הלכות דעות פרק ו' ה"ט) "מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו שנאמר 'אהבת לרעך כמוך'. וכתב ע"ז הגהות מיימוניות "ודוקא שהוא רעך בתורה ומצוות אבל אדם רשע שאינו מקבל תוכחה מצוה לשנאתו שנאמר יראת ה' שנאת צדיק, ואומר הלא משנאיך ה' אשנא וגו'".

וראה גם רמב"ם פ"י המשניות (למס' סנהדרין על משנת "כל ישראל" ביסוד הי"ג) "וכשנתקלקל לאדם יסוד מאלה היסודות (של האמונה) הרי יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא צדוקי ומצוה לשנאתו, ועליו נאמר הלא משנאיך ה' אשנא".

וכ"ה באבות דר' נתן (פרק ט"ז) "אהוב את כולם, ושנא את האפיקורסים והמפסיתים והמדיחים והמפורזות". ומביאו הח"ח בקונטרס "אהבת ישראל".

וכ"ה בספר החינוך פרשת קדושים מצוה רל"ח. וכ"ה בקיצור ס' חרדים פ"ב ח"י.

ומקור לדבריהם הוא ממה שאמר דוד המלך (בתהלים קלט כא) "הלא משנאיך ה' אשנא ובתקוממך אתקוטט שנאה תכלית שנאה שנאתים" וגו'. וראה בשבת קטז. שהקרא מיירי לגבי מינים ואפיקורסים.

היוצא מכל הנ"ל שמינים ואפיקורסים מצווה לשנאתם תכלית השנאה.

וראה בתניא ליקוטי אמרים פרק ל"ב שכותב "ולא אמר דוד המלך ע"ה תכלית שנאה שנאתים וגו' אלא על המינים והאפיקורסים שאין להם חלק באלקי ישראל כדאיתא ברפמ"ז בשכת".

אך בחב"ד המתחדשת הדברים אינם כך.

וז"ל בליקוטי הביאורים — של "הרבי" — שעל התניא "לא שזה הוראה לרבים, כי רק דוד שהיה מלך הדן וכו' אמר כן, אבל בשאר כל אדם גם אם רואה בפועל על הזולת ענינים כאלו שנראה שהם מסוג שאין להם חלק וכו', אבל כפי שה' יראה ללבב מחשבתו וכוונתו בפועל דהזולת יתכן שיש בזה ענין שמוציאו מסוג הנ"ל, והעובד עבודה זרה בלי שיאמין בה בלב יראה בתניא ספי"ט שאין בזה הוא ע"ז כלל".

מרא דאברהם! האידך אפשר להתעלם ולומר דמצוות שנאה למינים ואפיקורסים אינה אלא לדוד שהוא מלך וכו' הרי הלכה זו מובאת בגמ', באבות דרבי נתן, ברמב"ם, בספר החינוך, בספר חרדים, ובשו"ע, וראה גם רמב"ם פי' המשניות אבות פ"א מ"ו וז"ל "וכן פשיהיה רשע ויתפרסמו מעשיו, ואחר כן ראינוהו שיעשה מעשה שכל ראיותיו מורות שהוא טוב, ויש בו צד אפשרות רחוק לרע, ראוי להשמר ממנו, ושלל תאמן בו שהוא טוב אחר שיש בו אפשרות לרע" וכ"ה בפירוש הרכינו יונה.

והאידך יעלה על הדעת לבאר כך את "התניא" הרי כל הרואה שם יראה את דבריו המפורשים.

ו"הרבי" גם מסיים דבריו "שהעובד ע"ז בלי שיאמין בה בלב יראה בתניא

ספי"ט שאין כזה חטא ע"ז כלל". וכל רואה ישתומם היכן יש שמץ של רמוז לרעיון מוזר כזה שם בתניא.

ומה יעשה "הרבי" בדין "יהרג ואל יעבור" פשטאנפס אחד מישראל לעבוד עבודה זרה, וא"כ הרי אין לו כל כוונה בעבודתו זו ואין לו כל אמונה בה, ואעפ"כ הדין הוא יהרג ואל יעבור. וראה רמב"ם הל' ע"ז פ"ג הל' ה' "העובד ע"ז אפילו דרך בזיון חייב וכו'".

עד כדי כך הגיעו הדברים שבהוציאם קונטרס "שיטת הבעש"ט וחסידיו במצוות אהבת ישראל" (כאילו היה לבעש"ט וחסידיו תורה אחרת במצוה זו), הביאו שם דברי התניא הנ"ל מפרק ל"ב והשמיטו הקטע המדבר על ענין שנאה למינים ואפיקורסים.

ומביאים גם "ראיה" לדבריהם מדברי הצמח צדק שכתב בליקוטי הגהות, שצדיק גמור שונא הרשעים תכלית שנאה וצדיק שאינו גמור אין שנאתו כל כך גדולה. ומכאן ראה שצדיק שאינו גמור אינו צריך לשנאה בתכלית.

וכל מבין יבין שכוונת הצמח צדק הוא היפך הגמור שצדיק גמור מגיע למדרגה גדולה עד כדי שנאה בתכלית, אבל צדיק שאינו גמור לא הגיע לזה.

לסיום נאמר דכמו שאמרו חז"ל כל המרחם על האכזרים סופו מתאכזר על הרחמנים, כן כאן נתקיים בהם כל השונא ומזלזל בתלמידי חכמים, סופו אוהב ומגדל מינים ואפיקורסים.

וידוע את אשר כתב אליו הגר"ב מנדלסון זצ"ל (רבה של קוממיות) לאחר המקרה הטראגי, שאידע בכפר חב"ד. "שידיו — של "הרבי" — שפכו את הדם כיון שפורש הוא מן הציבור ומכבד את הרשעים". וכן הוכיח אותו קשות, כ"ק האדמו"ר מביאלא שליט"א (לוגאנו), על אשר הנציח בכפר חב"ד בית מיוחד ע"ש שור שר".

ומרעיד הלב על המקרה הנורא והכבוד הגדול שכיבד "הרבי" לרשע גמור את השופט חיים פהן שר"י — הידוע לכל, במלחמותיו במשך עשרות בשנים נגד כל דבר שביהדות, והוא — ששנה ופירש — איש יחידי שחירף וגידף קבל כל העולם את תורת ה' בהשוותו אותה לחוק נירנברג — ובעת

ביקורו ב-770 בשמחת תורה, "הרבי" כיבדו "בהקפה" ובפסוק "פהניך" פשאשתו הגרושה נמצאת בעזרת נשים שם. נרא ואיום. וזהו "בית רבינו שבב"ף"...

בא וראה עד היכן כיבוד הרשעים מגיע. רוברט מקסוול, האיש אשר בנה בית של שבעה נכרים ע"י אשתו הגויה, לא היה לו כל קשר כמובן עם היהדות משך כל ימי חיו. לאחר מותו ראו אנשי חב"ד צורך ללוותו ולחלק לו כבוד אחרון במידה גדושה, וגם שלחו נציג ממעמם להספידו, וכך סיפר המספיד במכתבו לאחד העיתונים. "כב' ר' מרדכי אשכנזי אב"ד ורבו של כפר חב"ד היה בביתי בדחיפה בבוקר של יום הלוייה של המנוח, על מנת לחזקני בשליחותו של האדמו"ר מליובביטש לומר את ההספד ולהזכיר את זכיותיו של מקסוול עבור חב"ד. ילדי משרנוכיל והצללת הספרייה המפורסמת של חב"ד מספריית לנין... אכן הרב אשכנזי הרב אהרונוב, והרב פוגל היו אתי בלווייה ועמדו לידי בזמן ההספד".

וכן "בכפר חב"ד" בכתבה על "מקסוול" לאחר מותו, זעקה הכותרת "זעזוע עמוק על פטירתו" ואילו החרדים לדבר ה' אשר אינם חוסים תחת צילו של "הרבי", הרי הם בפיהם של חבדי חב"ד "סאטמר בהמות" "פולישע שווענץ" "הליטאים האורזים". וכששאלו רב נכבד מהליטאים האלו ע"ד דין שינה בסוכה, פער המשיב — "הרבי" — פיו ככל דוברי נבלה.

...מעלות האדם לפי מה שיהלל. אם הוא משבח מעשים טובים, והחכמים והצדיקים, תדע ובחנת כי איש טוב הוא. ושורש הצדק נמצא בו. כי לא ימצא את לבו רק לשבח את הטוב והטובים תמיד בכל דרכיו. ולגנות את העברות ולהכזות בעליהן, ואם יתכן כי יש בידו עוונות נסתרים, אבל מאותבי הצדק הוא, ולו שורש הבחירה, והוא מעדת מכבדי ה'. והמשבח מעשים מגונים או מהלל רשעים הוא הרשע הגמור והמחלל את עבודת ה' יתברך... כי יש בכבודם חילול התורה והעבודה. והוא העוון המכלה מנפש ועד בשר: (רבינו יונה שע"ת קמ"ח קמ"ט).

"אנשכנו כחמור"

שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים, ומידות רעות

"תניא אמר ר"ע כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור אמרו לו תלמידיו אמור ככלב אמר להם זה נושך ושובר עצם וזה נושך ואינו שובר עצם. גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לת"ח יותר משנאה ששונאין עכו"ם לישראל ונשותיהן יותר מדהן" (פסחים פט:):

תנועת חב"ד מיוחדת באגוצמטריות הקיבוצית — אני ואפסי עוד, אנו מרכז הכל וזולתנו כחגבים, אנחנו הראשונים וכולם מחקים אותנו (שקר ביודעין ודמיון מעורבים). ביטול ישותם של האחרים, והשמצות בכתב ובעל פה על בני תורה ועסקנים יראים ושלמים בכל תחום כשאינט מאנ"ש, הפכה אצלם לשיטה, לדרך "החסידות". צרות עין ושנאה מתפרצת אצלם בלי בושה לעשייה ולעושים בהצלחה בהפצת תורה ובעיקר בקירוב רחוקים, הם היחידים המתקיפים בכתב בעתונם, מוסדות תורה אחרים וארגונים שאינם פוליטיים כלל, כשהם מוצאים אותם מתחרים להם בהצלחתם, אין אה וריע לכתיבה ארסית לועגת על העבודה הנפלאה בהשבת בנים תועים לאביהם שבשמים שחוללה מהפכה עולמית שנעשתה ע"י ארגונים ומוסדות ואנשים לימאים וחסידים שאינם מחב"ד.

המערכה הסוערת שהתנהלה ע"י כלי התקשורת נגד החזרה בתשובה והופנתה במיוחד נגד מוסדות מסויימים (ערכים, אור שמח, אור החיים, יד לאחים ותורה ואמונה), המערכה שבגללה נאסר על מוסדות אלו לפעול בבתי ספר ובצבא, כמעט ולא התנהלה נגד חב"ד, כטוענים הם בעצמם בתצהיר לפני ועדת הכנסת "שגם מי שמתנגד לחזרה בתשובה אין לו שום סיבה להתנגד לפעילות חב"ד", ש"במסגרת הפעילות של חב"ד בצד"ל אין כלל ויכוחים ודינונים על יהדות, המפגש של אנשי חב"ד עם החיילים הוא מהיר וקצר, והוא מצטמצם לברכת חג שמח, כמה מיילים על החג, חלוקת הסופגניה או שקית המשלוח מנות, שירה קצרה וברכת שלום". ולכן אין לכרוך את פעולתם עם פעולותיהם של מוסדות אחרים.

הצלחה זו ודוקא של ציבור ליטאי וחסידים שאין לו את "החסידות" החדשה והמעוותת, ועוד הצלחה כזאת שזכתה לפירסום רב תקופה ארוכה, כשחב"ד נזכרת בשוליים לעתים רחוקות, כאשר השמות השנואים והנלעגים בעתונות החילונית הם "ערכים" "אור שמח" "אור החיים" "יד לאחים" "תורה ואמונה" "אש התורה", ואילו חב"ד דוקא ברוב המקרים נחמדה (כמו "גשר" ו"מכון מאיר"), "הרי הם עושים זאת לגמרי אחרת" (כלשון ר"ע ראשל"צ), עוררה את חמתם, ועתונם הצטרף בהשמצות ועלילות כמו עמיתיו החילוניים. ומתוך אותה סיבה שהדתיים לאומיים תוקפים את החרדים שמרפו את הקלפים שלהם והפריכו את טיעונם רב השנים שהם מהווים גשר לקירוב רחוקים, כך חב"ד רואה בהצלחת מסגרות אחרות פירכה לשיטתם שהם הבלעדיים שיש להם פנימיות ותוכן, ואילו כל היהדות האחרת — לדבריהם — היא יבשה, חיצונית, מסגרת, יהדות של מצוות ולא יותר, ולכן החובה "החסידית" להצלחת רעיון חב"ד להלחם כנגד המנגדים, להכפישם להכשילם ולמנוע את הצלחתם.

לפניכם קמעים מעיתון "כפר חב"ד" שלא תאמינו שלא נכתבו ב"על המשמר" ב"הארץ" ודומיהם.

במאמר "הרהורים נוגים על תנועת התשובה" (כפר חב"ד י"ג אייר תשמ"ה). שהוא רצוף עלילות שקר, דמיון, שנאה חולנית, צרות עין, ובעיקר רוע, רוע עמוק בפנימיות הנפש, כתוב בין השאר ההשמצה הנוראית הזאת: (חתום עליה בגאווה איש רע לכב יהודי משכיל ולץ מפורסם טב"ל).

בעלי תשובה שאינם נתונים להשפעת החסידות באים כדי למצוא סיפוק ואושר בחיים, וזו גם הפחודה הנמכרת להם ע"י הקולטים מאין מפר אחר כמובן, ולא משום החיוב והזכות שבהידבקות באוֹקִים חיים אהבתו ויראתו.

"כלי התוכן והמשמעות החסידית במקרה הטוב הוא נכנס למסגרת השיגרתית של יהודים חרדים או אף בני תורה, כולל המגרעות ברדיפה אחר חיי חומר ומותרות ועוד".

ובעלי התשובה מואשמים על ידו "בגסות רוח והתנפחות עצמית", והם מכונים על ידו "בעלי תשובה מהסוג הרועש".

וכן מואשם על ידם איש שקידש ש"ש ברבים עוד ברוסיה הסובייטית — הרב אליהו אסאס, כאיש חס.ם. ושהוא מלשין וכו'.

כל זאת מפני שאותם בנים שבים מפורסמים שגרמו לרעידת אדמה בעולמם החילוני העזוב, באו לישיבות לימאיות וספרדיות וחסידיות אחרות ולא אליהם, (ובפרט "שר' אורי זוהר שליט"א "חזר בתשובה ע"י אכילת סופגניה שקיבל מצעירי חב"ד"... דברי ברקה וולף. "יום השישי" ז' שבט תשמ"ט. כנראה שהוא לא חיפש סופגניה (מתוק ונחמד ואויר הרבה) ואילו את הקב"ה ותורתו מצא במקום אחר).

ויש עוד במאמרי שיטנה אלה תיאורי לעג על אופן קירובם של החוזרים בתשובה, שכאלה מצאנו בכל העתונות החילונית.

"אצלם החזרה בתשובה הוא למען הגברת המחנה החרדי דבר שיבא לידי ביטוי בבחירות שיהיו יותר מצביעים". (כפר חב"ד אד"ב תשמ"ח).

ואחריהם החרו החזיקו בהאשמה מטופשת זו בעתונים חילוניים, והיא נטענה בכל כמה ע"י יהודים נגד החזרה בתשובה.

על התקופה שלאחר מלחמת ששת הימים כותב עיתונם: "חילוניים וחרדיים יחד רדפו אחרי חומרייות וחמרנות, והגיע מצב של 'ישמן ישורון' ר"ל. החבדניקים בארץ ובעולם, המשיכו בדירבונן של פ"ק אדמו"ר שליט"א, בזיכוי יהודים ובעשיית בעלי תשובה, אך הם נשארו מועטים". (כפר חב"ד כ"ג סיון תשמ"ה).

דרך אגב, כמדומה שהיא הפעם היחידה, שהם מודים שנשארו מועטים.

מי שמכיר מקרוב את צעירי וצעירות חב"ד, מפגשיהם ונילווייהם, מי ששהה תקופה מסוימת בכפר שלחם, או בהתכנסויות החמוניות ברחבת 770 בחוץ. יודע נאמנה על החמרנות והמתירנות היכן היא פשתה, אצל אברכי החסידות האמיתית ואברכי הכוללים עמלי התורה המסתפקים במועט, ומעיינים בספר בנסעם בדרך, או אצל העסקנים הצעירים בגיל 17-18 המפוזרים ומתערבים בחברה הפרוצה באופן נורא ואיום, ובמקומות המרכזיים שבערים שהם מרכזי חמא, ועיניהם תרות אחרי העוברים ושבים "לשם שמים"... ומה יעשה הבן ולא יחמא.

על רצח בן ישיבה בעיר העתיקה הוא כותב:

"אנשי השמאל רואים את הפרשה כאור שחור לבן: כל היהודים המעורבים בה אינם צודקים (כולל הנרצח עצמו), ואילו כל הערבים המעורבים בה צודקים (כולל גם רוצחי בן הישיבה), למותר לציין כי באמרנו "אנשי השמאל" פוזנתינו גם לאלה המופיעים בלבוש חרדי". "אלה ואלה אינם מחפשים את התווית דרכם בשו"ע, אלה ואלה עם ישראל בעם פגולה ועם נבחר מכל העמים אינו תוספם מקום אצלם, אלה ואלה מוכנים להצדיק בפומבי כי עזב ה' את הארץ ר"ל. וכדעת עובדי האלילים מסר הלילה את עולמו לכוחות תחתונים". (כפר חב"ד א' כפלו תשמ"ז).

"כאלה הנקראים בני תורה, שהחומרות וההגשמה וגסות הרוח המלוות את לימודם, ממחישות באופן ברור וחרוף את גלות השכינה, רואים אותם כשהם מהדרים במצוות, ובמיוחד כשמחפשים בחנויות המכלת (הם עצמם ולא עקרות הבית שלהם) את המזון הכשר למתהדרין, תוך התעניינות ובדיקה יסודית של טיב המזון וטעמו לחיך, אפשר להקדיש מאמר שלם לתיאור גלות השכינה אצל אנשים הנקראים בני תורה, ושקועים בעמקי חבלי העולם הזה ללא קורטוב של התבטלות מפני התגלות האלוהית, (הכוונה לעצמותו ומהותו כפי שהשכין עצמו בנוף. המעתיק). אך כבוד אלקים הסתר דבר" (כפר חב"ד כ"ה תמוז תשמ"ז).

בחורש אב תשמ"ה הופיע מאמר בעתונם ע"י יחזקאל סופר תחת הכותרת "מרדו בך יהודאי" כולו לעג ועשיית קריקטורה מציבור חרדי מסויים, וצחוק מהכנס הגדול שאורגן ע"י מוסדות אור החיים ב"יד אליהו". ולעג ממהדרים במצוות.

ואחד הנבלים שונא דת וחרדים, ופגוע מהתנועה הקדושה של חזרה בתשובה והקידוש ה' הגדול שנעשה בכל העולם בפרסומא ניסא, ע"י רחוקים מאד שהתקרבו לתורת ה' ולעבודת ה' באמת בלא רמיה, כותב:

"תנועת התשובה שעדיין המשיכה לגדול, קיבלה לפתע מימדים של אגדה, שנפחה במגמה להמשיך ולהשרות אורת מרגוע ועונג, מה גם כשנודע שב"חפה" נתפסו "לזיתנים" אנשי "בוהמה" ששבעו ריקנות ובאו לעולם חדש, אשר הפתבר להם

שיכוף לפסק להם את שני העולמות יחד. "ליתנים" אלה חיוקו את "החמרנות הרוחנית" או "הרוחנית החמרנית" שבחיי השעטנו הלאו". (כפ"ח תמוז תשמ"ז).

כמה שנאה משכילית ורעל שות עתונאי קמן יש בקמים אלה שכותב איש משחת רווי שנאת עם הארץ לתלמידי חכמים, (טבל...).

יש כאן רק הכפשות והאשמות שוא, יש כאן איבוד עשתונות.

ועל כולם — כולל כל גדולי ישראל:

"העולם כולו מורכב מ"כדאיניקים" מקמני קטנים עד גדולי גדולים. מהמנהיגות החילונית עד זו הדתית, זה חפץ בחיים דימוקרטיים בשביל שכך נוח לו יותר, וזה מעוניין לזול עוה"ב כמו שהגוי זולל עוה"ז, הכל "כדאיניקים". כ"ק אדמו"ר שליט"א אינו "כדאיניק" היחיד שאינו "כדאיניק".

(כפר חב"ד ט' סיון תשמ"ה).

כאן המקום להדגיש נקודה נוראה.

"הרבי" מלויבביטש אינו איש שהשתיקה היא אחד מסייגיו, עשרות ספרים עשרות ליקוטי שיחות ועוד ועוד עם כל הפירושים, בכל יש לו דעה בפוליטיקה, בפילוסופיה, ולכל דבר הוא נותן עצות וכו' וכו', ולכל הוא מביא מקורות (לדעתו) והנה אף על פי כן איש זה אין לו בעולם התורה שום אלא את גבולות חב"ד. בכל ציטוטי ומקורותיו לא תמצא ספר היסוד של החסידות — "נועם אלימלך", כמעט ולא תמצא ספרי "השפת אמת" ורבי צדיק וכיוצ"ב. בספריו בחלכה (כמעט) ולא תמצא הספר שנתקבל בכל כלל ישראל — המשנה ברורה ושאר ספרי הח"ח, בדבריו בעניני מוסר ומידות לא תמצא שערי תשובה ומסילת ישרים, ובעניני קבלה רמח"ל ועוד.

לא מובן, הרי ספרים אלו הם יסודי חדת אצל כל כלל ישראל. מקטנם ועד גדלם. האיד יתכן בדבר הזה התנתקות מורה זאת רואים גם בהליכותיו ובהנהגותיו, "רבי" זה היה מנותק מהב"ב, ומכל גדולי ישראל בארץ ישראל ובארצה"ב, לא נמל חלק בבעיות הקשות של הדור, לא הופיע בבינוסים בהם השתתפו כל גדולי התורה עם רבבות בני ישראל, הוא פרש מן הציבור.

על התורה ועל התמורה

יש הסבר לתופעה זו אך הנוגע לענייננו, חסידיו אכן הולכים בעקבותיו ויפולים איפוא להשוב ולפרסם "שכולם כדאיניקים גם גדולי גדולים", וכולם כהגבים בעיניהם.

וכששאל לפני שנים רבות הגאון ר.ב.ש. שניאורסון שליט"א ראש ישיבת משיבין, את גיסו של האדמו"ר מחב"ד הרב גוראריה, למה אין הרבי בא לבקר בישראל לפגוש ולשוחח עם גדולי הדור הגאון משיבין הגאון מבריסק האדמו"רים מכלז ומגור ועוד. ענה הוא שאין לו שיג ושיח עמם, ואין הם בדרגתו...

וכמה שנאת התורה ולומדיה, וכמה ארס ורשע בקמץ הבא, הכתוב ע"י מנהל ב"ס לבנות מ.בל. שעליו נאמר שלח ידו בשלומיו חילל בריתו...

"כיום שולט כמידה דומיננטית במה שנקרא "עולם התורה" — היסוד החמרני, הכל סובב סביב השקפה שהתורה ועם ישראל נועדו לשרת את האדם, ובשם התורה חטוף ואכול חטוף ושתה זו הסיסמא. די רק לזכות בתואר "ממיתים עצמם" בשעה שמספר השעות ביום שהם מקדישים ללימוד התורה אינו מוכה אותם אפילו בתואר קובעי עיתים לתורה, ושאר שעות היום מוקדשות אך ורק לטיפול היישות העצמית ודאגה לרווחה חומרנית".

"ישנו איפוא כיום מצב מעניין אשר אבות המרקפים לא שיערו אותו בחלומותיהם הוורודים, שימת המטריאליזם הדרה בלא קושי לאהלה של תורה, להינם סגרו ישיבות והשליכו לומדי תורה למאסר, בארץ הקודש גם בני לוי הצטרפו לעגל הזהב". (כפר חב"ד י"ב תמוז תשמ"ז).

וזאת למודעי עתון זה נשלח בקביעות לכל העתונאים ולכל הקיבוצים ולכל החכ"ם ולאנשים במערכת הכתחון ולעוד אישי ציבור חילוניים.

מחריד ומזעזע! "ולמלשינים אל תהי תקוה!"

ואם מדובר בהלשנה הרי לפניכם דברים שאמר אחד מחבורתם למפקדת חיל האויר:

"חב"ד זה עולם אחר לגמרי, התחלתי להבחין פי כל מיני תופעות שליליות של התנפחות, נוקשות, הפתגרות, בריחה מהסביבה, ועוד פגעים למיניהם שקיימים אצל רבים מאלה שחזרו בתשובה דרך מסגרות אחרות (עפ"י) אינם קיימים אצל אלה שדחקרבו לחב"ד". "בחוגים אחרים יש הרבה אנשים שהפכו למאובנים הם קרים נוקשים אפילו אדישים, לא רואים עליהם סימני חיים". יש לציין כאן, כי חיל האויר סבל קשה מעזיבתם של טייסים רבים כתוצאה מהתקרבות ליהדות, אלה שחזרו בתשובה באמצעות ישיבת אור שמח והדומות לה, עזבו כמעט את המים בלווית סמירות לחי לא מעטות לחיל האויר".

"הסברתי להם שיש ביהדות הדתית שתי אסכולות בענין זה, אנשי אור שמח טוענים שלא יתכן לשלב יחדיו אמונה דתית עם עיסוק במקצועות חילוניים, לכן הם מטיפים לעזיבת המים ולהסתגרות בין כותלי הישיבה"

"הם עמדו נדהמים ואמרו שמעולם לא שמעו על מקרה כזה, לא היה קל להסביר להם שישנה גישה יהודית שאינה שוללת את חיל האויר". (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

כמה עמלו קשה אנשי המוסדות העוסקים בקירוב רחוקים להזים עלילה שפילה זו שכאה לפגוע בפעילות הנרחבת והגדולה או בצבא ובעיקר בין יחידות חיל האויר. הם כן הם, אנשי חב"ד הקדימו בהשמצות והכפשות והאשמות שוא לפני העתונות החילונית, בשם שאת השנאה והפילוג ביהדות החרדית הם הובילו.

ועתון כאושים זה מופיע בברכתו של "הרבי", הוא לא הכלימם הוא לא עצר בעדם, הוא שולח לעורכי העתון בקבוק משקה "שיהיה בהצלחה רבה ומופלגה" (כפר חב"ד ח' תשרי תשמ"ח).

והרב לייבוב ראש צא"ח מעיד בעתונם כפר חב"ד: "בסיון אשתקד כתבתי לרבי שליט"א שאני מקווה כי הוא מרוצה מהשבועון, הוא השיב "ביותר". אין לי אלא לקוות שבמשך הזמן מרוצה ממנו הרבי עוד יותר ועוד יותר".

הוא עונה "אמן" אחר קללתם, וגדול העונה יותר מן המקלל.

אכן אין להם חלק ונחלה ביהדות החרדית — בעולם התורה, הם מחוץ

למחנה החרדי וכן גם אנו כל נתערב עם זרים, וכדבריהם הם על כל חוגי היהדות החרדית.

"יתכן איחוד בינינו לבין חוגים אחרים בפרט זה או אחר, אך מבחינה מהותית איננו יכולים להזדהות, משום שכל חלק המחשבה שלנו הוא שונה". (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

מכתב מבעל התניא

(נדפס בספר מאה שערים דף א' ובספר גמי נסתרות, חלק אור רב סי' י"ח)

"הנה לא טובה השמועה אשר שמעה אזני, קול ענות אנכי שומע, מצעירי הצאן אשר השמיעו במרום קולם, ויקומו לצחק ושתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, לשפוך בוז וקלון על כל תופשי התורה, ויודעים ולא יודעים, אשר אינם מדהאשים השלמים אתנו, לומר כי העדה שלנו לבדה קדושה. ח"ו, הם מלהזכיר, כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'. ופליאה נשגבה בעיני על העולה על רוחכם להיות מאנשי ותלמידי תלמידי רבוה"ק, אחר שבררתם לעצמכם דרך עקלתון, ואזליתו בטר איפכא ותהפכות ממש מן הדרך אשר הדריכונו רבותינו הקדושים, אשר ראשית והתחלת עבודת ה' האמיתית היא היות מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה, רוח נמוכה ונפש שפלה בפני כל אדם ממש, כמו שאמרו רז"ל (ר"ה יז): שמשים עצמו כשידיים ממש שארית ושיריים של כל ישראל ממש. ומבלעדי זה לא ירים איש את ידו ורגלו לפתוח פה ולשון מדברת גדולות ה' ורוממותו בגרונו באמת, כי אם בדמיונות כוזבות, כדכתיב ממעמקים קראתיך ה'.

ועוד חנני יוסף הפלא ופלא, שמעתי וחרגו בטני לקול צללו שפתותיהם במים אדירים מים חזדונים, אשר אמרו ללשונו נגביר, שפתינו אתנו מי אדון לנו, ונרחיב פה ונמלאנה בדבר הוללות וסכלות, היא הליצנות המשמחת אלהים אחרים ואנשים בני בליעל, לאמר יושיענו זה. ח"ו הם מלהזכיר, לא מיניה ולא מקצתיה, ומי זומר עונש זה לבדו, שארז"ל (סנהדרין קג) שאין מקבלין פני שכינה. וחגם כי כל פרטי דקדוקי ענין זה, מה נקרא

ליצנות, לא נמצא כתוב בפירוש בדברי רז"ל, הרי קי"ל ספיקא דאורייתא לחומרא, ובפרט העון הגדול הזה, אשר הפליגו רז"ל בחומר עונשו, יסורים בתחילתו וסופו כליה ר"ל (ע"ז יח:). ע"כ אחיבי אחיי אל תרעו הרעה הגדולה הזאת לשבת בסוד משחקים כשחוק הכסיל. וכל אשר לא ישמע לדברי אלה עיני להרחיקו מעלי בכל יראה וימצא בגבולינו עד שב ורפא לו.

የኢትዮጵያ ፌዴራላዊ ዲሞክራሲያዊ ሪፐብሊክ

— 3 —

התנועה הקרובה ליהדות

ידועה אמרתו של הגר"י אברמסקי זצ"ל. שמתוך כל הכתות השונות והמשונות הקיימים בעולם, הרי כת זו – כת ליוכביטש – קרובה ליהדות יותר מאחרות...

זאת לא רק מחמת שיש בתנועה זו חיוב תפילה וקיום מצוות כביהדות וכדו', אלא גם משום שאפילו שגיונותיה ודעותיה המשונות של תנועה זו מבוססות על יסודות שביהדות. תנועה זו לא חידשה בדרך כלל מושגים חדשים ויסודות חדשים, אלא העתיקו את יסודות ומושגי היהדות לענינם הם, העתיקו לגבי רבם ולעניניהם, ולאחרונה גם ביחס לאשתו המנוחה, כמעט את כל התוארים שיש ביהדות כלפי הקב"ה, והתורה, ואישי ישראל אבות האומה, ומועדי ה'.

עד כמה שזה ישמע מגוחך, אך ממ"ש לאחרונה פורסם שראשי תיבות משי"ח הוא חי' מושקה (אשתו המנוחה) יוסף (חמיו) שניאורסון...

בדוגמאות שנביא להלן נמצא ביניהם גם דברים שמעוררים גיחוך וצחוק [אולי אף להם עצמם], אך הכיוון ברור – התורה היא כולה שלהם כפי שהם מבינים ומפרשים אותה, הם הם היהדות, "האמיתית לאמיתתה".

וכאמרתו של הגר"י הומנר זצ"ל שיסוד חמאת ליוכביטש היא בסכרם שהם הם עם ישראל וכל השאר אינם אלא כאברים מסונפים.

מרים שנביא את הדוגמאות נדגיש, ידענו כי לפעמים משתמשים רבים במושג מקודש שביהדות לענין מסויים, אך כ"ז על דרך המליצה בלבד, אבל כשהדבר נעשה בקביעות ובמלוא הרצינות ובהרבה מאוד מושגים, מוכיח הדבר כי במהות עסקינן.

בדוגמאות האלו לא ציינו מקורות כי נפוצים הם בכתביהם לרוב.

"ייד"ר שנזכרה פולצנו יחד תמיד כל הימים לגרום אך ורק נחת
רוח לאבינו רועינו שלימ"א".

"בית חב"ד הוא מקדש מעט שצונו לבנות הרב" שלימ"א"
(מתוך שיר).

"כ"ק אדמו"ר מהריי"ץ הוא בבחינת יוסף ואילו כ"ק אדמו"ר
שלימ"א הוא בבחינת יהודה".

"שכוע כזה עוד לא היה, יש שמחה ויש שמחה. יש שמחה של
פורים ושמחת תורה... אבל בשמחה של ה' מבת (משפט הספרים)
והימים שלאחריו לא היו חילוקים ומדרגות, השמחה היתה
עצמית ופנימית".

"חסידים רצו לכתוב מגילת י"ט כסליו ולקבעה כחוק ודין
מגילת אסתר".

"לא קם בישראל אדם כמוהו" [על הרבין].

"י"ט כסליו וז' מבת (משפט הספרים) הם חגי החגים העולים
על כולם".

מושגים ודגיגים בליובביטש

תורה שבכתב "תניא" (תורה שבכתב שבחסידות)

תורה שבע"פ כל תורת החסידות שבחב"ד
אחרי "התניא"

ירושלים ליובביטש

קודש הקדשים החדר בו יושב "הרבי"

החדר בו יושב "הרבי"	גן עדן התחתון
צבאות "הרבי"	צבאות ה'
מתוך ברכה לרבי לשנת ה-80	בזרוע נטויה
הריי"ץ ו"הרבי" הנוכחי	נשיאי הדור
"הרבי"	מלך ישראל
"הרבי"	משיח ה'
"הרבי"	נביא וכהן גדול
"הרבי"	אחד יחיד ומיוחד
"הרבי"	אדון הנפלאות
לחסידות חב"ד — ר"ח כסליו	ראש חודש
י"ט כסליו (ראש השנה לחסידות)	ראש השנה
כסליו	חודש הגאולה
י"ט כסליו, י"ב טבת, יוד כסליו	חג הגאולה
הבעש"ט המגיד האדמו"ר חזקן עד הריי"ץ	אושפיון בסוכות
בי"ט כסליו — "לשנה טובה תכתבו ותחתמו בלימוד החסידות ובדרכי החסידות"	ברכת לשנה טובה תכתבו ותחתמו
יום הולדת "הרבי"	יום הקדוש

התנועה הקרובה ליהדות

צה

י"ט כסליו

חג שמח

"זה היום תחלת מעשיך"

ה' טבת (משפט הספרים,

יום דין נצח)

ושמחת בחגיך

ט' טבת [ימים שאחרי חג הספרים]

שבת הגדול

שבת שאחרי ה' טבת

30 לפני החג

ה' כסליו קודם לה' טבת

והוא יוליכנו קוממיות לארצנו

"הרבי"

סנדק

תמונת "הרבי" מתחת לתינוק

הננו להביא כאן בענין מה ששגור בפיחם של הליוכביטשערס חשם נשיא ונשיאות, מש"כ בתשובה לה"ר אברהם בן הרמב"ם ז"ל, הובא בתשובות הרמב"ם סי' ר"נ, וידוע הוא אצל בעלי השכל, שרוב אלו הפנויים שמכנים לאדם זהו לשון הבאי ופטומי מילי בעלמא, ובקיא הדעת ממעטין מהן ושונאים אותם, אבל אודהי הגדולה הרודפים אחר השררה, מרבים בהם ואוהבים אותם, שהם גדולתם ומעלתם וכו', עכ"ל.

מתוך שיחה של "הרבי" בהתוועדות כפי שפורסמה בעתון כפר חב"ד (ז'
כסליו תשמ"ט)

"חודש חשון בא תמיד מיד לאחר חודש תשרי".

"מעלתו המיוחדת של חודש כסליו — שיש בו ריבוי ימים טובים (שנתגלו במשך הדורות עד לדורנו זה), — יותר משאר החדשים במשך השנה לאחר חודש תשרי, ויש לומר דמצד ריבוי הימים טובים שבו נעשה כל החודש כמו יו"ט, ועד שפועל גם בחודש מרחשון שלפניו, שנחשב כמו ערב יו"ט. — הקשורים עם הגילוי דפנימיות התורה ובמיוחד תורת החסידות.

ומהם על סדר התגלותם במשך הדורות:
חנוכה — שנקבע על נס השמן הרומז על פנימיות התורה.

י"ט כסלו — חג הגאולה של רבינו חזקן, ראש השנה לחסידות.
יוד כסלו — חג הגאולה של האדמו"ר האמצעי".

"בחדש כסלו יש מעלה יתירה לגבי חודש סיון, כי בחדש סיון היה עיקר הגילוי דמתן תורה בנוגע לנגלה דתורה, ואילו בחדש כסלו היה הגילוי דפנימיות התורה (הנס על נסתר דתורה היה ב"ט ובכ"ט ובי' כסלו, הרי כי הרבה ניסים היו בחדש זה)". "ענין נוסף מ' כסלו יום ההולדת ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי (ואעפ"כ נקבע בימי החודש בסדר הפוך מ' כסלו — יום ההסתלקות, ואח"כ י' כסלו — חג הגאולה, כמו שאר המועדים דחודש כסלו שסידרם בימי החודש הוא בסדר הפוך מהתגלותם במשך הדורות".

"ר"ח כסלו ראש החודש החסידי שבו היה גילוי הפנימיות וכו' — תורה חדשה מאתי תצא".

- חסידים, מקובלים, בעלי מחשבה, בעלי מוסר, בעלי נגלה, ברי דעת אמרו אתם...!

החסידים הראשונים וזקני החסידים שבכל דור ודור התייחסו לספר התניא באותה הדרת קודש שמתייחסים לספר החומש" (מתוך אחת ההקדמות לתניא). (וידוע דבריהם שבעל פה שמותר להניח חומש על תניא ותניא על חומש. והחידוש אינו בתניא על חומש אלא בחומש על תניא).

להלן קטעים "נבחרים" מענין "האושפיזין" מתוך ספר "מעייני הישועה" בו מלוקט שיחות "הרבי" בעינינו סוכה.

הקורא יראה בזה העתקתם של מושגי היהדות באופנים

ולענינים שאין לנו להגדיר זאת אלא במילה אחת לצינות!

בנוסף לחוצפה, להשוות את אישי המקרא — שבעת הרועים,
אל דורות האחרונים.

מעייני הישועה

72

ג. נוסף על האושפיזין שנתבארו בזהר (אברהם יצחק כו') — ישנם גם האושפיזין של נשיאי החסידות¹²:

ביום ראשון דסיכות — הבעש"ט, ביום שני — הרב המגיד, ביום שלישי — כ"ק אדמו"ר הזקן, ביום רביעי — כ"ק אדמו"ר האמצעי, ביום חמישי — כ"ק אדמו"ר הצ"צ, ביום ששי — כ"ק אדמו"ר מהר"ש, וביום השביעי — כ"ק אדמו"ר מהורש"ב.

שבעת האושפיזין החסידיים באים גם הם בכל שבעת ימי הסוכות, אבל, בכל יום ישנו האושפיזא העיקרי, העומד בראש, ויחד עמו באים כל שאר האושפיזין.

ד. האושפיזין החסידיים שייכים לאושפיזין המפורסמים, ולא עוד, אלא שענינם אחד, שכן, האושפיזין החסידיים הם הפנימיות והנשמה של האושפיזין המפורסמים, ע"ד שנסתר דתורה היא הפנימיות והנשמה דנגלה דתורה¹³, אשר, בצירוף שניהם יחדיו נעשית, מציאות של אדם אחד.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות — צד השה ונקודה משותפת — שבין האושפיזין : ביום ראשון דסוכות — אברהם אבינו והבעש"ט, ביום שני — יצחק אבינו והמגיד, ביום שלישי — יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן, ביום רביעי — משה רבינו ואדמו"ר האמצעי, ביום חמישי — אהרן והצמח"צדק, ביום ששי — יוסף ואדמו"ר מהר"ש, וביום שביעי — דוד ואדמו"ר מהורש"ב.

ולאידך, מכיון שמדובר סוכ"ס אורות צדיקים שנקראו בשמות שונים וחיו בתקופות שונות כו' — בהכרח לומר שמלבד הצד השה והנקודה המשותפת, ישנם גם חילוקים ביניהם, אלא, שחילוקים אלו הם באופן שמשלימים זה את זה, היינו, שכל פרטי החילוקים מצטרפים ומתאחדים עם הנקודה הכללית המשותפת לשניהם, אשר, עי"ז נעשה הדבר בתכלית השלימות.

* * *

א. הנקודה המשותפת שבין אברהם אבינו והבעש"ט היא — גילוי היהדות והפצת אלקות:

דברי ימי חייו של אברהם אבינו מלאים בנסיונות וקשיים כו'...
וכמו כן עברו ריבוי שנים שלא היו לו ילדים — דבר שגרם לו צער הכי גדול, עד כדי כך שכאשר הקב"ה הבטיחו "שכרך הרבה מאד"¹⁷, השיב אברהם אבינו: "מה תתן לי ואנכי הולך עירי"¹⁸, היינו, שכל מה שיתנו לו אינו שווה

אצל הבעש"ט — לעומת זאת — מצינו מצב הפכי, כידוע ומפורסם לכל שחייו של הבעש"ט היו מלאים בעניני "מופתים", הנהגה שלמעלה מהטבע, ועד כדי כך, שרגיל בפי כל לקרוא להנהגה שלמעלה מהטבע: "א בעל-שם'סקע הנהגה"¹⁹, כלומר, שהנהגה כזו היא הנהגתו של הבעש"ט!

א. הנקודה המשותפת שבין יצחק אבינו להמגיד היא — "מקומך אל תנח"¹:

יחודו של יצחק אבינו מכל שאר האושפזין — היותו היחידי שלא יצא מעולם מארץ ישראל, "עולה תמימה"².

וזהו גם יחודו של המגיד מכל שאר האושפזין החסידיים — היותו היחידי אשר במשך כל שנות נשיאותו לא עזב את מקומו לנסוע למקום אחר³, אלא תלמידיו באו אליו לשמוע ממנו תורה כו'.

ה. נוסף על הנקודה המשותפת — ישנו גם חילוק ביניהם: יחודו של יצחק מכל שאר האושפזין הוא — היותו "עולה תמימה", כנ"ל. אמנם, בנוגע למגיד — מצינו תנועה הפכית מזו, ועד כדי כך, שבזה שונה ומגיד מכל שאר האושפזין החסידיים:

— המגיד, כידוע³⁵ שעוד לפני בואו אל הבעש"ט הי' כבר ידוע ומפורסם לגדול בתורה, הן בנגלה דתורה והן בנסתר דתורה, ואח"כ הי' צורך בהשתדלות מיוחדת להביאו אל הבעש"ט, ולפעול שישאר אצלו, ועד שישאר "ממלא מקומו". ונמצא, שבחיי המגיד הי' משך זמן שלא הי' לו קשר ושייכות לענין החסידות, ולא רק בקטנות, אלא גם לאחר שנתפרסם לגדול בתורה כו' — ולא באופן שהי' תמיד בעולם החסידות.

➡ ונמצא, שענינם של יצחק והמגיד הם באופן הפכי: יצחק — היחידי מכל האושפזין המפורסמים שהי' "עולה תמימה", והפכו אצל המגיד — היחידי מכל האושפזין החסידיים שבמשך זמן הי' מחוץ לעולם החסידות.

א. הקשר שבין יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן ניכר וכולט מיד בשמותיהם — ששניהם נקראו בב' שמות:

ד. נוסף על הנקודה המשותפת שביניהם, ישנו גם חילוק ביניהם:

אודות יעקב אבינו — מסופר בתורה שיעקב עצמו אמר "מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי"²⁵, ומכיון שיעקב מדתו מדת האמת²⁶, מובן, שכן הוא באמיתיות, ללא כל גוזמא!

וכפי שאכן למד גם יהודי פשוט וילד קטן בסיפורי התורה אודות כל הצרות שהיו ליעקב במשך שנות חייו — "ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף"²⁷, ולפנ"ז — רוגזו של לבן, ורוגזו של עשו, ועד כדי כך, שעוד בטרם צאתו לאויר העולם הי' כבר מצב ד"ויתרוצצו הבנים בקרבה"²⁸!

ונמצא, שרוב משך ימי חייו של יעקב אבינו היו באופן ד"מעט ורעים", מלבד י"ז שנותיו האחרונות, עליהם נאמר "ויחי יעקב גו' שבע עשרה שנה"²⁹. לעומת זאת — בדברי ימי חייו של אדמו"ר הזקן מצינו מצב של הרחבה ותענוג:

לכל לראש: עצם העובדה שהמגיד בחר בו מבין כל תלמידיו והטיל עליו את התפקיד דחיבור ה"שולחן-ערוך" — הרי אין לך תענוג גדול מזה! והגע עצמך: מדובר אודות חיבור "שולחן-ערוך", הלכות פסוקות וברורות, כשולחן הערוך ומוכן לאכול, המיועד עבור כאו"א מישראל, מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך", כולל נשים וקטנים; שולחן ערוך שיתפרסם ויתקבל בכל תפוצות ישראל עד סוף כל הדורות, ובפרט — לאחר שישנו כבר השו"ע של הבית-יוסף!

גודל הפלאת התענוג שבדבר כזה — מובן בפשטות אפילו אצל אנשים שאין להם ערך למעלתו של אדמו"ר הזקן, ועאכו"כ אצל אדמו"ר הזקן — כפי שידע הוא להעריך את גודל העילוי שבדבר.

ובפרט לאחר שהתחיל בחיבור וכתיבת ה"שולחן-ערוך" בפועל, והראה את החלק שכבר סיים ל"הני תרי צנתרי דדהבא שבת אחים יחד הגאונים המפורסמים קדושי עליון עמודי עולם הרב מהור"ר שמעלקא ואחיו הרב מ"ו פנחס נ"ע" (בעל ההפלאה), ובראותם את חיבורו — "קלסוהו ושבתוהו עד למאד מאד, ואמרו לו חזק והתחזק לברך על המוגמר כו"¹⁷, היינו, שראה בפועל שהצליח בזה — הרי בודאי שענין זה פעל אצלו תענוג הכי גדול.

וכמו כן מובן גודל התענוג הקשור עם חיבור ספר התניא — תורה שבכתב דתורת החסידות³⁰, שאף הוא נועד לכאו"א מישראל, וכמזכר לעיל מלשון "דף-

ז. נוסף על הנקודה המשותפת, יש גם חילוק ביניהם, ובהקדים:

➔ יוסף ואדמו"ר מהר"ש — היו שניהם נשיאים דכל עם ישראל:

א. הנקודה המשותפת שבין דוד המלך ואדמו"ר מהורש"ב היא — ענין

המלכות וענין הכתר:

וכמו כן בנוגע לאושפיזין החסידים — אדמו"ר מהורש"ב הוא השביעי. והרי הספירה השביעית (מלמעלה למטה) היא — ספירת המלכות. וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שצוה להדפיס)¹⁶ בביאור ענינם של רבותינו נשיאינו, ומתוכן הדברים מובן שענינו של אדמו"ר מהורש"ב הוא — ספירת המלכות.

➡ והקשר עם ענין הכתר — כידוע שאדמו"ר מהורש"ב נולד בשנת תרכ"א, שסימנה — כתר"א (סימן שנאמר ע"י נשיא בישראל)¹⁷, ומה גם שלידתו היתה בהתחלת השנה, ונמצא, שמנין השנים השלימות הוא — כת"ר. ובשנה ההיא עצמה — נולד ביום העשרים. כ"ף חשון, והרי ידוע¹⁸ ש"עשרים" בגימטריא "כתר", וכן אות כ"ף רומז על ענין הכתר.

א. "שמיני עצרת" בא בהמשך לשבעת ימי הסוכות. ומובן, שהמשך זה ישנו גם ביחס לענין ה"אושפיזין", אלא שאעפ"כ נמנים רק שבעה אושפיזין, כי ה"אושפיזין" דשמע"צ הם באופן נעלה יותר (בדוגמת העילוי דשמע"צ לגבי שבעת ימי הסוכות, שהוא "רגל בפני עצמו"¹), כדלקמן.

➡ והנה, מכיון שהאושפיזין ביום השביעי דסוכות הם דוד המלך וכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, נמצא, שההמשך לזה בשמע"צ קשור עם הדור הבא לאחר — שלמה המלך, וכ"ק מו"ח אדמו"ר.

שלמה המלך — ההמשך של דוד המלך, בנו וממלא מקומו, כפי שהבטיח דוד המלך: "שלמה... ימלוך אחרי והוא יושב על כסאי"^{1*}, ועד שהבטחה זו פעלה את הענין ד"חיי אדוני המלך דוד לעולם"².

וכ"ק מו"ח אדמו"ר — ההמשך של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, בנו וממלא מקומו, ובפרט שהי' בנו יחידו, שאז ישנו תוקף מיוחד בהמשך הנשיאות, כפי שמצינו בהלכה³ שאין צורך בענין של משיחה כו' (משא"כ אצל שאר רבותינו נשיאינו, עד לאדמו"ר הצ"צ, שהיו לו ששה בנים — ע"ד ספירת הדעת, "מפתחא דכליל שית"⁴).

ח. נוסף על הנקודה המשותפת, ישנו גם חילוק ביניהם:

אצל שלמה המלך הי' מצב של שלום ומנוחה בגשמיות ממש — "שלום ושקט אתן על ישראל בימיו", "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", כפשוטם של ענינים.

אבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר — לעומת זאת — הי' המצב הגשמי להיפך ממש [למרות שבנוגע להפצת המעיינות חוצה נפעל על ידו עילוי הכי גדול, היינו, מצב של שלום ומנוחה וקביעות ברוחניות, כנ"ל בארוכה], כידוע לכל ריבוי הרדיפות שהיו במשך ימי חייו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, עד לישיבה במאסר כו'. ואפילו לאחריו בואו למדינה זו, שבה היו יכולים לנהל חיי יהדות מתוך

מנוחה — הרי היו מניעות ועיכובים מצד בריאות הגוף שלו, ובפרט — בנוגע לכח הדיבור, שעל ידו ה' עיקר הענין והפצת המעיינות חוצה — אמירת חסידות (שהרי רק לאחריו כן באו הדברים גם בכתב), כידוע לאלו שהיו בתקופה ההיא (אף שבדרך כלל לא מדברים אודות ענין זה).

פ"ת ותמונת "הרבי" מלובביטש מאי עדיף?

בית הכנסת בהר"נוף בירושלים נפרץ: ספר תורה נקרע, מנורות ותמונות נשברו

תמונה של הרבי מלובביץ' שצולם עם ריגן, שעליה הייתה הקרשה של הנשיא ליום הולדת הרב, וקרעו את הפנים של שניהם. מי שעשה את זה לא בא לעשות סתם ואנדליזם. זה היה ממש כעס פוליטי נגד היהודים".

בחקירת המשטרה התברר, שהאלמונים חדרו כנראה דרך דלת עזרת הגברים. במשטרה חושבים שגורמים עוינים למדינה עומדים מאחורי הפעולה, ולא חילונים הנלחמים כחרדים.

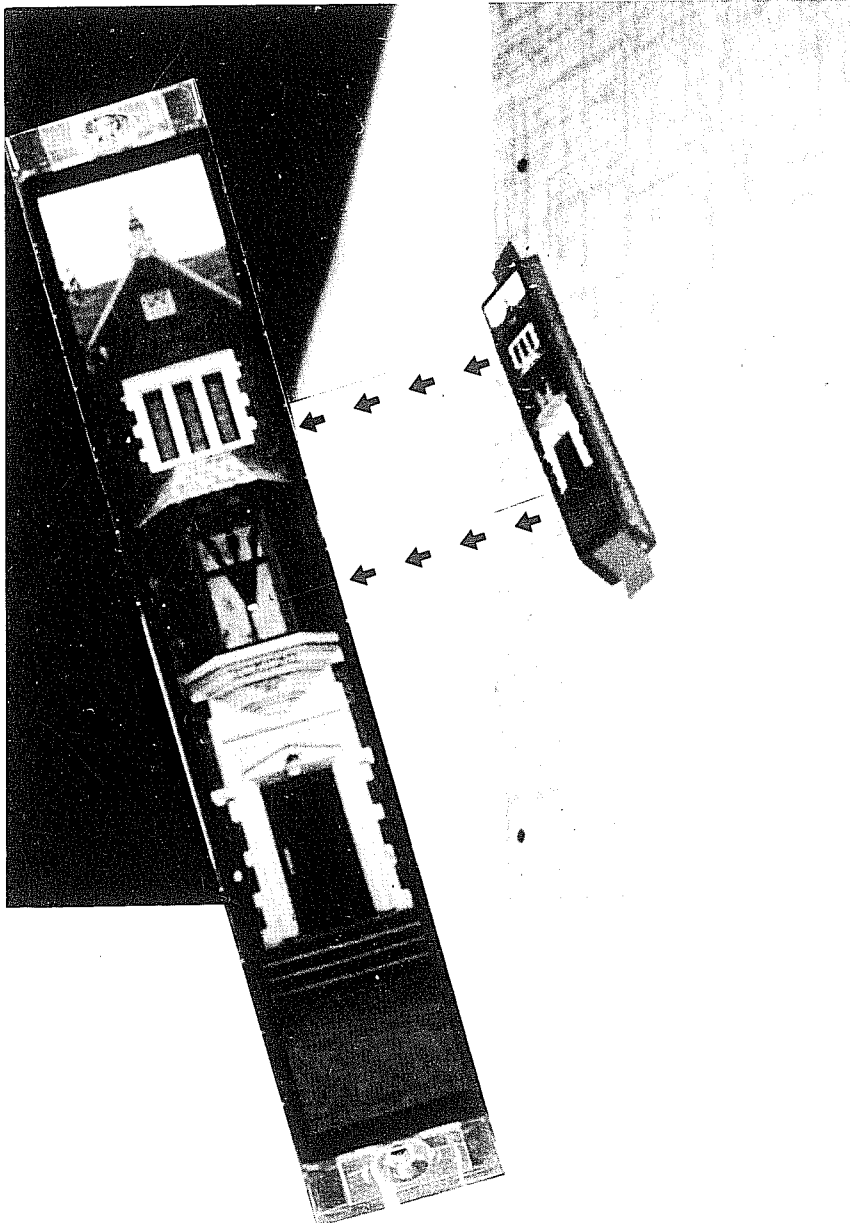
השמש פוקס עלה לארץ לפני 14 חודש. הוא אחד הפעילים של הרבי מלובביץ', הירועים בארץ כחב"דניקים. "בני ואני באים כל יום חמישי להכין את בית הכנסת לשבת. נכנסנו דרך דלת את זה — לקרוע תורה? זה דבר מיושן", אמר אתמול ל"חדשות" וראינו ברזלים זרוקים על יצחק פוקס (51), שמש בית הכנסת בשכונת הר"נוף בירושלים. אלמונים פרצו שלושם בלילה לבית הכנסת, קרעו ספר תורה, פיזרו ספרי קודש, שברו תמונות ומנורות והפכו את הבימה. המשטרה חושדת שמדובר בפעולה של גורמים עוינים או של אדם מעורער נפשני.

★ בהקשר "לראש השנה" שלהם, י"ט כסלו, שמענו מפי עד נאמן שאנשי חב"ד מכינים לוח שנה שבו כלל המנהגים של כל השנה, ותאריכי הלוח אינו מתחיל מראש השנה של תורה, של עם ישראל, אלא מ"ראש השנה החסידי" — י"ט כסלו!!!!.

★ מפורסם השיר המושר בפיהם בכל אירוע ומופץ בקלטות "והשתחוו לה' בהר הקודש בסוון סונוני".
למי שאינו יודע, הכוונה היא ל-770 ברח' איסטמן פארקווי בקרונהייטס שבברוקלין ניו יורק בארה"ב...

★ חב"ד בארה"ב מפיצה נרתיק של מזוזה שביתו של הרבי (770) חרוט עליו, והאות "ש" משקיפה מאחד החלונות, זאת כדי שהמנשק את המזוזה, ינשק ה"אהל מועד" שלהם, כלשונם.

"הרבי" הוא שהורה להקים את הבנין דומה ל-770 שבברוקלין, בכפר חב"ד, ושמו נקרא בפי כל חסידי חב"ד "בית המקדש השלישי" או "בית המשיח". ועתה החלו כבר בבניית ארמון המשיח בכפר חב"ד.

★ "הרבי" חרזו על מחזיק מפתחות

★ מי שקורא במקצת בדברי "תורתו" של האדמו"ר מחב"ד חש השפלה נוראה לתורה וכבודה.

ההתייחסות נוראת ההוד לתורה, הקיימת אצל כל יגע בתורה, האימה והיראה השורה על הלומד תורה ביחס לכל תג ותג שבתורה שכולה דבר ה' מסיני גם גישה קדושה זו אימץ לצורך שטותיו והכליו. על כל גיהוק של חמיו הוא בונה תילי תילים של הלכות וענינים נשגבים ממש כמו בתורה שבכתב. על מליצה של האדמו"ר הזקן זיע"א שאמר לחסידיו — שסמכו עליו ולא נהגו כשורה, על מי אתם סומכים עלי? והרי לא תדעו את הדרך לגן עדן שלי. מאימרה קלה זו קובע "הרבי" שהאדמו"ר הזקן הוא

במדריגה יותר גדולה מרבי יוחנן בן זכאי שאמר שלא יודע לאיזה דרך מוליכין אותו. ואכן כך ותאמר להם דבר בשם רבן יוחנן בן זכאי או הנועם אלימלך, הם פשוט לא יבינו מה אתה מתרגש מהם. פי הרי ריב"ז יותר קטן מהאדמו"ר הזקן והנועם אלימלך פלג לא מוזכר בפסרי "הרבי". על פי מליצת האדמו"ר האמצעי בנוגע לשינה "בסוכה" שאמרו "כדי" להרגיש לפני חסידיו את קדושתה, מבטל "הרבי" מצות שינה בסוכה ועוד כיוצ"ב כפי שהובאו לעיל. ואכן חסידיו — חסידים שומים או משתטים, מקבלים את הדברים כפי שהם נאמרים ועולם הפוך אצלם. עיקר המדובר וההתרגשות הוא מראש השנה לחסידות ולא פלג כך מראש השנה. מחג הגאולה שלהם — י"ט כסליו ולא פ"ב מיציאת מצרים. ועוד כהנה רבות.

יז

הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו והבית הכנסת אשר כ"ק אד"ש כתפלל בו הוא בית רבקדש שלנו, והחדר שיושב כ"ק אדמו"ר הוא הקדשי קדשים שלנו, וכ"ק אדמו"ר הוא הארון — אשר בו לוחות הורח ה' יתברך — שלנו.

וכשם שכאשר נעת עהכנים משה רבני את הארון עם הלוחות בקדשי הקדשים, שכע קול השי"ח מדבר אליו מכין הכרובים אשר על הארון...

כך אלו הדברים אשר כ"ק אדמו"ר אומר לכל אחד ואחד מהחכידים הנכנסים אליו לחדרו הוא דברי השי"ח וכשם שהכהן גדול היה נכנס לקדשי קדשים יחיד, הנה כמו"כ כל מי שנכנס לחדרו של כ"ק אדמו"ר — שהוא קדשי קדשים שלנו — הוא נכנס יחיד. ולכן כניסה זו נקראת יחידות, וכשם שבצאת הכהן הגדול מקדשי הקדשים היה "הראי"ב כל ישראל ששים ועמלים על כל החסד הגדול אשר עשה עמנו השי"ח עמנו, וזכינו להיות בקדשי קדשים ולשמוע ברכה כ"ק אדמו"ר, (ההמים, הוברח שני' עב' 218).

ויה"ר שנזכה להיות מקושרים ורביקים לאהפסטותא דמשה דדרא שלנו לטוב לנו כל הימים

הרב זלמן ט. הכהן אבעלסקי
קרי"ה — גת

דעת תורה

זאת למודעי שרבים מגילויי הדעת הבאים מגדולי הדור נאמרו עוד לפני עשרות בשנים בעת תחילת "נשיאותו", עוד טרם גילה מצפוני לבו לרבים, ולפני ששתו התלמידים את המים הרעים, אך הם בחכמתם הגדולה ראו את הסטיה בראשיתה.

★ הרב מבריסק: כשקרא את שיחתו הראשונה "באתי לגני" – תש"י עם עלותו על כס האדמורו"ת, התבטא (בפני הגר"ד פינקל) "דער מישוגינער רעט זיך איין אז ער איז משיח"! ואנו עוד נסבול ממנו בעתיד.

★ החזון איש: הראה לראש ישיבת חברון שליט"א קטע משיחותיו. ואמר, "הדברים הם אפיקורסות".

★ הגר"ש אלישיב שליט"א: לולי המלחמה נגד ליובביטש היה חלק גדול מהעם מאמין במשיחיותו.

★ ועוד אמר לרבה של רחובות בהקשר לליובביטש: ראש ישיבת פוניבז' כותב במכתביו ומפרסם בפומבי מה שבדעת כולנו.

★ הג"ל: בתשובה לזקני חב"ד ששאלוהו מדוע לא מחה כששמע "בבניני האומה" את ההכרזה ש"הרבי" מליובביטש הוא עוקר דבר מה"ת מצות שינה בסוכה, ענה: גם דעתי כן.

★ הג"ל: לאחד ששאלוהו על כשרות מזוזה. ובתוך הדברים התגלגל שהסופר מחסידי חב"ד. התבטא, שאם המזוזה נכתבה על ידו תוך 30 שנה האחרונות, יש לבדוק את דעותיו של הסופר...

★ הגר"נ קרליץ שליט"א: לאחד ששאלוהו שעל פי המתפרסם מדעותיהם של החב"דניקים, יש לחשוש לכאורה על יינם, ענה: אין הכי נמי.

★ הגרש"י אוירבך שליט"א: אמר לבנו, אם יאמר עלי אדם שאני המשיח ולא אזרקוהו מביתי, משמעות הדבר שמסכים אני איתו...
ידוע שהצטער על המכתב ששלח ל"רבי" ליום הולדתו, עקב הפצרתם של חסידי חב"ד מליובביטש, והתבטא: שלא הכרתיו אז.

★ הגאון החסיד ר' יעקב לנדא: בעת שהראו לו הקונטרס בענין מלך המשיח זעק: משוגעים! משוגעים! (כלשון הרמב"ם), אך מה באפשרותי לעשות הם לא שומעים בקולי. כשאני קורא להם, שולחים לי נערים...

★ האדמו"ר מבאבוב שליט"א: אצל האדמו"ר מחב"ד יש תערובת רע וטוב.

★ אחד מגדולי ראשי הישיבות בארה"ב: הדיון הוא אם הוא עובד... אבל נעבד כו"ע לא פליגי דהוי.

★ הגרש"י שליט"א שמע כששאלו את הגר"א קוטלר על ליובביטש. וענה לו: עס שמעקט מיט עבודה זרה.

★ הנ"ל גם שאל את הגר"י הוטנר וענה לו: נצרות.

★ בהפגנה הגדולה שהתקיימה בארה"ב בשנת תשט"ו נגד גיוס בנות בא"י, ובה נטלו חלק כל גדולי הדור מכל החוגים ביחד עם רבבות עמך בית ישראל, כשראה הגר"א קוטלר שהאדמו"ר מליובביטש אינו משתתף (והוא היחידי) התבטא: לפי דעתי איננו מאמין.

★ הגר"י אברמסקי: מכל הדתות השונות, תנועת ליובביטש הקרובה ביותר ליהדות.

★ הגר"י הוטנר: יסוד חטאתם הוא בדעתם שהם עם ישראל. וכל השאר אינם אלא כאברים מסונפים.

★ אחד מגדולי המקובלים בארץ ישראל: יסוד שיבוש דעותיהם באמונה, הוא בחטא זילזול בתלמידי חכמים.

★ הגר"י קנייבסקי (הסטייפלר) אמר להגר"צ במברגר: ...וחב"ד הם עבודה זרה בטומאה.

★ הנ"ל אמר להגממ"ש שליט"א: "שבכל דור ודור עומדים עלינו ללכותינו", נאמר בדורינו גם על ליובביטש, "וחקב"ה מצילנו מידם".

★ הגר"ה שמואלפיץ בתשובה לשאלת הגר"פ שליט"א הרי הם עושים דברים טובים, ענה: גם חותיקן עושה דברים טובים. ובהזדמנות אחרת אמר: כשהנידון הוא עבודה זרה, טוב ורע שווים.

★ מפי עדי ראייה: כשהגר"ח ראה "ליקוטי שיחות" על סטנדר בישיבה, זרקו על הקרקע.

★ ועוד כשאמרו לו שחסידי חב"ד אומרים שרבים הוא המשיח (כבר אז), הגיב בבדיחותא, אם כן קושי הגלות קל מזה.

★ הגאון רמ"י אדמו"ר מאזורוב זצ"ל אמר: בכל התנהגותו ודיבוריו של רבי זה רואים גיאות נוראה.

★ האדמו"ר מסטריקוב שליט"א: חסידי ליובביטש חייבים הכרת הטוב לראש ישיבת פונביז'. כי לולא מלחמתו היה "מתגלה" כמשיח, ואז היה מתגלה קלונם ברבים, והיו יוצאים לתרבות רעה.

★ כ"ק האדמו"ר מסטמאר זצוק"ל זיע"א: רוח הטומאה שורה שם.

★ ועוד אמר: כשישב "שבעה" בארה"ב על בתו ו"הרבי" מליובביטש בא לנחמו, כשיצא מלנחמו אמר למקורביו, מרגיש אני בלבי שעתיד להתגדל שבת צבי חדש.

★ כשסיפרו לאדמו"ר מסטמאר זצוק"ל על דברי זילזול שפירסם עליו "הרבי" מליובביטש בכלי התקשורת האלקטרוניים בארה"ב: בין אומות העולם, ביקש לשמוע דוגמא מזילזוליו, אמרו לו: שאמר שאין להתרגש מתופעה כזו כהרבי מסטמאר כי כבר מצאנו בחז"ל לאחד שכיהן בכהונה גדולה 80 שנה ולאחר מכן נעשה צדוקי חייך רבינו זי"ע ואמר: נו זאת אמנם שמענו, אך להיפך לא שמענו להיות צדוקי 80 שנה ולבסוף להיעשות כהן גדול.

★ האדמו"ר מסטמאר זצוק"ל היה נמנע בדרך כלל מלהגיב על דברי התגרותו של "הרבי" מליובביטש, בנמקו, אינו מכבדי שיאמרו שהוא בר פלוגתא שלי.

★ כ"ק האדמו"ר "הבית ישראל" מגור: פעולתו היא תקיעת סכין בגב החינוך עצמאי. (מתוך מכתב).

★ ובענין זה התבטא החזו"א בפני ר' משה שיינפלד שהוא כעמלק המצנן את האמבטי לאחרים (שגם אחרים יכנסו לממ"ד בעקבותיו).

★ וכן השיב להרי"מ שליט"א שהביע את פליאתו בפני החזו"א האיך העיז האדמו"ר מחב"ד לצאת בגלוי נגד כל גדולי הדור ולהיכנס תחת זרם הממ"ד. ענהו החזו"א בזה"ל (בערך) בא אתאר בפניך היאך מתקבלות אצלו ההחלטות. הוא עלה לעולם האמת (כנראה כוונתו היתה "לאהל" שכידוע הרבי דורש שם אל המתים) דפק בדלת פעם אחד, שתיים. ושמע קול השואלו מי זה, ענה: הלויבביטשער רבי, אמרו יכנס, נכנס ושאל: ממ"ד מה דינו? שמע קול האומר כשר כשר... וסיים החזו"א בחיוך מר א"כ מה הפלא שיש לו את העוז לעשות מעשה כנגד כולם:

★ ויש בידינו עדות נאמנה — עד שמיעה, שכ"ק הבית ישראל התבטא בחריפות נוראה נגד "הרבי" מלויבביטש, אך מחמת ההבטחה שנתנו לו לעד אין אנו יכולים לפרסמה. וחבל.

★ הגר"י קמינצקי זצ"ל: כשהראו לו ראיון עם אנשי ליובביטש בכתב עת קאתולי, נבעת! ואמר הרי כדי לערוך ראיון צריך שתהא הבנה בין השנים... (כידוע פרש הנ"ל מ"אגודת הרבנים" לאחר שאנשי ליובביטש נעצו בו ציפורניהם).

★ כשמאן דהוא אמר לראש ישיבת פוניבז שליט"א, שהגר"א יכיר לו טובה בעולם העליון על מלחמתו נגד חב"ד. ענה "הגר"א"! בעל התניא יכיר לי טובה!

מכתב

★

בס"ד יום ב' כ"ז אלול תשמ"ג

לכבוד חד מן חברי בשיבת... בלתי מכירו הרב מוה"ר... שיחי

שלום ורב ברכה עד בלי ירח לו ולכל בני הישיבה שיחי.

הנה באתי בזה בתשובה על מכתבו אלי. בענין לימוד ספר התניא בין כמה מתלמידי הישיבה. ואקוה כי יתקבלו דברי, כי הם דברים היוצאים מלב. ומדעת

תורה הנקלט אצלי מדעת רבותי גאוני ישראל מהדור שעבר ומהגאונים שהיו בחיים עד הזמן האחרון. אשר כל בית ישראל סמך עליהם.

וזה הדבר אשר שמעתי ורעדה אחזני, כאשר כת הידוע. אשר מלפנים היתה נחשבת לאחת משיטות החסידות עם גדולי תורה ויראה. והליכתם היתה על פי שיטתם כפי שקבלו מרבותיהם.

אולם לדאבונינו הרב נסתה פת זו מדרך הישרה, וחרבו לדבר גבוה גבוה דברים אשר אין לשמוע אותם ואסור לשמוע אותם, ועקרו את האני מאמין המקודש לנו בתבנית אדם בן תמותה ומסיתים ומדיחים בכל אופני הסתה. ומלמדים את ספר התניא וכוונתם בזה למשוך לשיטתם ודעתם את כל מי שמתפתה. וכפי ששמעתי שקבוצה מבני הישיבה ומהאברכים משתתפים עמם בלימוד ספר התניא. ובחלקת פיהם מצליחים להשפיע על אברכים ובחורים תמימים. ועל ידי זה כבר אינם מסוגלים להמשיך ללמוד ולעלות בתורה ויראה. כי אצלם אין לימוד התורה יסוד היסודות, ולדעתי זהו נטע זר בהישיבה. וחתירה תחת קיומה בעלייתה בתורה ויראת שמים. ובלימוד התורה העיקר הוא לדעת האסור והמותר, ורק אחרי שנתמלא כריסו בבשר ולחם כמו שכתב הרמב"ם בסוף פרק ד' מהלכות יסודי התורה, יש לנו להתעסק בפנימיות התורה.

ובכלל אין להתייחס לכל הדעות וההשקפות, ואין להתחשב עמהן, כי רובם הם דברים חדשים. ובאחד מן הפיוטים מתפללים להוגה דעות בדין. שגם הדעות עוברות בביקורת מהקבי"ה, ואין לנו לחדש חדשות מה שלא שערו רבותינו ואבותינו.

והנני גומר מכתבי זה בברכה מרובה לכל בני הישיבה שיחיו. ויחתמו לחיים טובים ועלי בתורה ויראת שמים.

מנאי הכותב וחותר

אלעזר מנחם מן שך

(מכתבים ומאמרים חלק ב' כ"ג)

★ הנ"ל: שני מיני כופרים בביאת המשיח יש, אחד שאינו מאמין בביאתו, ואחד שמאמין שכבר בא...

★ הנ"ל: במעמד הגר"ש אלישיב והגרש"ז אוירבך שליט"א, אמר שאצל חב"ד תורה זה אינו העיקר ולכך נעשו עמי הארץ וכופרים בעיקר.

★ המקובל המפורסם רבי יואל קלופט אב"ד חיפה: למזלינו הוא שטחי, כי אם היה מעמיק היה מגיע למדרגת שבתי צבי.

★ מכתב מהנ"ל: "...אבל עם בני תורה מצוה לדבר, ואם יש צורך באיזה הסבר יש לעמוד על נקודה אחת, והיא הפוסלת, וזה פולחן האישי שנמצא אצלם... ודבקות בבן אדם חרי בכלל ע"ז... אף מתדבק ברוח הקודש של בן אדם חרי זה ע"ז. ואף שאנשי כנח"ג בטלו היצר של ע"ז, זהו עבודה לצבא השמים, אבל אמונה פנטית בבני אדם לא אפשר, וזה תמצא על כל שעל ושעל. ואם מעריצים בן אדם צריכים להזהר מהפרזה, ולא זהו המובן באמונת חכמים. והרמב"ם כתב שמישיחיים מדומים נמצאו כדי לנסות בני אדם...

ומה שהם אומרים שהוא משיח, אינו אלא..., צא ולמד, הרמב"ם כותב באגרת תימן על האיש שחשבו אותו למשיח, שאינו משיח, ראייה לזה, שהוא עבר על תקנת חז"ל: המבזבז אל יבזבז יותר מחומש, והוא פיזר הרבה כסף לצדקה. ואותו האיש שהח עם אשה שעתיים בדברים של מה בכך לשם פרסומת... תראה ותווכח שתמיד הוא נוקט באיזה שלגר לרכוב עליו, והכל כדי להיות מנהיג ישראל, פעם נטפל לאניות הישראליות הנוסעות בשבת, פעם לתפילין, וכיום לשטחים. ואין זה אלא שטויות... סוף דבר, צריכים להתפלל על דעה בינה והשכל ולהתרחק מאלילות...

★ הגר"ע יוסף שליט"א נשיא מועצת חכמי התורה: "הוא ("הרבי" מלויובביטש) אמר איזה דברים שהם נוראים שלא ניתנים להאמר, ומטעים את ההמון, שעושים אותו אלוה. הלא אני נמצא בניו יורק ואומרים לי הרבנים הספרדים שאלו שנמצאים בחדר שלו עושים אותו אלוה, לא עושים אותו (רק) משיח, אלא עושים אותו אלוה ח"ו. והוא אמר את הדברים האלו והטעה את האנשים האלו. והדברים האלו לא סתם אמירה בעלמא אמר אותם, אלא כתוב שחור על גבי לבן ופירסם את זה כשנעשה אדמו"ר. והוא אמר איזה דברים נוראים ממש אסור להוציא אותם בפה. זה כפירה ממש זה עבודה זרה.

והאנשים שלו מאלילים אותו עושים אותו אלהים - אלהים אחרים. אני שמעתי את זה לא עכשיו. כבר לפני עשר שנים שנים עשרה שנה, מכמה אנשים ספרדים בעלי דעת שנמצאים במקום ההוא, ויודעים בדיוק את הדברים. ומלכתחילה לא רציתי לתת אמון בהם אבל לאחר מכן הביאו לי את הדברים שחור על גבי לבן, פירסמו שיחתו של ההוא בעצמו של האדמו"ר הזה מה שהוא אמר על עצמו, דברים נוראים, אני לא רוצה לחזור על המשפטים ההם פשוט תועבה לחזור עליהם.

★ הגרבי"ש שניאורסאן שליט"א: הרי בחב"ד נמצאים זקנים שלחמו בעוז נגד השלטון הקומוניסטי. למה א"כ לא יאזרו אומץ לנטרל את צעירי חב"ד המנהלים כיום את התנועה ומעוותים את דמותה.

★ האדמו"ר מסדיגורא: כל מטרתו של האדמו"ר מחב"ד לכבוש את כלל החסידות.

★ האדמו"ר מויזניץ שליט"א: כשהראו לו את דיעותיו הפסולות כתובים שחור על גבי לבן, הגיב, הייתי כבר הרבה פעמים באמריקה, ומעולם לא נכנסתי לבקרו...

★ הנ"ל: כשוועדת השלום בין אגודת ישראל ודגל התורה ביקרה אצל כ"ק האדמו"ר מויזניץ שליט"א ועלה לדיון ענין חב"ד אמר האדמו"ר שליט"א שאין ראוי להתייחס לחסר דעה זה.

★ הגר"ב מנדלסון רבה של קוממיות: לאחר המקרה הטראגי שבו נהרגו חמשה מתושבי כפר חב"ד, התבטא: שידו של "הרבי" שפכו את הדם, כיון שהוא פורש מן הציבור, ומכבד את הרשעים.

★ האדמו"ר מביאלא שליט"א לוגאנו: ידוע בהתנגדותו החריפה אליו באופן כללי.

★ האדמו"ר מסיקורא: ביום בו הוכתר "הרבי" מליובביטש כאדמו"ר קרע קריעה וצם, ואמר: נפל דבר בישראל, סטונדט נהיה אדמו"ר.

★ הגר"א לאפיאן: כשהגיע לאזניו "הוראות" שהגיעו מברוקלין אמר: דער סטודנט פון פאריז וועט אונז נישט זאגען קיין דעות. (כידוע "שהרבי" מחב"ד התחנך במיטב שנות נעורים כ-15 שנה בבתי החנוך הגבוהים שבברלין ופריז).

★ הגר"י פישר: לאחד שבירכוהו לאחרונה שיזכה לביאת המשיח, הגיב אבל לא למשיח השקר...

כתוב באבן שלמה (פ"א):

"אבל עדיין לא יהיה בירור גמור עד שיבררו מן הערב רב, שהם נגד הסובין

שהם דבקים בחיטה מאד, והם נגד ביטול תורה ופריקת עול מלכות שמים, והם דבוקים מאד בישראל, וישראל לומדים ממעשיהם, ועליהם אמרו אין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל, והם גורמים כל ביטול התורה ואריכות הגלות. וכל עזי פנים ורשעים שבדור הם מגלגולי נשמתם של ערב רב ובני קין.

ולהבדיל אלף אלפי הברלות

דעת התמורה

"יגיד עליי רעו" אמור לי מי מעריצך ואומר לך מי אתהו

בטרם נצטט מדברי השבח "לרבי" שנאמרו ע"י החכמולוגים "הגדולים". "קרבניטי העולם" "מנהיגי האומה". נדגיש. הן אמנם ידענו שיש גם תלמידי חכמים וצדיקים ששיבחו ופיארו את "הרבי", אך לא נצטטם כאן, כדי שלא יהא דבריהם קבועים ומפורסמים לעד. כיוון שדבריהם נאמרו מחוסר ידיעת מסתריהם, וכדרכם של ת"ח הדנים כל אדם לכף זכות, ונדחקים ללמד זכות על כלל ישראל, ובמיוחד על העומדים בראש עדה גדולה, בדבר שלא ברור להם לשלילה. ברור, איפוא שלאחר שיגיעו אליהם הדברים האלה ויעלו על שולחן מלכים — מאן מלכי רבנן, יחזרו מדבריהם כפי שמצויים אנו בתורתינו, ויצאו בריש גלי למערכה כנגד פורצי גדרי האמונה הצרופה והתורה, ומנסים לשנות את צביונו של הציבור החרדי בהנהגות חדשות ובתורות חדשות שאין מקורם מהור.

* נשיא ארה"ב רייגן: (4 לאפריל 1982) תנועת לוכביץ ומנהיגה הרב מנחם שניאורסון הינם דוגמא זוהרת לאנשי כל הדתות בכל הנוגע לחינוך.

* ראה"מ יצחק שמיר: (1987) ראוי להעלות על נס את אנשי חב"ד. המפיצים אהבת ישראל בארץ ובעולם בכל מקום בו פועם לב יהודי.

* הנ"ל: לכבוד הרבי היקר. זכות גדולה הוא לי לברך את כבודו באריכות ימים. בשנים ובבריאות. על מנת שכבוד הרבי יוכל לשרת את עם ישראל וארץ ישראל במלוא כוחו. מעריצו באהבה. יצחק שמיר (מכתב)

(לאחרונה מתפתח שינוי ביחסו לרבי בגלל האוטונומיה וכבר התבטא שהרבי מלובביץ אינו מבין).

*שמועון פרס: (1987) אני מוקיר ומעלה על נס את עבודתו של הרבי מליובביץ.

* הנ"ל: לכבוד הרבי מליובביץ. מרחוק אנו נהנים מזיו חכמתו ממאמציו לשמור את היהודים כיהודים ומנאמנותו הגדולה לארץ ישראל. מי יתן ונזכה כולנו לאריכות ימים. ולהתלהבות נעוריד.. כה לחי, בברכה נאמנת. שמועון פרס (מכתב)

* נשיא המדינה (לא נשיא חזר היל"ת) חיים הרצוג (1987) אנשי חב"ד עושים מלאכת קודש בשמחה ובטוב לבב. זכות גדולה עומדת להם על מפעליהם האדירים. והערכה עמוקה נתונה להם על כך.

* הנ"ל: נאמנה ברכתי לכבוד מעלת תורתו מו"ר מנחם מנדל שניאורסון שליט"א הרבי מליובביץ. תחזקנה ידיו ויוסיף לעשות חיל רב. להגדיל תורה ולהאדירה. חיים הרצוג (מכתב)

(חוץ מאשר על חב"ד ומנהיגה לא נשמע מעודו מפיו של זה מילה טובה על תנועה ומנהיגות חרדית, אלא תמיד לשונו חצים מושחים על הציבור החרדי ורבותיו מהם הוא יצא).

* יצחק רבין: (1985) ...ועל כך תודה והוקרה לא רק של מערכת הכתחון אלא של העם כולו לרבי.

* עתונאי ישראלי: אינני דתי ואני רחוק מכל זה אך אין ספק כי האיש הזה — הרבי מליובביץ — הינו היהודי הגדול ביותר בדורנו.

* עדין שטיינזליץ: במשך כל שנות גידולו של האדמו"ר שליט"א. הן בהיותו בבית אביו הן כשלמד בכמה וכמה מקומות, (באוניברסיטאות שונות), והן בהיותו חתנו של כ"ק אדמו"ר הריי"ץ, בכל אלה לא עשה מאמץ להצטנע ולהתחבא מעיני הבריות, ואעפ"כ היה בכל אותה תקופה בלתי ידוע...

* גאולה כהן: לרבנו. הרב שניאורסון שליט"א. מעולם לא שכחתי ובכל עת אני זוכרת שאמרת לי בפגישתינו מיד לאחר ששת הימים: אבוא לארץ ישראל רגע אחד לפני שיבוא משיח צדקינו. מאחר שעם כל יהודי אני מחכה למשיח שיבוא, אני גם מחכה בכל רגע שנזכה לראות אותך בעיר קדשנו.

★חיים רמון: ...המתפלל לראות אותך במדינת ישראל. (מכתב)

★בני שליטא: ענק היהדות בן זמננו, האציל והחכם. (מכתב)

★אליעזר שוסטק: ברכת שמים מעל, וברכת הדיוט קלה. (מכתב)

★אבנר שאק: לאדמו"ר מלובביץ שליט"א גאון הדור והדרו. ברכות ואיחולים לבכיים מירושלם. (מכתב)

★שבח וייס: ח"כ שמאלני אני בישראל רחוקים מן הרבי אך לא פעם ממרחקים מאזינים לקול תבונתו. (מכתב)

עוד כתבו ושיבחו רבים רבים מסוג "הגדולים" האלו כפי עוז ידם הארוכה של שליחי "הרבי". מעניין, אחד בכל זאת מצאנו שלא הצטרף לברכות וזאת משום שנוכח לראות שברכותיו — שלו עצמו — בין כה אינן מתקיימות. ה"ה חה"כ מרדכי וירשובסקי מראשי מחנה השמאל בישראל, וכך הסביר את סירובו "לפני חמש שנים כתבתי לו מכתב וברכתי אותו שיבא לארץ בשנה הבאה. הוא לא בא ואני לא כותב"...

קיצור הלכות ואמונות ודעות "ליקוטי שיחות"

[המובאים בקונטרס זה]

ההלכות המבואות להלן הן "העולה לדינא" — מפלפוליו ודבריו. וממעשה חסידיו ועיקרי הדברים מצוטטים כמעט מילה במילה מדבריו. ההגה"ה מהמלקטים.

סעיף א:

מותר וראוי למדקדקים לישון חוץ לסוכה. והא דמצאנו חובת שינה בסוכה בתלמוד ובכל הפוסקים, אינה אלא לדורות הקודמים, אבל בדור האחרון שנתגלתה תורת חב"ד לא:

[הגה"ה: וזה דלא כרמ"א אשר כתב "שהמדקדקין במצוות ישינים בסוכה" רק נדחק ליישב המנהג להמון שאין ישינים, וגם "הרבי" עצמו אינו סומך דבריו על הרמ"א כמו שכתב בתוך ה"שיחה" "מור"ח לא הגבילוהו מניעים גשמיים ולא היה מצטער. ומה שכתב אבל בדורות האחרונים וכו' סותר להעיקר "שזאת התורה לא תהא מוחלפת".]

סעיף ב:

משה רבינו לא למד ולא ידע כל התורה המצויה עתה בידינו:

[הגה"ה: ונפקא מינה לדינא, שיש עמנו חלקי תורה שאף שמשה לא ידעם הרי הם תורת ה', ואנו חייבים בהם, וזה דלא כמהר"ל ודלא כאוה"ח ודלא ככל המפרשים הסוברים שחז"ל לא יתכן לומר כן. וסותר להעיקר "שכל התורה המצויה עתה בידינו היא הנתונה למשה רבינו ע"ה".]

סעיף ג:

רבן יוחנן בן זכאי לא ידע לאיזו דרך מוליכין אותו, ואילו האדמו"ר הזקן הוא במדריגה נעלית יותר, שידע לאיזו דרך מוליכין אותו. והוא משום שנתעסק בפנימיות התורה.

[הגה"ה: ונפק"מ לדינא. שצריך להתעסק בפנימיות התורה יותר מאשר בהלכה ובתלמוד, וחולק על

על התורה ועל התמורה

ק"ו

הרמב"ם שכותב שאין ראוי להתעסק בפרדס אלא מי שלמד ומילא כרסו בדיני איסור והיתר ושאר מצוות. ראה סעיף ד'.

סעיף ד:

"חסידות אינה בכלל הפרדס (פשט רמז דרוש סוד) אלא למעלה מהם" (כפ"ח כ"ח סיון תשמ"ג).

(נהגה"ה: נראה שכונתם ליישב את סעיף ג' שלא יהא חולק על הרמב"ם, דהרמב"ם מירי בפרדס אבל חסידות מודה שיש להקדימן לאיסור והיתר. ואל תתמה מין לן תורה שהיא מחוץ לפרדס. דאיתנו לשיטתייהו אזלי בסעיף ב' שמשה לא ידע כל התורה).

סעיף ה:

ועוד טעם להא דריב"ז לא ידע וכו' משום היותו עסוק כל חייו בתורה ומצוות ובהרבעת תורה לתלמידיו, לכך לא היה לו פנאי לבדוק דרגת עצמו בעבודת ה'.

(נהגה"ה: מכאן שבדיקת דרגת עצמו בעבודת ה' אינו בכלל תורה ומצוות. ולכך אין לאדם להרבות יתר על המידה בתורה ובמצוות ובהרבעת תורה, שמא ימשך).

סעיף ו:

ועוד טעם להא דריב"ז לא ידע וכו' כי "אפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב, ועצם הנפש בעמקי הקליפות".

(נהגה"ה: חה רק אצל מי שלמד כל התורה הגלויה כולה, ולא למד חסידות חב"ד. ואין ממילא חובת כבוד חכמים לאלה. ואילו חסיד חב"ד אף שכוחתיו הגלויים ברע, עצם נפשו בגבהי מדומים).

סעיף ז:

אין ראוי למדקדקים לאכול פת בסעודה שלישית. משום שזמן זה הוא מעין יום הכיפורים ומעין עולם הבא שאין בהם אכילה ושתיה. ואם חסיד חב"ד הוא דרי הוא מצמער באכילה בגלל האורות שהתגלו בדור זה, והמצמער פטור ואסור, שסעודות שבת לעונג ניתנו.

(נהגה"ה: ראה סעיף א').

סעיף ח:

"הרבי" עצמו אינו זקוק לגאולה כי "לו, לא חסר דבר". (כפ"ח)

[הגה"ה: "לו, לא חסר דבר" אפילו שחורים בקדאון הייטס יש לו].

סעיף ט:

מותר לתבוע אדם מישראל לערכות של גויים (ואפילו כשמדובר בצאצא היחיד והאחרון לרביי"ץ, ושהוא שומר תורה ומצוות ומבקש להתדיין בבית דין ישראל על פי תורה). ואין בזה משום מרים יד בתורת משה, כי הרי זה גופא למען כבודו של משה רבינו שבדורנו, ותורתו — ספריו.

סעיף י:

בכל הפתחים הפנימיים יש לקבוע את המזוזה לפי היכר ציר אנפ"י שיש רק פתח אחד לחדר.

[הגה"ה: דלא ככל הפוסקים כולם, וראה גם "במנחת יצחק" מהגר"י וייס זצ"ל שמתמה ע"ז].

סעיף יא:

מותר וראוי לבקש מרבי בין בחייו בין לאחר פטירתו — "ימלא בקשתינו וישקף ממעון קדשו מן השמים לברכנו", ואין בזה משום "ממוצע" ועקירת העיקר החמישי, כיון שעצמותו ומדותו של הקב"ה מתלבש וניצב בתוך גוף "הרבי".

[הגה"ה: מקור לדבריו ב"אוצר הויכוחים" שנאמרו על אותו האיש גם לאחר מותו. ואין להביא ראיה לדבריו מביטויים שונים בספרי חסידות משני טעמים א. "הרבי" עצמו כותב "דלא ראיתי נאמר כך בפירוש בתורת החסידות", ב. האיך אפשר להביא ראיה מספרים הקדושים על "עבודה זרה בשיתוף", ואם כדבריו מה לו כי נל"ן על אותו האיש ומאמיניו הרי מקור "נאמן" להם מספרים הקדושים: אתמהה].

סעיף יב:

הא דהתרנו בסעיף הקודם לבקש מאדם, אינו אלא מרכי כזה דווקא, דרק בו התלבש הקב"ה עצמו, כי הוא משיח.

[הגה"ה: ומזה שמותר להתפלל ולבקש ממשיח עצמו שיבוא לגאלנו. וראייתו. מסתירה במדרשים

המובאים בכפר חב"ד מש"ד וולפא, ומוסברים היטב בדברי המומר באוצר הויכחים.

סעיף יג:

נוהגין כשמברך את חבריו בכתב ובעל פה, מברכו שיזכה לעשות נחת רוח לרבינו אבינו רוענו.

[הגה"ה: ואנו אין נוהגין כן, אלא לברך שיזכה לעשות נחת רוח לקב"ה.]

סעיף יד:

בכל הנ"ל מחנכים בהם גם את הקטנים.

סעיף טו:

החולך בשליחות "הרבי" יראה לכתחילה לצייר במחשבתו דמות פניו של "הרבי" — משלחו. ובדיעבד אם לא ראה את פני "הרבי" מימיו, יוכל לציירו במחשבתו ע"י תמונה. ובכל אופן יקח עמו תמונה מדויקת וכו'. וכן כשמתפללים יצייר במחשבתו דמות דיוקנו.

[הגה"ה: נראה. דמה שכתב "תמונה" כוונתו לשלול ציור. ומה שכתב "מדויקת" שיהיה פנים נגד פנים ולא תמונה מן הצד. ומה שכתב "וכו" כוונתו לתמונה בצבע דאז הוא בתכלית הדיקו ודו"ק].

סעיף טז:

מצוות התורה שבנגלה ניתנה לרוב בני אדם, אבל יש בני אדם שמשום מעשיהם הנשגבים עפ"י תורת החסידות לא ניתנו להם מצוות מסוימות שבתורה, והם פטורים מהן מתורת הודחה.

סעיף יז:

משיח ה' שאנו מצפים לו, צריך לדעת מי הוא, כדי להאמין ולצפות למשיח אמיתי וממשי, ולא במשיח שאין בו ממש ומופשט. ועיקר האמונה היא לא רק להאמין שיבא. ולקות אליו, אלא גם והוא עיקר, להיות בטוחים וודאים שהנה הנה משיח בא תיכף ומי"ד ממ"ש לפי כל הפירושים.

[הגה"ה: וזה שכתב הרבי "משיח בא" לא מפני שאינו מצוי עתה ואחר כך יבא, אין הדבר כן. אלא הרי הוא מצוי ועומד, וצריך רק לפקוח עינים ואז יתגלה שהוא כבר בא.]

סעיף יח:

בשנת השמיטה יראה להלוות כדי שיוכל לקיים "מצות" פרוזבול.

הגה"ה: אין זה תקנת הלל, שהלל תיקן פרוזבול כדי שילוו, והתקנה החדשה היא, הלוואה כדי שיכתבו פרוזבול.

סעיף יט:

תחלת דפי מסכת מונין אותה מדף השער ולא מדף הספר.

[הגה"ה: ונימ' לענין מ"ט דפי סוטה (שאין בה אלא מ"ח) ומ"ט ימי ספירה, שנתקנו אלה כנגד אלה, וכל המשנה מקלקל את המנין]. [הגה"ה: ונמצינו למדים שגמרא שאין בה עמו' השער היא גמרא חסרה. ועוד שהקריאה בעמו' השער חייבת בברכת התורה].

סעיף כ:

העובד עבודה זרה בלי שיאמין בה, אין בו חטא עבודה זרה כלל.

[הגה"ה: ולפי"ז. דין "יהרג ואל יעבור" אינו אלא בעריות ורציחה].

סעיף כא:

הא דאמר דוד "הלא משנאיך ה' אשנא... תכלית שנאה שנאתים" אינו אלא לדוד שהוא מלך וכו'.

[הגה"ה: או שהכוונה היא על "בני תורה" שבישיבות ליטאיות ועל גדולי ישראל והאדמו"רים מכל החוגים כדמוכח בכתבי כפר חב"ד].

סעיף כב:

בחודש כסליו יש מעלה יתירה לגבי חודש סיון, כי בסיון עיקר הגילוי הוא בנגלה דתורה, ובכסליו הגילוי היה בפנימיות התורה, של תורת חב"ד.

[הגה"ה: ומשום כך חל היום הבהיר "ניסל" בחודש כסליו, ששני הגילויים החב"דיים הגדולים שנצטווה התלבש בגוף, ומשיח נבחר ע"י בני אדם והוא כבר בא, החלו ביום זה].

סעיף כג:

הגר"ב זולמי זצ"ל רבה של ירושלים שאל את "הרבי" ע"ד עקירת שינה בסוכה ענה לו "הרבי", כמום הוא עמדי.

[הגה"ה: נמנע מלומר לגאון בהלכה את פילפוליו שלו בידון. מעתה כל מי שאומר הלכה בלא טעם מפורש, אין להפריכו והלכה כמותו].

סעיף כד:

מותר לנבל את הפה בדברים של אישות, ולבזות במילים גסות ובתנועות מגונות, כשצריך לבטל את היש של אדם מסויים (וכן נהגו כמה משפיעים) או כדי לפגוע בו לתועלת וכדו', וכן מותר לקלל ולכנות בשמות ובכינויים מכפישים לכל מי שאינו מאמין בתורת חב"ד החדשה ובמשיחה, ואפילו הוא תלמיד חכם מובהק שבדור, שיש לו רבבות תלמידים ותלמידי תלמידים, ואפילו אינו כבר בין החיים בעולם הזה.

[הגה"ה: ובדבר זה לא נהגו בחב"ד כאגרת האדמו"ר הזקן].

סעיף כה:

כהיום שאנו כבר בימות המשיח, אין איסור אכילה ושתיית משקאות משכרים לפני התפילה, עד שני שליש מדיוס. וכן משום אותו טעם פקע האיסור של "אסור לו לאדם למלאות פיו שחוק".

סעיף כו:

אין להרהר אחר הוראת "הרבי" ואין לדקדק בפוסקים אם מתאימים הם להלכה המסורה לנו מדור דור.

[הגה"ה: כי כך א"א להביא את הגאולה].

סעיף כז:

זמן תפילת מנחה למי שנמצא בבית המקדש של הרבי, הוא כאשר הרבי שב מאהל חותנו, ואפילו אחר חצות הלילה.

מכאן מודעה רבה לאורייתא שאין לסמוך ואין להאמין פלל ופלל בהלכותיהם ומנהגיהם השונים של המחדשים הללו באילו "מנהגי חב"ד הם מיום היווסדה". אלא אם ימצא בכתובים מפורש מהאדמו"ר"ם האמיתיים של חסידות חב"ד, הממשיכים ומוסרים את תורתו של האדמו"ר הזקן זיע"א.

"אל תהיה אחי פתי מאמין לכל דבר, ואפילו לרב מובהק ומפורסם, ואפילו לרב דומה למלאך ה' צבא-ות, לנהוג אחריו בשום מעשה עד שתדקדק ותשא ותתן מאיזה טעם ושורש עשה הרב הזה, ואם תחקה מעשה הרב בלי שום חקירה ומו"מ, על חיקוי כזה אמר הקדוש בעל נועם אלימלך בספרו: שהוא במין ספ"ח". ובפרט אם ראית שהרב עושה לעצמו איזה דבר שלא בדרך התורה, כגון שמאחר זמן תפילה, ומשנה הזמן שקבעו חכמים, הגם שהרב הוא צדיק ומפורסם, לא תעבור אתה על דברי תורה אפילו תנועה אחת וכו', עד שיוסביר לך הדבר היטב שהוא על פי התורה וכו', ואם לא, לא תאמין ולא תשמע לו אפילו יאמר לך שקיבל זה מאליהו הנביא, ואפילו נגד תקנת חכמים בלבד אל תשמע לו.

ות"ל ית"ש שכל בעלי גילוי אליהו האמיתיים כמו בעל הזוהר והרמב"ן וחבריו והאר"י ז"ל והבעש"ט ז"ל, לא אמרו לנו דבר אחד נגד דברי הגמרא והתלמוד אפילו כל שהוא. לכן אחי זוהר בזה לשקול כל דבר בפלס ומאזנים שלא יהיה חלילה נגד התלמוד ופסקי הפוסקים וכו'. הגם שיאמר לך הרב נבואות ורוח הקודש, לא תאמין, כי מי יודע איזה רוח הוא.

ומורי ז"ל אמר המאמין לכל אדם, אינו מאמין כלל, וקרוב לעבודה זרה ממש חלילה, ועל זה נאמר "על פי התורה אשר יורוך", רצונו לומר: אעפ"י שאין לך אלא השופט שבימך, צריך לברר לך על פי התורה". (הרב הקדוש רבי צבי הירש מידעשטוב בספר סוד מרע ועשה טוב).

סקירה כללית

מחלוקת — סיג לשלימות התורה והאמונה

המחלוקת הגדולה בה אני שרויים במידה שהיא מתייחסת לתנועת חב"ד הרי היא מחלוקת רעיונית על אמונות ודיעות. במהלכה נשמעו ופורסמו טענות קשות מאוד נגד תנועה זו על שהיא מפיצה רעיונות של כפירה ואמונות חבל, מחשבות שחטועה בהן ומעלה במחשבתו שהן אמת, עובר על איסורי דאורייתא: "אל תפנו אל האילים" ו"לא תתורו אחרי לבבכם" ועוד.

ציפינו שבענינים חמורים כאלה, גם כשמעלים אותם תוך כדי ויכוח סוער ועימות חריף על מעמדות כבוד ועצמה ציבורית וכו', גם אז, אנשים יראי ה' יחרדו לטוהר האמונה, ולא יבטלו במחי יד ובתשובות מתחמקות, בעזרת ציטוטים מקומעים (שאינם שייכים לנושא) ממדרשי חז"ל ומספרים קדושים אחרים, שאיש מהם לא היה מתיר איסור קל דרבנן בדרכי הוראה כאלה וכפשטנות רדודה כזאת.

עתה בשוך הסערה (הפוליטית) יש צורך להבהיר כמה נקודות, אולי עכשיו יובנו יותר.

אין לך דבר כפירה בעולם או כל רעיון תעתועים שהוא, שלא יוכל אדם למצוא לו איזה מקור כביכול בתורה אם ירצה, על ידי השוואות מעוותות והפתפקות במילים קרובות, ועשו זאת תמיד כל הכופרים והמשפילים בכל הדורות ובימינו אלה. אבל ישראל מאמינים בני מאמינים ידעו תמיד להבחין בין תכלית לקרא אילן. ובודאי בין תכלית לכרתי — בין חסידות חב"ד הותיקה לבין תנועת חב"ד המפלגתית, המתחדשת.

ב' דרכים באמונה, כותב הרס"ג (אמונות ודעות — בהקדמה), יש המאמין שאמונתו נכנית בחכמה מפי ספרים וסופרים, ונתבררה לו האמת, ועל יסודות אלו מבסס את אמונותו, ולעומת

זאת יש אמונת שקר, שחשב לו מדעתו השקפה מסוימת, ועל יסודות אלו שבנה מעצמו, והשרישן עמוק בנפשו, הביא להם ראיות והוכחות לאמת השקפתו הראשונה, ועל פיהם מנחל את כל חייו ואורחותיו, וכל ראיותיו הם רק לאמת ידיעותיו הנפסדות עכ"ד.

המחלוקת הזאת שהיא לשם שמים — למען אמת ואמונה, וכדי למנוע תקדימים לביטול מצוות, על ידי "גילויים חדשים", ובעזרת פלפולי סרק שלא לפי דרכי ההלכה והפסיקה — מחויבים אננו בזה ואין לנו רשות להיפטר ממנה, והיא קיומה של תורה, ואין לך קידוש ה' גדול יותר מזה כאשר קרובים ורחוקים רואים איך שרעבות אלפי ישראל יוצאים לזיכוח ועימות קשה, כדי לחגן על שלימות ההלכה וטוהר האמונה, הם רואים ומשתאים איך שגדולי תורה מוכנים — מתוך נאמנות לאחריותם הגדולה — לבזיונות ולעגמת נפש, ולסיכונים שונים כדי לשמור על הרצף הנאמן של מסורת התורה, שלא יכניסו בה שינויים בלא תוסף ובלא תגרע. ואם בדור יתום כך — יאמרו הכל — קל וחומר בדורות הקודמים, ואם באזוכי קיר נפלה שלחבת קודש זו מה יאמרו על הארזים — דורות ראשונים, ואין לך חיוק האמונה בתורה המסורה לנו מדור דור ובחכמי ישראל גדול מזה.

פסחים מט: עם הארץ מותר לנוחרו ביום הכיפורים שחל להיות בשבת: כותב ע"ז המהרש"א "לכאורה הוא רחוק מן השכל, דאפי' בע"ה המזיקין אינו רשאי להורגן בשבת ויום הכיפורים. ונראה דנקט מותר לנוחרו וכו' ולא קאמר מותר להרגו, שכיוונו כזה שהנחירה והשחיטה הוא רמו לנמילת דם במקום בית השחיטה, ורצה לומר, שמותר לביישו וליטול דמו כדאמרינן אול סומקא ואתי חיורא. והיינו דאפי' ביום הכיפורים שחל להיות בשבת שכל ישראל יש להם שלום זה עם זה, מותר לביישו ולהתקוטט עמו" והיינו משום שזהו "השלום", וזהו "שלימות" התורה והאמונה.

הניסיונות של אותם טועים ומטעים לפרש דברים שנאמרו להמון פולין שאין הם כביכול כפשוטם, ולהביא דוגמאות לכך מדברי חז"ל (בזוהר ובירושלמי ועוד) שכתבו באמת דברים שלא כפשוטם, הוא נסיון נואל, שהרי חז"ל כתבו את הדברים לחכמים "שהם הם המוציאים לאור תעלומותיהם ומבארים ענייניהם" (כלשון הרמב"ם בהקדמתו), "לפי שדרך עמוקה דרכו עד למאד".

ואילו כאן מדובר בשיחות לכל בני וכנות ישראל, בהפצת המעינות חוצה, לא בקיאים מופלגים מצאו בכתביהם את הדברים זעיר פה זעיר שם, אלא הם — אנשי חב"ד פרסמו אותם בעתונים ובעלונים ברבבות. ואיך לא חששו מפני התלמידים שישתו מים רעים.

בהחלט, אפשר בדוחק לקבל את ההתנצלות על כמה מהדברים, שכאילו לא זאת היתה הכונה, אבל לא דעת הכותב הוא מעניינו, אלא דעת הקוראים שרבים הם וקטני דעת הם, ולא על כוונות אנחנו דנים, אלא על הבנת הדברים ע"י החמון, ואיך לא נזהרו הכותבים בדבריהם בחמורות שבחמורות כאלהן ומה לנו שהבהמה פשרה, פאשר לא נשחמה ולא נמלחה פדין והוגשה לאפילה בחלב.

ואכן במאמרים רבים של תלמידים — חסידי חב"ד, בפירסומים רשמיים של מוסדותיהם, מתפרסמים דברים כפשוטם כפי שהם הבינו בחוסר חכמתם בינתם ודעתם, והדברים הם מחשבת עבודה זרה וכפירה בלא כחל ושרק ובלא פיקפוק, וכמו המשפטים במאמרו של מ. שלמה (בקובץ חידו"ת תשמ"ג) "שרבי ענינו שעצמות אין סוף התלבש בגוף גשמי, ענין זה התגלה דוקא בדורנו פי זה התחיל בדורנו כי זהו משיח", "ולכן משיח שגופו הוא יש הנברא וגוף גשמי דרי בו מלובש עצמות אין סוף שאינו שייך לגילוי פלג, ועצמותו ומחותו ית' מתלבש דוקא בגוף קדוש זה", "וענין זה נמשך בפועל ע"י משיח, וזהו הביטוי שרבי הוא שעצמות א"ס התלבש בגוף גשמי".

וחסיד אחד ש"ד וולפא כותב (בכפר חב"ד):

"שדווקא במשיח, הרי בזמן הגאולה יהיה בגילוי לעיני בשר שאין זה בשר ודם אפילו לא בשר ודם כמשה רבינו. אלא זהו הקב"ה בעצמו". ומכאן הוא מוכיח את ענין "עצמו" שהעמיד עצמו בגוף, דהרי משיח יהיה בשר ודם.

ועוד הוא פותב:

נשיא הדור כ"ק אדמו"ר שליט"א הוא "אחד" הכולל ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם.

ופן מה שפתב "הרבי", שרבי אינו נפלג בקטגוריה של "ממוצע", ולכן מותר לבקש ממנו.

מה יועילו דוגמאות ממדרשי חז"ל ומדברי קדמונים וספרים הקדושים כדי לפרש שיחת ילדים? וכל מי שמכיר אותם, את צעירי חב"ד מקרוב, ושומע את שיגם ואת שיחם, ומדובר במאות רבות של נערים תמימים ובעל בתים פשוטים, יודע שהם מתכוונים לדברים כפשוטם כפי שהם אומרים וכותבים אותם, ואין אנו יודעים למה אינם יכולים לומר באותה מידה על פסל ומסכה וכל תמונה של עץ ואבן, והשמש והירח והכוכבים, שהם "הקב"ה בעצמו", "עצמות א"ס כפי שהתלבש בגוף", וראיות רבות לכך: "מלא כל הארץ כבודו", "אין עוד מלבדו", "לית אתר פנוי מיניה, ועוד.

ולמה ההבחנה בין משה רבינו לבין משיח ו"הרבי" בדבר הזה?...

והאם אכדה השפה מבני אדם? מתי יאמרו שכאשר אדם אומר על אדם או חפץ "הוא אלדינו הוא אבינו הוא מלכנו", הרי זה עבודה זרה, ואימתי יהיה זה "פנימיות התורה"?.

אכן, יש מהם שנמצאים כבר לא רחוק מע"ז, אם במאון "כפר חב"ד" יכול לפרשם בגאווה תחת הכותרת "אשרי החינוך שאלו פירותיו", שילד שנפל לבור סיפר "חשבתי כל הזמן על "הרבי" מלובביץ והתפללתי שיבוא להציל אותי מהר". או הדבר הכי מפורסם שנשמט משום מה מהביקורת, והוא ענין תמונת "הרבי", שתולים ומדביקים ומניחים אותה על כל גבעה ומתחת לכל עץ רענן, בבתי כנסת ובבתי מדרש, בספרי תפילה ולימוד ובתוך כים התפילין, בחי' "שויתי לנגדי תמיד", מדביקים אותה באומזכוסים ובמכוניות, ובבתים מבפנים ומבחוץ. מחלקים אותה כסגולה להצלחה להגנה ולרפואה. שמים אותה כסנדק מתחת לילד הנימול (כלומר שעל ידי התמונה הרבי בעצמו נמצא כאן ומשמש כסנדק...), ולמראשותיו לסגולה. מציעים אותה לחיילים לשאת אותה בעת פעולה קרבית להגנה וכדומה. (מתהלכות שמועות שלא הוכחו עדיין על שימושים נוספים בתמונה).

כשמצרפים את שלושת הדברים האלו האל"הת "הרבי, קידוש התמונה, והאמונה בו כמשיח, מה זה אם לא עבודה זרה – נצרות? נכון מתוך טיפשות, מעשה ילדים נלהבים, אבל איה הם הגדולים ראשי העדה הרואים כל זאת ושותקים, הקהו חושיהם? האין בעדה הזאת חכם אחד שיראה לאן הדברים מובילים, ויאמר להם הרף ומה לכם כי תלינו על עולם התורה והחסידות המקורית שנחרד מן הדברים הללו, והקים צעקה גדולה נגד

תענועים אלה, שבכוחם לסחוף בדורנו — דור ה"באנאות" אנשים תמימים וישרי לב.

גם השיר "צמאה לך נפשי" שהושר בגירסה חדשה "נפשי וכבודי", שאולי טעות היתה, אבל למה לא תוקן הדבר, למה הוא נמכר ומופץ לכל דורש, ונמצא במאות בתים של חסידי חב"ד בלי שנמחקו דברי כפירה חמורים אלה למה פורסם דבר זה בכתבי חב"ד בציון הדגשה, כך נוהגים עם טעות. יכול להיות ש"דרכי" טעה, אבל החסידים לא מוכנים לראות דבר זה כפליטת פה, כטעות, (יש מדים שרואים ככפירה דעה זו ש"דרכי" טעה), אלא משלבים את הדבר עם כל האמור לעיל. (עתון המודיע ואחרים שטענו ש"הקלמט זויפה והכניסו בה דברי כפירה חמורים אלה", עשו זאת על דעת עצמם, שלא על דעת חסידי חב"ד שאינם מכחישים ולא יכולים להכחיש זאת, אלא מסבירים זאת כדרכם...). הקלמט נקנתה מספרית "קחת" בכפר חב"ד, והיא הושמעה לפני גדולי ישראל רבים, וכולם חזרו לפרסמה כדי לעצור את התדרדרותם של אנשי חב"ד, וב"ה נראים כבר סימנים של נסיגה מהביטויים מהסוג הזה לפחות בפרהסיה.

חסידי חב"ד הוציאו חוברת תשובה על הטענות שהושמעו, ומתברר שהם רק מאשרים את הטענה, כי הם לא מנסים אפילו להתמודד עם השאלות הקשות אלא מסימים את הדברים מענינם.

על שינה בסוכה הם משיבים, שזה עפ"י הרמ"א, ורק באו לחוסף הסבר עפ"י הקבלה. כאשר "בליקטי שיחות" מודגש במפורש שאין הם מסתמכים על הרמ"א, ובחב"ד לא קיבלו את הקולא הזאת, כדבריהם, ואין זה אלא רק מפני הסיבה "החבדית" (ולא "קבלה", שהרי כל גדולי המקובלים בכל הדורות מהאריז"ל ותלמידיו ועד לדורינו אלה ישנו וישנים בסוכה), וזה גילוי חדש שהתגלה דוקא ע"י חב"ד.

ואם הרמ"א והפוסקים האחרים מצאו קולא לנוהגים להקל, (ומי שאין לו אשה אין לו את ההיתר של הרמ"א), וכולם מציינים שצריך להחמיר — "והמדקדקים במצוות ישנים בסוכה" (שו"ע סי' תרל"ט), חידשו בחסידות חב"ד בדור הזה, "שהשינה מחוץ לסוכה היא דבר הראוי", והנהיגו כך בשנים האחרונות, ונזהרים ומדקדקים מאוד שלא להתנמנם חלילה בתוך הסוכה, לא ביום ולא בלילה, והם יחידים בדבר הזה, בכלל ישראל לדורותיו,

מה זה אם לא ביטול מצוה שאפילו נביא אינו רשאי לעשות זאת, ואיך לא יודעקו שומרי תורה ומצוות על זה.

וכספית, מתגלה משיחה על שינה בסוכה, דרך בידור הלכתי מוזר מאד שלא כדרכה של תורה, לקבוע הלכה מגמ' ופוסקים וסיפורי מעשיות ואימרות (-ווערטלאך) ודברי קבלה וחסידות בתערובת, ובתוספת בורות.

וראה גם איך שישקר ודמיון ומיפשות משמשים שם בערבוביה, ועל תערובת משונה ואוילית בונים תילי תילים של הלכות ש"ובנוגע לשנה זו שנת תש"ן, שמעלתה המיוחדת מודגשת דהמנהג שנתקבל והולך ומתפשט בתפוצות ישראל לרמוזו בחר"ת דתש"נ תהא שנת ניסים". ובהערות מוסיף "הרבי", "להעיר מפס"ד הרמב"ם שמנהג שנתקבל ונתפשט בתפוצות ישראל יש בו התוקף דמ"ע ול"ת, ויתירה מזו — שיש בו העילוי דחמורין וחביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה, ועד להעילוי דמנהג ישראל שלמעלה אפי' מדברי סופרים, כמודגש במנהג דהקפות שבשמח"ת". (דבר מלכות ש"ת תש"נ)

השמעתם מימיכם דמיונות כאלה, שגוען גדלות כזהו הוא זה שהמציא את הר"ת של תש"ן (מנהג מוזר שלו בשנים האחרונות). והוא קובע אח"כ שזה מנהג שנתפשט בתפוצות ישראל, ולאחר מכן הוא בונה את זה על דברי הרמב"ם — שיש בו תוקף דמ"ע ול"ת.

היינו דנים אותו לכף זכות... לולא ראינו שבשאר עניני העולם הוא מתפקד רגיל, הוא הדבר שאמרנו, חוט אחד עובר על הכל ככריח התיכון, זילזול במושגי ויפודי הלכה, ויש לפך פונה נפתרת... (תורה חדשה תצא מאתי וכפי שיתבאר).

החמור ביותר — ולזה הם לא מתייחסים בוגשבותיהם — היא הקביעה "שהתורה ע"ל הרוב תדבר" בחיוב מצוות, ויש מצוות שיחידה סגולה לא מצווים כמו כל כלל ישראל, ובמקרה זה עדה שלימה, היא יחידת סגולה.

בדברים כאלה נפרצה חומת ההלכה, ובקלות יפול כל מעוניין לבטל מצוות מנימוקים דמיוניים, ולעשות שימוש במינוחים קבליים, ולטעון שאין לבעלי הנגלה זכות להביע דעתם בזה.

(למעוניינים שבכת הזאת יש לנו הצעה: כתב הרמב"ם בהל' תפילין פ"ד "שקדושת תפילין קדושתן גדולה היא מקדושת הציץ, שהציץ אין בו אלא שם אחד, ואלו יש בהן אחד ועשרים שם של יוד — הא". ושם גם כתב "שמצטרף פטור מן התפילין". הרי לך תפילין שקדושתה גדולה משל סוכה וקשה לשאת את קדושתה הגדולה, ובפרט לאנשים קטנים כמונו, ובודאי מצמצמים מקדושתה הגדולה שאין אני יכולים לישב דעתינו דיה).

ועל רבי יוחנן בן זפאי: כל הקורא את הדברים במקורם נחרד עד עומק נשמתו, לומר משפט זה ביחס לתנא אלוקי, "כיון שכל ימיו היה עסוק בעבודתו בתורה ומצוות לא היה לו פנאי לבדוק ולברר באיזו דרגא הוא עומד בעצמו, עד שאינו יודע באיזה דרך מוליכים אותו". (ראויה שימת לב מיוחדת לנקודה נוספת, שתורה ומצוות גם של רבי יוחנן בן זכאי, ודרגתו הרוחנית של האדם, הם שני דברים שאינם חופפים).

והיד רועדת להעתיק את הציפוט הבא הנאמר ב"ליקוטי שיחות" ביחס לתנא האלקי, להסביר למה לא ידע את הדרך שמוליכים אותו.

"והענין הוא אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם, ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש — בעמקי הקליפות".

נורא מאד! איזה יהודי מאמין לא עוברת בו צמרמורת למקרא דברים אלה. ומי שאוזר אומץ ואין חולק כבוד במקום שיש חיולף ה', ומקיים "לא תגורו מפני איש", האם הוא בעל מחלוקת, או שהוא משיב את חמת ה' בעל ישראל בקנאו את קנאתי, ואפילו במחיר שהאות "ו" של "שלום" נעשית קטיעה.

התשובה בכטאון חב"ד היא, "שיש עוד שכתבו על רבותיהם שהם גדולים יותר מתנאים ונביאים" (דבר שאין אנו החרדים והמאמינים מקבלים אותו), כאילו זאת היתה הטענה, כאילו הויכוח הוא שחסיד חב"ד אומרים שאדמוה"ז גדול מריב"ז, ואנו אומרים שהרבי שלנו רבי יוחנן בן זכאי גדול יותר, זאת זריית חול מכוונת כדי להשתמט מתשובה שאיננה.

מכתב מאליהו (חלק ד') "בושה באה מהרגשת פתירות פנימיות, ויש בה כח גדול להביא את האדם לידי תשובה. אבל

מצד אחד יכול האדם לכא לדי עזות וחוצפה, כי הרגשת הפתירה באופן חזק מאוד יכול להביא למרוד נגד בוראו לגמרי ח"ו, כדי להשקיט את קול המצפון. וזה גדר "ידע את רבונו ומתכוין למרוד בו" שמתחצף נגד האמת שהוא רואה. וכבר ביארנו שזה סוד אורי שבעת הימים שננו כדי שלא ישתמשו בו רשעים, היינו שאם האדם בחר נגד הטוב, אין בדאי לו להשיג השגות גבוהות, כי הן רק תגדלנה את הסתירה בלבו, ותביאנה אותו להתפטר ולהתחצף עוד יותר ח"ו:

ודבר אחרון הוא המשיחיות המפוכת.

אין זה סוד שרבים מאד ביניהם מאמינים באמת ש"הרבי" הוא משיח, וכאשר היא תנועה שצוברת עצמה וכובשת הרבה לבבות, הסכנה היא עצומה, ואין צורך להרבות בדברים על הסכנה הגדולה שבדבר, בעתיד, ואין להם לצפות לאדישות ולחוסר תגובה מצד הציבור המפוכת, וחובתם של מנהיגי הדור להזקיע את שגועונם וכפי שעשה הרמב"ם באגרת תימן נגד איש שהרמב"ם כתב שהוא משוגע ובכל זאת יצא כנגדו בחריפות עצומה, מכיון שראה שגם מבני תורה טועים בו, על אחת כמה וכמה בדורנו זה כשרבים אומרים פלוני הוא משיח והוא גאון בתורה וכו', שהסכנה עצומה, וגדולי הדור עשו את חובתם בריבוי הרמב"ם בדורו. ולמשמיעים אל תחי תקוה לשנות בדרכיהם כמלוא הנימה מדרכה של תורה, ומדעת תורה, וגדולי התורה האמיתיים יגנו בחירוף נפש על שלימות הציבור התורני ואמונתו הצרופה וצורתו השלימה, מפני הסכנה הגדולה שחלילה יתקיים "שבקרוב לימות המשיח האמיתי ירבו המוענים והחושבים שכל אחד הוא משיח, ולא תעמוד טענתם ולא תתאמת, ויאבדו הם ויאבדו עמם רבים וכו' ויאבדו בשביל זה ויבואו עליהם צרות, והזהיר מלעשות זה". (הרמב"ם באגרת תימן).

אין כאן מחלוקת מתוך קנאה ותחרות, אין כל שנאה מצידנו (למרות שלחלק מהם זה שנים שנאה יוקדת למתנגדיהם הרעיוניים), אין כאן ריב, אבל יש כאן רחמים על תועי דרך, וייבוח קשה ומחלוקת לשם שמים להעמיד הדת על תילה, לעצור בעד רוחות זרות הנושבות במחננו שמקורן בציבור המוגדר כחרדים ושרבים ביניהם יראי ה' תמימים המופיעים בשם ה"חסידות", ומהם יהודים חמים ומוזבי לב ונחמדים מאוד, וזו הסכנה הכפולה ומכופלת.

ולצורך השגת המשיחיות, הותרה אצלם כל התורה כולה, אין יסודי אמונה, אין הלכה, כל דבר שנראה להם "שהרבי" יוכל לכבד דרכו, ולחמליך את עצמו על כלל ישראל כולו, הרי הדבר כשר ביניהם, מי העלה על דעתו שבמאון חרדי יכתוב ויפרסם כדברים האלה: "בני ישראל הם בגלות לא ח"ו בגלות העושה שמועץ להם אלא הם בגלות כדי להעלות ולתקן את פל המקומות להקב"ה" (כפ"ח 461 תשנ"א) והכל שבדמיונם, הציבור יעריך אותם ואותו, על דיבורו הטוב למענם.

ועד כדי כך הגיעה הלהיטות המשיחית, ש"כדבר מלכות" (פ' ויחי תשנ"א) מביא "הרבי" על הפסוק של י"ג מדות של רחמים, "ה' ה' מדת הרחמים ב' פעמים דוקא לפני ולאחרי שחטא". ובהערות מביא "הרבי" מקור לדבריו "מפרשי על הפסוק". ומכאן מביא ראיה לדבריו שאין הקב"ה רוצה להיפרע מרשעים אפילו אחרי שחטאו. מי שיעיין ברשיי במקור שהוא עצמו ציין יראה שנעשה כאן השמטה זדונית וז"ל רש"י: לפני ולאחרי שחטא וישוב:

וזכור עוד לכולנו, טירופו בדבר לימודי התורה בתורת החסידות לנשים, וכל זה משום שאנו "בסוף זמן הגלות מודגשת יותר ההכנה לזמן הגאולה"

המעניין הוא שאותו ויכוח הקיים בארץ ישראל ובאר"כ בין אנשי אמונה ל-ליובביטש היה קיים גם ברופיה הפובליציטית, שמענו מעולים מרוסיה כששאלום ע"ד החזרה בתשובה ע"י ליובביטש ענו "הרי להם אמונה אחרת".

רוב הציבור עדיין זוכר את אשר התחולל בישיבות הקדושות והצרות האדמוריים בעבר, כשנסחפו ממיטב הצאן וממיטב המשפחות לתנועה זו, ובס"ד מאז שיצאו במלחמה גלויה נגד תנועה זו נפסק הספק.

ברור שאין בדבריהם שמץ של שייכות לחסידות ולחסידים לא בשורש ולא בענפים, והנושא את שם החסידות על רעיונות אלה, נושא את שמה לשוא, והוא מבזה אותה. וקצת הצליח בזה מעשה שטן כדי להטעות תמימי דרך שלא מפירים את הדברים ממקורם, וב"ה שהיתה הצלחה חלקית בעצם העלאת הנושא לדיון, כך שרבים שמעו את זעקת האמונה, וגם אלה שלא קיבלו את הדברים לפני, מתוך סערת הויכוח בנושא אחר, (נושא שיש

ולצורך השגת המשיחיות, הותרה אצלם כל התורה כולה, אין יסודי אמונה, אין הלכה, כל דבר שנראה להם "שהרבי" יוכל לכבד דרכו, ולהמליך את עצמו על כלל ישראל כולו, הרי הדבר כשר ביניהם, מי העלה על דעתו שבטאון חרדי יכתוב ויפרסם כדברים האלה: "בני ישראל! הם בגלות לא ח"ו בגלות העונש שמגיע להם אלא הם בגלות כדי להעלות ולתקן את כל המקומות להקב"ה" (כפ"ח 461 תשנ"א) והכל שבדמיונם, הציבור יעריך אותם ואותו, על דיבורו הטוב למענם.

ועד כדי כך הגיעה הלחיצות המשיחית, ש"בדבר מלכות" (פ' ויחי תשנ"א) מביא "הרבי" על הפסוק של י"ג מדות של רחמים, "ה' ה' מדת הרחמים ב' פעמים דוקא לפני ולאחרי שחטא". ובהערות מביא "הרבי" מקור לדבריו "מפרש"י על הפסוק". ומכאן מביא ראייה לדבריו שאין הקב"ה רוצה להיפרע מרשעים אפילו אחרי שחטאו. מי שיעיין ברש"י במקור שהוא עצמו ציין יראה שנעשה כאן השמטה זדונית וז"ל רש"י: לפני ולאחרי שחטא וישוב:

וזכור עוד לכולנו, טירופו בדבר לימודי פנימיות התורה בתורת החסידות לנשים, וכל זה משום שאנו "בסוף זמן הגלות מודגשת יותר ההכנה לזמן הגאולה"

המעניין הוא שאותו ויכוח הקיים בארץ ישראל ובארצ"כ בין אנשי אמונה ל-ליובביטש היה קיים גם ברופיה הפובליציטית, שמענו מעולים מרוסיה כששאלום ע"ד החזרה בתשובה ע"י ליובביטש ענו "הרי להם אמונה אחרת".

רוב הציבור עדיין זוכר את אשר התחולל בישיבות הקדושות וחצרות האדמורי"ם בעבר, כשנמחפו ממיטב הצאן וממיטב המשפחות לתנועה זו, ובס"ד מאז שיצאו במלחמה גלויה נגד תנועה זו נפסק הסתק.

כחור שאין בדבריהם שמץ של שייכות לחסידות ולחסידים לא בשורש ולא בענפים, והנושא את שם החסידות על רעיונות אלה, נושא את שמה לשוא, והוא מבזה אותה. וקצת הצליח בזה מעשה שטן כדי להטעות תמימי דרך שלא מפירים את הדברים ממקורם, וב"ה שהיתה הצלחה חלקית בעצם העלאת הנושא לדיון, כך שרבים שמעו את זעקת האמונה, וגם אלה שלא קיבלו את הדברים לפני, מתוך פערת הויכוח בנושא אחר, (נושא שיש

ולצורך השגת המשיחיות, חותרה אצלם כל התורה כולה, אין יסודי אמונה, אין הלכה, כל דבר שנראה להם "שהרבי" יוכל לכבד דרכו, ולהמליך את עצמו על כלל ישראל כולו, הרי הדבר כשר ביניהם, מי העלה על דעתו שבמאון חרדי יכתוב ויפרסם כדברים האלה: "בני ישראל הם בגלות לא ח"ו בגלות העונש שמגיע להם אלא הם בגלות כדי להעלות ולתקן את כל המקומות להקב"ה" (כפ"ח 461 תשנ"א) והכל שבדמיונם, הציבור יעריך אותם ואותו, על דיבורו הטוב למענם.

ועד כדי כך הגיעה הלחיצות המשיחית, ש"בדבר מלכות" (פ' ויחי תשנ"א) מביא "הרבי" על הפסוק של י"ג מדות של רחמים, "ה' מדת הרחמים ב' פעמים דוקא לפני ולאחרי שחמא". ובהערות מביא "הרבי" מקור לדבריו "מפרשי על הפסוק". ומכאן מביא ראיה לדבריו שאין הקב"ה רוצה להיפרע מרשעים אפילו אחרי שחמא. מי שיעיין ברשי' במקור שהוא עצמו ציין יראה שנעשה כאן השמטה וזדנית וז"ל רש"י: לפני ולאחרי שחמא וישוב:

וזכור עוד לכולנו, מירופו בדבר לימודי פנימיות התורה בתורת החסידות לנשים, וכל זה משום שאנו "בסוף זמן הגלות מודגשת יותר ההכנה לזמן הגאולה"

המעניין הוא שאותו ויכוח הקיים כארץ ישראל ובארה"ב בין אנשי אמונה ל-ליובביטש היה קיים גם ברופיה הסובייטית, שמענו מעולים מרוסיה כששאלום ע"ד החזרה בתשובה ע"י ליובביטש ענו "הרי להם אמונה אחרת".

רוב הציבור עדיין זוכר את אשר התחולל בשיבות הקדושות וחצרות האדמורי"ם בעבר, כשנסחפו ממיטב הצאן וממיטב המשפחות לתנועה זו, ובס"ד מאז שיצאו במלחמה גלויה נגד תנועה זו נפסק הסחף.

ברור שאין בדבריהם שמץ של שייכות לחסידות ולחסידים לא בשורש ולא בענפים, והנושא את שם החסידות על רעיונות אלה, נושא את שמה לשוא, והוא מבזה אותה. וקצת הצליח בזה מעשה שמן כדי להטעות תמימי דרך שלא מכירים את הדברים ממקורם, וב"ה שהיתה הצלחה חלקית בעצם העלאת הנושא לדיון, כך שרבים שמעו את זעקת האמונה, וגם אלה שלא קיבלו את הדברים לפני, מתוך פערת היופיה בנושא אחר, (נושא שיש

אנשים שמוכנים למכור את נשמתם עבורו ולוותר על עקרונות מקודשים ולהתעוור מרצון) נרשמו הדברים בליבם, ובעת מבחן כאשר ההשפעה החבדי"ת תפגע בילדיהם, אז האמת תצא לאור בעה"י, וגם את חסידי חב"ד התמימים כאשר יפקדם משבר קשה ויהיו כצאן בלי רועה, (ומשיחם לא יהיה כבר בפסל העיקר הי"ב, אלא בפסל העיקר הי"ג...) דברינו יצילו אותם אז שלא יקרה להם מה שקרה למאמינים פגמים בהפטוריה במקרים דומים.

אין הדברים אמורים לגבי שולי מחנידם שונאי לומדי תורה ויראי ה', בעלי עמים מורעלים ופיות דוברי נבלה ולשונות של נחש, (כמו חבירו של זיגור שחטא והדוב והזאב...) שהם – ככל עתונאי קמן בעתוני הרפש – אינם מעניינינו, ולא איתם מאבקינו, ועליהם נאמר "משנאיך ה'" וכו'.

ובדרך אגב, מאופן תעמולתם והשפעתם אפשר להבין את אשר כמעט לא ניתן היה להבין עד כה, האיך נמחפו אלפים ורכבות מעמינו באמונתם במשיחי השקר לדורותיהם.

כתב במסילת ישרים פרק "במשקל החסידות":

"הנה מעשה גדליה בן אחיקם גלוי לעינינו שמפני רוב חסידותו שלא לדון את ישמעאל לכף חובה, או שלא לקבל לשון הרע, אמר ליוחנן בן קרח שקר אתה דובר על ישמעאל, ומה גרסו גרם שמת הוא ונפדורו ישראל וככה גחלתם הנשארה".

★ ★ ★

"וירא את העגל וישלך מידיו את הלוחות וישבר אותם".

כי התורה והאמונה הן עיקרי האומה הישראלית, וכל הקדושות – ארץ ישראל וירושלים וכו' חמה פרטי וסניפי התורה ונתקדשו בקדושת התורה ולכן אין חילוק בכל עניני התורה במקום ובזמן, והיא שוה בארץ ישראל ובחו"ל, וכן היא שוה לאדם הגבוה שבגבוהים – משה איש האלקים, ולשפל שבשפלים. ואם יעבור אחד מהמה על אחת ממצוות ה', דת אחד לו עם השפל שבשפלים.

והתורה היא מחוייבת המציאות, כי קוב"ה ואורייתא חד, ומציאותה תלויה רק בעילת העילות ית"ש, וכו'.

ועל זה צווח משה ככרוכיא: האם תדמו כי אני ענין ואיזה קדושה בלתי מצות ה' עד כי בהעדר כבודי עשיתם לכם עגל, חלילה, גם אני איש כמוכם, והתורה אינה תלויה בי, ואף אם לא באני היתה התורה במציאותה בלי שינוי חלילה.

ואל תדמו כי המקדש והמשכן כמה ענינים קדושים בעצמם, חלילה, ויותר מזה הלוחות מכתב אלוקים כמה, אינם קדושים בעצמם וכו', סוף דבר, אין שום ענין קדוש בעולם שתיוחס לו העבודה והפניעה, רק השי"ת שמו הוא קדוש, ולו נאווה תהילה ועבודה, וכל הקדושות כמה מצד ציווי שצוה חבורא (משך חכמה כי תשא יע"ש).

הנהגה זו היא שיש להבין את התורה כמציאות אמת, ולא כמציאות שנוגעת רק לענינים חיצוניים.

הנהגה זו היא שיש להבין את התורה כמציאות אמת, ולא כמציאות שנוגעת רק לענינים חיצוניים.

דברים זרים ומוזרים

ליל שמחת תורה

"כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר "לחיים" ושתה את כל היין שבגביע, עד תומו, ואח"כ הפך את הגביע והגביהו לעיני כל המסובים, והורה שכולם יעשו כן – לשתות את כל היין ולהפוך את הכוס, והמשיך להחזיק את הגביע הפוך תוך כדי הנפת ידו הק' (להגברת השירה) משך זמן רב. לאחר שנהיה שקט המשיך כ"ק אדמו"ר בדבריו, תוך כדי אחיזת הגביע פשהוא הפוך".

(ליל ו' דחג הסוכות)

"שיהודי רוקד ושמה בשמחת בית השואבה וכו' שפועל את ענין השמחה גם ברחוב, בנוגע לאומות העולם הנמצאים שם".

"כמו כן צריך לפעול אצל אומות העולם הנמצאים ברחוב, שגם אצלם יבוא הדבר באופן של הבנה והשגה – באופן השיך אליהם עכ"פ".

גם תורות שאומר הבעש"ט כגן עדן יכולות וצריכות להתפרסם לכאן"א מישראל, כולל גם נשיפ שאף הן חייבות בלימוד פנימיות התורה" (כפ"ח ער"ה תשמ"ח).

המבצע המוזר של הדפסת ספר התניא בטל מקום נידח בעולם, שיכל כולה פעולה ראוותנית זולה, וגם אמונה אוילית בסגולות דמיוניות בלא כל מקור. כמה כסף וזמן יקר הושקעו במעשה חסר משמעות זה.

"הרבי" נוסע לאהל פעמים רבות, "הרבי" עומד שם שעות רבות וקורא מכתבים פרטיים וכלליים שהגיעו אליו. קורה לרוב ש"הרבי" חוזר מהאהל ומודיע על התוועדות. "הרבי" בעצמו התבטא "דחקו בי מלמעלה..." האהל הוא בית אבנים נכנסים:

בנעלי גומי או בלא נעלים, דופקים בדלת, יודעי דבר מספרים ש"הרבי" דופק שלש פעמים וכאילו מטה אוזן לשמוע מענה "יבוא". ובכלל נראה שהוא מתייחס למקום כאילו זה בית דירתו של הרבי הקודם". (כפ"ח גל' 9 תשמ"א).

"הרבי" מכנה תמיד את חותנו "נשיא דורנו" והוא חוזר על כך לפעמים עשרות פעמים במאמר אחד. ואת הכל הוא וכל חסידיו עושים בשליחותו נ"ע, "והכל הוא הנשיא והנשיא הוא הכל".

ואין הוא הריי"ץ נשיא דורנו למרות שהוא מת, אלא הוא חי עמנו היום עם כל ההשלכות ההלכתיות והמעשיות. כגון שעל רכושו אין דין ירושה, לכן אין לחלקו בין היורשים, ובהקפות בשמחת תורה מכבדים את הריי"ץ בהקפה, וכן נותנים לו עליה לתורה ועוד. ובמכתב ביגדיל תורה א (כא) כותב "הרבי" "...הנה אנו אין לנו אלא דברי נשיאנו, היינו כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר גם עתה עומד במרום ומשמש וגם כאן...

ובמכתב מתאריך י' ניסן תש"י שהודפס בסוף "ליקוטי שיחות" שמות. כותב "הרבי": "...ומה שמקשה הלא א"א עתה לשאול את כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ כשיש ספק בהנהגה. אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו מבלי לשים לב לפיתויי היצר וישלח השאלה על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ עמ דער רבי געפינען א וועג ווי עם צו ענטפערן".

"הולך הוא (הרבי) היום אל "הציון" והוא יתדבר ויתיעץ עם חמיו כ"ק הריי"ץ זי"ע. כ"ק אדמו"ר שליט"א עוזב את כל עניניו ועולה אל הציון חק' ומטריח את כ"ק אדמו"ר זי"ע לצאת מהגן עדן — כלשון כ"ק אדמו"ר שליט"א באחד ממכתביו, כדי לפעול ישועות ה' לפלוני בן פלוני בבעיותיו הגשמיות והרוחניות" (כפ"ח חשוון תש"נ).

איהו דורש אל המתים, זה המרעיב את עצמו והולך ולן בבית הקברות, כדי שיבא מת כהלום ויודיעו מה ששאל עליו. כללו של דבר כל העושה כדי שיבא המת ויודיעו, לוקה שנאמר לא ימצא בך וגו' ודורש אל המתים". (רמב"ם עבודת כוכבים פ"א הי"ג)

הרבי המצפצף

מתוך עיתון "אלגימיר זשורנל" הידוע בקירבתו ובאחדותו
לבית ליובביטש

פרייטאג, אקטאבער 10, 1975

ליובאוויטשער רבי הייסט פייפען פאטא פון ל. י. פריידין

דער רבי הייסט פייפען...

עס זעט אויס אפשר מאדנע
ווען א חסידישער רבי, דער מנ
היג פון אזא באוועגונג ווי ליו
באוויטש הייסט פייפען. פשוט,
דער ליובאוויטשער רבי האט
אריינגעלייגט צוויי פינגער אין
מויל און מיט דעם געגעבען א
סימן דעם עולם, אז מען דארף
פייפען, פייפען אויף דער וועלט
און אלע באגרעניצונגען. פייפען
אויפן גלות און אויף אלע שווער
ריקייטען, פייפען אויף אלע שטע
רגגען און אויף די וואס לאכען
אפ, מאכען שפאס און פרעגען
פראגעס אויף דעם דרך פון ליו
באוויטש, אויף דעם קאמף פון די
ליובאוויטשער צו "פארטיירבען
די פינסטערניש דורך א ליכטי
גען שטורעם..."

תרגום מאידיש: הרבי קצנה לצפצף... נראה מוזר שרבי חסידי
מנהיג של תנועה כזאת כמו ליובביטש מצוה לצפצף האריך הוא
עשה את זה, פשוט, "הרבי" מליובביטש הכנים שתי אצבעותיו
בפיו וכזה נתן סימן לציבור שצריך לצפצף.

לצפצף על כל העולם.

לצפצף על הגלות.

לצפצף על המפריעים והמזלזלים ועל השואלים קשיות על

ליובביטש."

על התורה ועל התמורה

קלז

בברכת הלבנה ידוע שלא מסתכלים יותר מדי כי אסור לראות בפנימת הלבנה. על כן יצא ההוראה מאת "הרבי" שלא להסתכל בשמש בברכת החמה רק פעם אחת שלא לראות בפנימתה.

באיזה פגימה מדובר?

"יש לומר יתירה מזו: כאשר תשעה באב חל בשבת והתענית נדחית לעשירי, אזי ישנו מעין המעלה דתשיעי ועשירי בתשרי (ערב יום הכיפורים ויום הכפורים) — כדברי חז"ל — כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי" (דבר מלכות).

"הלימוד זכות בנוגע לקירוב וזירוז הגאולה ביחס לתשובה, כבר עשו (עם ישראל) תשובה, שהרי אין לך אדם מישראל שלא חרהר תשובה (לא פעם אחת, אלא) כמה פעמים במשך ימי חייו... ובפרט שנוסף על הלימוד זכות (הזה) גם פס"ד של כו"כ רבנים ומורי הוראה בישראל, וכיון שהתורה לא בשמים היא, הרי פס"ד זה של משה מחייב כפיכח ומזכה גם את ב"ד של מעלה, וכן יקום" "ובפשטות שתיכף ומיד ממש יקויים מ"ש בסוף פרשת השבוע: ויאמר יוסף... אלקים פקד יפקד וכו'" ובהערות כותב "הרבי" "זרמו גם על יוסף שבדורנו — פ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו" (דבר מלכות פ' יחי תשנ"א).

כידוע שהדברים המוזרים, מצויים אצלם לרוב, יכלה הנייר והדיו, ולא יכלו בדברים. אך הבאנו מה שמצאנו ברפרוף קל.

הויות דאביי ורבא

רבים הם התמהים והנבוכים, הרי בכל זאת ידוע הוא כגאון, ולפי דברי חסידיו דורות רבים לא זכו לגאונות כזאת.

אמנם כל אשר אמונתו מוצקה לא יזיזוהו כל הגאונות ואפ"י הצידקות הגדולות ביותר כמלא נימא מיסודי האמונה וקיום התורה והמצווה כפי המסורה לנו מסור דור.

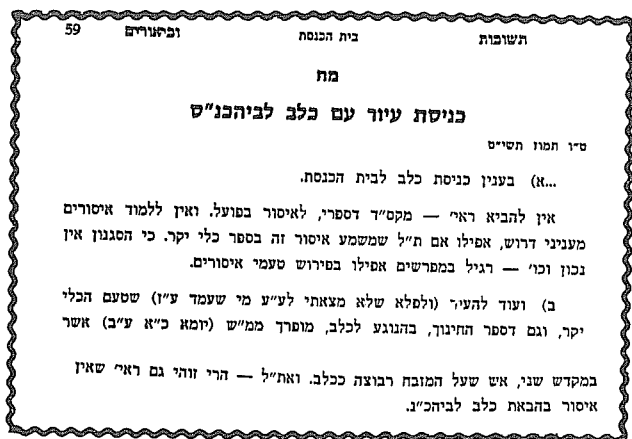
אך בכל זאת החלטנו לעבור על פרשה זאת לראות האם אכן כך הם פני הדברים, האם אכן ראוי הוא לתואר זה.

כשהתחלנו לנבור בספריו על כל כרכיו, הלא המה, "ליקוטי שיחות" "תשובות בשו"ע" "ביאורים בש"ס" ועוד" כמעט והתיאשנו. המלל בו רב, רב מאוד, הדברים חוזרים על עצמם מספר לספר ומכרך לכרך לאין ספור. אמנם זאת לא ניתן להכחיש הבקיאיות של "הרבי" מליובביטש גדולה. שליטתו בכל סוגי האנציקלופדיי למיניהם וכל סוגי המאספים לסוגיהם נפלאה עד למאוד. אך ניסינו למצוא בהם דברים של עומק, של חריפות, נוכחנו שהמטען דל, ומה שמצאנו בהם מן החידוש הדהימנו, הדהימנו המרחק בינו לאמת – לתורת אמת. ומזה ידון הקורא ק"ץ אפ בנגלה – הויות דאביי ורבא כך, ק"ץ בן בנו של ק"ץ בנסתר – מעשה מרכבה.

החזון איש במסכת "שביעית" סימן י' סק"ז דן בגדרי "עם הארץ" ביניהם. ומביא שקיימ"ל שאפ"י קרא וי"נה ולא שימש ת"ח הרי זה עם הארץ, ומוסיף שם "ואולי הוא בזמנינו גם כן שמשנתם סדורה להם בקופיא ואינם יודעים לעיין ולהבין ומתגאין נגד רבותינו היודעים תורה באמת ואינם שומעים להם ואינם נכנעים להם".

אנו נצטט כאן דוגמאות מספר, והדברים ממש מדהימים :

כניסת עיור עם כלב לביהכ"ס

א. ראשית ברצונינו להעיר להדרת "גאון עוזינו" על מה שכתב "וגם דספר החינוך בהנוגע לכלב מופרך" שמעולם לא שמענו לאחד שיתבטא בלשון "מופרך" על אחד מדורות הקודמים וכ"ש על אחד הראשונים.

ב. אם נקיים ונקבל את דמיונו [של "הרבי"] — דמיון כלב אמיתי ל"כלב" של אש הרבוצה על המזבח. נמשיך את חוט הדמיון ונלמד גם שמותר להעמיד כלב אמיתי חי על המזבח...

ג. ולפי דבריו כלב יותר חשוב מאשה, דבאשה מבעי ל"י לגמ' אי מותרת ליכנס לעזרה, ולגבי כלב הדברים מוכרחים שמותר ליכנס בעזרה, ק"ו ממצב.

ד. וגם נראה דמחמת "חריפותיה" שכח מאמר הזהר פ' צו "וכשישראל לא נמצאו זכאין, או אותו שהקריב הקרבן לא הקריב כראוי, ולא נתקבל קרבנו, היו רואים בהעשן, שלא היה עולה בדרך הישר, והיה קם רוח אחד מן הקליפות שבצפון, ובא אל המזבח, והיו רואים צורה של כלב אחד חצוף רובץ על הקרבן, אז היו יודעים שהקרבן לא נתקבל לרצון".

בענין נתינת צדקה בלילה

קיט

נתינת צדקה בלילה

ה' תמוז ה'תש"ו

...שאלה: בנגיד ומצוה (בתפלת שחרית) איתא, אשר „בלילה אינו זמן

ראוי לצדקה”

ומה שיש להקשות בכללות ענין זה הוא שהרי צדקה היא מ"ע שאין הזמן
גרמא, ואיך אפ"ל שאינה בלילה.

מקושייתו דמצוות צדקה הוי אין חזמן גרמא נראה שהבין שאריז"ל "הפקיע"
מצות צדקה בלילה ואין כלל מצוה. באותה העת. ואם כך — קושיתו אכן
אלימתא... היכן קצת הבנה?

בענין "מצוות" פרוזבול

ראינו שה"רבי" כתב ואשר פשוט הוא למבין שאין הדברים נכונים, ותוכן דבריו
הם, דמכיון שיש חביבות בענין שהוא דברי סופרים כמבואר בגמ' ע"ז דף לה.
דערבים עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה, אם כן אפילו אנשים שידעין בבירור
שאין להם חובות הראויים להשמט בשמיטה, או שהם רוצים למחול חובות שיש
להם וכיוצא בזה, הרי מכיון דחכמים תיקנו פרוזבול, הרי כדאי שיהיו להם חוב
בכדי שיוכלו לקיים ענין הפרוזבול עכ"ד.

והנה אם המדובר להלוות ממון לנצרכים בגמילות חסד, הרי ודאי דראוי הדבר
לעשות כן לעולם, ואין לזה שום שייכות עם עשיית פרוזבול. ואלא דמדובר דמלוה
ממון אך ורק בכוונה זו בכדי שיוכל לקיים ענין זה דכתיבת פרוזבול, הרי לכאורה
נראה פשוט, דאין בזה שום ענין ושום מצוה כלל, דהרי כל ענין הפרוזבול הוא רק
עצה ותקנה בעלמא למסור החובות לב"ד כדי שיוכל לגבות חובות בשביעית
ולאחריה, והלל תיקן פרוזבול מפני שראה שנמנעו מלהלוות, וא"כ תקנת הפרוזבול
הוא בכדי שילוו, אבל לא נאמר בזה שילוו בכדי לכתוב פרוזבול, דודאי דאין שום
ענין שאדם יטמא את עצמו בכדי לקיים ענין הטבילה, ואף גרע מזה, דהתם וכן
בנטילת ידים ושחיטה וכיוצא"ב, הרי עכ"פ כל שהוא צריך להכשר ותיקון יש בזה
מצוה לעשות התיקון בדרך המצוה, וגם יש בהם ברכה על עשיית זו, משא"כ

בפרוזבול הרי אין בזה שום מצוה כלל, אלא רק תיקון ועצה בעלמא ופשוט הוא.

בענין אחור המילה לאחר המנחה בתשעה באב

קכב

אחור המילה לאחר המנחה

כדי שיהי' ברוב עם

כ"א שבט תשי"א

...ובמה ששאלנא קדמיכון אם למנוע המנהג שמאחרין המילה עד אחרי המנחה כדי שיהי' ברוב עם.

הנה זריזין מקדימין למצות דוחה לענין דברוב עם הדרת מלך כדמוכח בר"ה (לב, ב) אבל לכאור, מילה שאני דטוב שיהי' בשמחה כמו שקיבלוה עליהם (שבת קל, א) ועיג"כ מגילה טז, ב. כתובות ח, א. וביחוד גדה (לא, ב): פולם שמחים כו'. וזה דוחה לזריזין מקדימין למצות, שלכן בת"ב נדחה מאחרין המילה לאחר המנחה (שו"ע או"ח סו"ס תקנ"ט, ומה שאם חל בת"ב עצמו אין הדין כן, הוא משום דאין חילוק בשמחה גדול כ"מ, משא"כ בנדחה שמפסיק תעניתו).

טעה במה שכתב "בת"ב נדחה מאחרין המילה לאחר המנחה". כי אינו כן, ואין הבדל בין נדחה ללא נדחה, בשתייהן מלין לפני מנחה, רק בנדחה יכולים בעלי חברית לאכול אחר המנחה, כמבואר במפורש במקור שציין הוא בעצמו "שו"ע או"ח סו"ס תקנ"ט". וא"כ אין כל זה שייכות לנידון דידן.

בענין איסור גילוח הזקן

(כח דהיתירא עדיף)

יגדיל תורה

בשיחתי עם אחד אשר ביקר אצלי בטענות דומות להג"ל, ורצה להראות חריפות ובקיאות להיתר, שאלתי (בהקדמת — בקשה שיענה מסיח לפי תומו מבלי כוונה): מהי הסיבה שכמציירים פני משה רבינו או אהרן אהרן, והן מבניי והן להבדיל מאוה"ע — מציירים דוקא בזקן גדול. ואם בנוגע לאהרן מסתכמים על הכתוב בתהלים שזקן אהרן יורד ע"פ מדותיו, למה כן מציירים בנוגע למשה רבנו, והרי הוא קבל תורה מסיני, וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתנו למשה מסיני, והרי כח דהיתירא עדיף.

פלפול בענין מ"ט דפי מסכת סוטה

ז"ל "הרבי" בליקוטי שיחות פ' קדושים :

ידועה⁸⁷ הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. שבימי הספירה יש ללמוד (נוסף על שאר השיעורים הקבועים) מסכת סוטה, דף ליום. וענין זה — הקשר דמסכת סוטה לימי הספירה — מודגש יותר בכך שמספר הדפים דמסכת סוטה מכוון למספר הימים דספה"ע — מ"ט דפים, כנגד מ"ט ימי הספירה, דף ליום.

ומובן, שחלוקת הדפים ומספרם היא בודאי בהשגחה פרטית⁹⁷.

חלוקה זו ומספר זה נעשתה אמנם בד בבד עם הדפסת הש"ס, ולפנ"ז (בכתבי"ד כו') לא היתה חלוקה זו (ואפילו בדפוס הש"ס, ישנם דפוסים אחדים שבהם חלוקת הדפים ומספרם היא באופן אחר), כלומר, שחלוקה זו נעשתה (לא ע"י גדולי ישראל, כי אם) ע"י המדפיס, שהי' אינו-יהודי...

אבל אעפ"כ, מכיון שכל דבר שבעולם הוא בהשגחה פרטית⁹⁸, ועאכ"כ ענין הקשור עם תורה, הרי עצם העובדה שבאופן כזה נדפס הש"ס ונתפרסם ונתפשט בכל תפוצות ישראל עד סוף כל הדורות, מוכיחה, שבודאי יש תוכן פנימי באופן חלוקת הדפים, גם אם חלוקה זו נעשתה ע"י מדפיס אינו-יהודי, ואולי אדרבה — אצל אינו-יהודי מודגש עוד יותר עד כמה הדבר הוא בהשגחה פרטית, מכיון שאינו בעל-בחירה.

ובכל אופן, חלוקת הדפים דמסכת סוטה באופן שיש בה מ"ט דפים — מדגישה יותר את שייכותה של מסכת סוטה למ"ט ימי הספירה.

ולהעיר, מהשאלה הידועה שמכיון שהתחלת המסכת היא בדף ב', נמצא, שישנם מ"ח דפים בלבד? וכבר נתבאר כמ"פ⁹⁹, שהתחלת המסכת ממש היא מ"דף השער", שהוא דף א' (שכן, אף שישנם דפוסים שבהם מצינו כו"כ דפי שער, הרי ההכרח אינו אלא ב"דף-שער" אחד, ולכן, אין למנות במנין הדפים כי אם את "דף-השער" המוכרח), ולאחריו ישנם עוד מ"ח דפים.

ויש להוסיף, שענין זה גופא (התחלת המסכת בדף ב') הוא בהשגחה פרטית, כלומר, אע"פ שהטעם הפשוט לכך הוא כדי למנוע בלבול במלאכת ההדפסה, שלכן צויין דף-השער כדף א', והדף הראשון דפנים המסכת כדף ב', מ"מ, גם ענין זה הוא בהשגחה פרטית [כולל — בנוגע למסכת תמיד, שמספר הדפים שבה לא צויין כמסכת בפ"ע, כי אם, בהמשך למספר הדפים דמסכת קנים שלפניו], היינו, שע"פ "תורת-אמת", התחלת המסכת היא — בדף ב', ובמילא, ישנו דף א' לפנ"ז — "דף-השער" (כמדובר פעם בארוכה).

על התורה ועל הח

בענין שבע מצות

"בספר" אור אברהם להגר"א גורביץ שלישי¹⁰⁰ הזמן דימות המשיח, שראוי ללמד ולחשופו על שניצטוו בהן בני נח, והביאו ראיה לזה ממשיכי וז"ל, וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את בני נח עכ"ל. הרי דאע"פ שאין בידינו לכוף את כללם ולחעמידם על דת האמת היכא דאפשר לגבי אדם מישראל, הרי מקורו בבי מקומות, או לדון כל עבריו כפי הראוי לו, או מכח המצות כל יחיד ויחיד, וכשאין היחיד יכול להוכיח באופן חבי"ד בזה מצד חיובו לדון ולחעניש וכנ"ל. והנה רק לגבי ישראל, דכן מבואר ממשוטו של מקרא להדיא ברמב"ם בספה"מ מ"ע ר"ה וז"ל, שצונו לחטוא ולמנוע אותו ממנו במאמר התוכחה וכו' ושלא נעזב זולתנו מאומתנו שימרה, ואם חשנו ולחשיבו, יעו"ש. הרי מפורש דזו מצות היחיד לה מחובת הבי"ד לדונו וכמשי"נ. וכ"ה בלשון הרמב"ם הרואה חבירו שחטא וכו', המוכיח את חבירו וכו' החינוך מצוה רל"ט וז"ל, להוכיח אי מישראל שאנו

וממילא מכיון דנתבאר להדיא, דלא נאמר ח להוכיח למי שאינו מאומתנו על קיום ז' מצות דולד רק מדין הבי"ד בלבד, במה שנתחייבו לכוף ולדון כל עצמו וכתב, וכל מי שלא יקבל יהרג, וכמו שנתחייב ושופטים בכל מקום לדון בשש המצות, והזהיר את הי"ד יעו"ש, אמנם כל שאין בי"ד, הרי כל החיוב הוכח תוכיח את עמיתך, ולגבי בני נח לא נאמר דזו וכן ודו"ק.

ורק כח הדמיון הוא דפועל בזה, והיינו במשיח"ד, דהמלך המשיח יתקן את העולם כולו לעבודת רואים את עצמם כבאי נח או שלוחים דהמשיח וכל נאף דגם בזה כבר כתב הרמב"ם שם סדר הדברים

שיא דורנו. שבימי הספירה יש מסכת סוטה, דף ליום.

הספירה — מודגש יותר בכך הימים דספה"ע — מ"ט דפים.

בדאי בהשגחה פרטית⁹⁷:

בבד עם הדפסת הש"ס, ולפנ"ז בדפוס הש"ס, ישנם דפוסים אופן אחר, כלומר, שחלוקה זו המדפוס, שהי' אינו יהודי...

וא בהשגחה פרטית⁹⁸, ועאכ"כ אופן כזה נדפס הש"ס ונתפרסם רות, מוכיחה. שבודאי יש תוכן נעשתה ע"י מדפוס אינו יהודי, ותר עד כמה הדבר הוא בהשגחה

ה באופן שיש בה מ"ט דפים — למ"ט ימי הספירה.

חלת המסכת היא בדף ב', נמצא. שהתחלת המסכת ממש היא פוסקים שבהם מצינו כו"כ דפי-לכן. אין למנות במנין הדפים כי עוד מ"ח דפים.

מסכת בדף ב' הוא בהשגחה יא כדי למנוע בלבול במלאכת הראשון דפנים המסכת כדף ב', בנוגע למסכת תמיד, שמספר המשך למספר הדפים דמסכת חלת המסכת היא — בדף ב', נמדובר פעם בארוכה).

"בספר" אור אברהם להגר"א גורביץ שליט"א כתב וז"ל: החליטו שכבר הגיע הזמן דימות המשיח, שראוי ללמד ולהשפיע על כל העמים שיקיימו שבע המצוות שנצטוו בהן בני נח, והביאו ראיה לזה ממשיכ הרמב"ם בפ"ט מהל' מלכים ה"י וז"ל, וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצות שנצטוו בני נח עכ"ל. הרי דאע"פ שאין בידינו לכוף אותם ממש, הרי עכ"פ חייבים אנו ללמדם ולהעמידם על דת האמת היכא דאפשר בדרכי נועם. והנה החובה לעשות כן לגבי אדם מישראל, הרי מקורו בבי מקומות, או במה שנתחייבו הב"ד מכח חיובם לדון כל עבריין כפי הראוי לו, או מכח המצוה דהוכח תוכיח את עמיתך, דזה חובת כל יחיד ויחיד, וכשאין היחיד יכול להוכיח באופן של ולא תשא עליו חטא, הרי כח הב"ד בזה מצד חיובן לדון ולהעניש וכנ"ל. והנה זה ברור דמצות הוכח תוכיח נאמר רק לגבי ישראל, דכן מבואר ממשוטו של מקרא דכתיב ביה עמיתך, וכן איתא להדיא ברמב"ם בספה"מ מ"ע ר"ה וז"ל, שצונו להוכיח החוטא או מי שירצה לחטוא ולמנוע אותו ממנו במאמר התוכחה וכו'. אבל אנחנו מצווין שלא נחטא ושלא נעזוב זולתנו מאומתנו שימרה, ואם השתדל להמרות חייבין אנו להוכיחו ולהשיבו, יעו"ש. הרי מפורש דזו מצות היחיד להוכיח בדוקא אדם מישראל, חוץ מחובת הב"ד לדון וכמשי"נ. וכ"ה בלשון הרמב"ם בפ"ו מהל' דעות ה"ז וז"ל, הרואה חבירו שחטא וכו', המוכיח את חבירו וכו' יעו"ש. וכן הוא להדיא בספר החינוך מצוה רל"ט וז"ל, להוכיח אי מישראל שאינו מתנהג כשורה וכו' יעו"ש.

וממילא מכיון דנתבאר להדיא, דלא נאמר חובת יחיד על כל איש מישראל, להוכיח למי שאינו מאומתנו על קיום ז' מצות דיליה, ע"כ דכוונת הרמב"ם שם הוא רק מדין הב"ד בלבד, במה שנתחייבו לכוף ולדון כל עבריין, וכמו שהמשיך הרמב"ם עצמו וכתב, וכל מי שלא יקבל יהרג, וכמו שנתחייבו הבני נח עצמן להושיב דיינין ושופטים בכל מקום לדון בשש המצות, והזהיר את העם, וכמשיכ הרמב"ם שם פ"ט הי"ד יעו"ש, אמנם כל שאין ב"ד, הרי כל החיוב בזה לגבי ישראל הוא מצד מצות הוכח תוכיח את עמיתך, ולגבי בני נח לא נאמר דבר זה וכמשי"נ. ויעוין בכ"מ ד"ה וכן ודו"ק.

ורק כח הדמיון הוא דפועל בזה, והיינו במשיכ הרמב"ם בפ"א מהל' מלכים ה"ד, דהמלך המשיח יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד וכו' יעו"ש, והם ע"כ רואים את עצמם כבאי כח או שלוחים דהמשיח וכל כיוצא בזה לפומא לא גליא [אף דגם בזה כבר כתב הרמב"ם שם סדר הדברים והיינו דאם עשה והצליח ובנה

המקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל וכו', ורק אח"כ כתב ויתקן את העולם וכו' יעו"ש]. הרי ממילא מכיון דכל דרכיהם ומסקיהם וכל הנהגתם וכל אשר להם יסודם בבח הדמיון והחלומות, הרי שומר נפשו ירחק מהם ומכל המונס, ואין לנו אלא הדרך המקובלת בידינו מדורי דורות.

ראה גם דעת הגאון הרב משה שטרנבוך שליט"א סגן נשיא העדה החרדית בקובץ תורני "עדות" (היו"ל ע"י העדה החרדית בירושלים) הסובר שלא רק שאין מצוה בזה, אלא גם מכשילים בזה את הגויים באיסור שיתוף, עיי"ש.

בענין מזוזה כשמירה אף ללא קיום המצוה

ז"ל ספר אור אברהם מהגר"א גורביץ שליט"א.

"הרבי" פירסם והפיץ דברים מהודשים בענין מזוזה, ולא ראיתי שיברר הדבר בדרכי הלימוד המקובלים אצלנו מרבתינו גדולי עולם האמיתיים.

תוכן דברי "הרבי" מבוססים על מה שמצינו במזוזה הענין דשמירה, והרי כן כתב רש"י בפסחים דף ד. וז"ל, חובת הדר, לפי שהיא משמרתו וכו', וכן נמי נראה מבואר מהא דאיתא בע"ז דף יא. לענין מזוזה, מנהגו של עולם מלך בשר ודם יושב מבפנים ועבדיו משמרים אותו מבחוץ, ואילו הקב"ה עבדיו מבפנים והוא משמרן מבחוץ שנאמר, ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם ע"כ.

והרי כמו"כ נראה מבואר מכל הנ"ל לפי פשוטו, שאין ענין השמירה הזו כדבר נפרד וכשכר בעלמא, אלא דענין השמירה שבזה הוא כחלק ומגוף הענין דמזוזה עצמו, דעצם החפצא דמזוזה יש בה כח השמירה הזה מן המזיקין.

ועפ"י יצא הנ"ל לחדש, שבמזוזה עצמה יש סגולת השמירה אף כשאין פאן קיום מצוה, וסמך דבריו בזה על ב' מקורות, וכמובן שאין במה שהביא משם שום ראיה או אפילו סמך לדבר זה, ע"ש.

אולם עיקר ראיתו של "הרבי", ממה דאיתא בירושלמי פאה פ"א ה"א, ארטבון שלח לרבינו הקדוש חד מרגלי טבא אטימיטון, א"ל שלח לי מילה דטבא דכוותה, שלח ליה חד מזוזה, א"ל מה אנא שלחי לך מילה דלית לה טימי ואת שלחת לי מילה דטבא חד פולד, א"ל חפציד חפצי לא ישוו בה, ולא עוד אלא דאת שלחית לי

על הערה

מילה דאנא מנטיר לה ואנא שלחית לך... בהתהלך תנחה אותך וגו' ע"כ. ולפי תוספתא... שמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה... דבריו בזה. והרי מעתה לפי זה שפיר... אפילו אי נימא דהאי ארטבון היה יחיד... ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה... וברור דשפיר יש ענין וסגולת השמירה כל

אלא דכשנעניין בדברי השאלות, שכ... ירושלים, הרי נראה מבואר ומפורש, דלא... דאיתא התם להדיא ההיפך ממש ממה... דברי השאלות במה שהוסיף על סיפור... שד בביתו של ארטבון ולא היה לו אלא ב... כיון שנטל ארטבון את המזוזה ושם לה... רבינו הקדוש מרגלית לעצמו, ע"כ. וחנ... יותר ממש"כ השאלות עצמו, דמה ראה... ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה... דהשד ברח כששם את המזוזה על הפתח.

על כל דבריו אין לנו לומר אלא שומ... והבנתה כפי שהיה נהוג בישראל מדורי... כיוצא בהן ממה שהדפיס תשובות בהלכה... לתורתנו הקדושה ודרכי לימודה. וטעמא... באו"ח ס"י מ"ז סק"א, במה דאיתא בגמ'... עזבם את תורתו, דהיינו שלא ברכו בתורה... הלכו בה, שהתורה אינה מתקיימת אלא ב... בפלפול ומשא ומתן של תורה, כמ"ש על ח... משא"כ באותם שלומדים ד"ת מתוך עונג ו... אצלם, ע"כ אמר ולא הלכו בה, ר"ל שלא עסקו... פלפול המתייחס להליכה כמ"ש, וזהו שכתב... לעסוק בד"ת, דרך טורח דוקא וכו', וזהו ד... מעלת העוסקים בתורה, דוקא דרך טורח ויוג... וכו', יעו"ש בכל דברי הטי"ז.

והרי אם כך נאמר הדבר בדורות הראשונים

כתב ויתקן את העולם וכו'
וכל הנהגתם וכל אשר להם
מהם ומכל המונס, ואין לנו

נשיא העדה החרדית בקובץ
הסובר שלא רק שאין מצוה
עיי"ש.

וס המצוה

ה, ולא ראיתי שיברר הדבר
אמיתיים.

הענין דשמירה, והרי כן כתב
שמרתו וכו', וכן נמי נראה
לעולם מלך בשר ודם יושב
עבדיו מבפנים והוא משמרן
ע"כ.

אין ענין השמירה הזו כדבר
כחלק ומגוף הענין דמזוזה
המזיקין.

השמירה אף פשאין כאן
אין במה שהביא משם שום

מי פאה פ"א ה"א, ארטבון
לי מילה דטבא דכוותה,
ת לה טימי ואת שלחת לי
א עוד אלא דאת שלחית לי

על התורה ועל התמורה

קמח

מילה דאנא מנטיר לה ואנא שלחית לך מילה דאת דמך לך והיא מנטרא לך דכתיב
בהתהלכך תנחה אותך וגוי ע"כ. ולפי המשך הסיפור, כמובא בשאלות (סי' קמ"ה)
שמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה פעלה השמירה, ומיד ברחא אותה שָׁחָה, ע"כ
דבריו בזה. והרי מעתה לפי זה שפיר מבואר הדבר להדיא כדברי "הרבי", והיינו
אפילו אי נימא דהאי ארטבון היה יהודי, אבל אם מבואר בשאלות דמיד כשקיבל
ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה וברחה אותה שד שנכנס בביתו, הרי לן ודאי
וברור דשפיר יש ענין וסגולת השמירה כל שהו אפילו באופן שאין כאן קיום מצוה.

אלא דכשנעיין בדברי השאלות, שכמו כן הובאו דבריו ולשונו בפירוש עמודי
ירושלים, הרי נראה מבואר ומפורש, דלא רק שאין משם ראיה לדברי "הרבי", אלא
דאיתא התם להדיא ההיפך ממש ממה שכתב, ולא יאומן הדבר כי יסופר, והא לן
דברי השאלות במה שהוסיף על סיפור המעשה המובא בירושלמי וז"ל, מיד נכנס
שד בביתו של ארטבון ולא היה לו אלא בת אחת, ובאו כל הרופאים ולא הועילו לה,
כיון שנטל ארטבון את המזוזה ושם לה על הפתח, מיד ברחא אותה שדה, ונטל
רבינו הקדוש מרגלית לעצמו, עכ"ל. והנה אני משתומם ולא אדע מה להוסיף בזה
יותר ממש"כ השאלות עצמו, דמה ראה הנ"ל ואיך ראה מדבריו, שמיד כשקיבל
ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה בזה, והרי מפורש ומבואר להדיא בדבריו
דהשד ברח כששם את המזוזה על הפתח.

על כל דבריו אין לנו לומר אלא שומו שמים, וכי זו היא דרך לימוד התורה
והבנתה כפי שהיה נהוג בישראל מדורי דורות, ואין בדברים שכתב כאן והרבה
כיוצא בהן ממה שהדפיס תשובות בהלכה דברים שונים ומשונים, אלא בזיון רח"ל
לתורתנו הקדושה ודרכי לימודה. וטעמא דמילתא נראה עפ"י מה שביאר הטי"ז
באו"ח סי' מ"ז סק"א, במה דאיתא בגמ' שפירש הקב"ה על מה אבדה הארץ, על
עזבם את תורת, דהיינו שלא ברכו בתורה תחילה, ועי"ז כתב הטי"ז וז"ל, לפי שלא
הלכו בה, שהתורה אינה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, דהיינו שעוסק
בפלפול ומשא ומתן של תורה, כמ"ש על בחוקותי תלכו ע"מ שתהיו עמלים בתורה,
משא"כ באותם שלומדים ד"ת מתוך עונג ואינם יגעים בה, אין התורה מתקיימת
אצלם, ע"כ אמר ולא הלכו בה, ר"ל שלא עסקו בהלכות התורה דרך משא ומתן של
פלפול המתייחס להליכה כמ"ש, וזהו שלא ברכו בתורה תחלה, כי הברכה היא
לעסוק בד"ת, דרך טורח דוקא וכו', וזהו דרך נכון במאמר זה, ונמשך ממנו שעיקר
מעלת העוסקים בתורה, דוקא דרך טורח ויגיעה, ואל זה כווננו בברכה לעסוק בד"ת
וכו', יעו"ש בכל דברי הטי"ז.

והרי אם כך נאמר הדבר בדורות הראשונים, הרי ק"ו הוא לזמננו שנתקטנו

ויתקן את העולם וכו'
הגתם וכל אשר להם
ומכל המונס, ואין לנו

העדה החרדית בקובץ
שלא רק שאין מצוה

צוה

ראיתי שיברר הדבר

שמירה, וחרי כן כתב
וכו', וכן נמי נראה
מלך בשר ודם יושב
בפנים והוא משמרן

השמירה הזו כדבר
מגוף הענין דמזוזה
יו.

ידה אף פשטין פאן
ז שהביא משם שום

פ"א ח"א, ארטבון
ילח דטבא דכוותה,
ימי ואת שלחת לי
לא דאת שלחית לי

על התורה ועל התמורה

קמה

מילה דאנא מנטיר לה ואנא שלחית לך מילה דאת דמך לך והיא מנטרא לך דכתיב
בהתהלך תנחה אותך וגו' ע"כ. ולפי המשך הסיפור, כמובא בשאלות (סי' קמ"ה)
שמיד כשקיבל ארטבון את המזוזה פעלה השמירה, ומיד ברחא אותה שָׁחָה, ע"כ
דבריו בזה. והרי מעתה לפי זה שפיר מבואר הדבר להדיא כדברי "הרבי", והיינו
אפילו אי נימא דהאי ארטבון היה יהודי, אבל אם מבואר בשאלות דמיד כשקיבל
ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה וברחה אותה שד שנכנס בבתו, הרי לן ודאי
וברור דשפיר יש ענין וסגולת השמירה כל שהו אפילו באופן שאין כאן קיום מצוה.

אלא דכשנעיין בדברי השאלות, שכמו כן הובאו דבריו ולשונו בפירוש עמודי
ירושלים, הרי נראה מבואר ומפורש, דלא רק שאין משם ראייה לדברי "הרבי", אלא
דאיתא התם להדיא **ההיפך ממש ממה שכתב, ולא יאומן הדבר כי יסופר**, והא לן
דברי השאלות במה שהוסיף על סיפור המעשה המובא בירושלמי וז"ל, מיד נכנס
שד בבתו של ארטבון ולא היה לו אלא בת אחת, ובאו כל הרופאים ולא הועילו לה,
כיון שנטל ארטבון את המזוזה ושם לה על הפתח, מיד ברחא אותה שדה, ונטל
רבינו הקדוש מרגלית לעצמו, עכ"ל. והנה אני משתומם ולא אדע מה להוסיף בזה
יותר ממשי"כ השאלות עצמו, דמה ראה הנ"ל ואיך ראה מדבריו, שמיד כשקיבל
ארטבון את המזוזה כבר פעלה השמירה בזה, והרי מפורש ומבואר להדיא בדבריו
דהשד ברח כששם את המזוזה על הפתח.

על כל דבריו אין לנו לומר אלא שומו שמים, וכי זו היא דרך לימוד התורה
והבנתה כפי שהיה נהוג בישראל מדורי דורות, ואין בדברים שכתב כאן והרבה
כיוצא בהן ממה שהדפיס תשובות בהלכה דברים שונים ומשונים, אלא בזיון רח"ל
לתורתנו הקדושה ודרכי לימודה. וטעמא דמילתא נראה עפ"י מה שביאר הטי"ז
באו"ח סי' מ"ז סק"א, במה דאיתא בגמ' שפירש הקב"ה על מה אבדה הארץ, על
עזבם את תורתו, דהיינו שלא ברכו בתורה תחילה, וע"ז כתב הטי"ז וז"ל, לפי שלא
הלכו בה, שהתורה אינה מתקיימת אלא במי שממית עצמי עליה, דהיינו שעוסק
בפלפול ומשא ומתן של תורה, כמ"ש על בחוקותי תלכו ע"מ שתהיו עמלים בתורה,
משא"כ באותם שלומדים ד"ת מתוך עונג ואינם יגעים בה, אין התורה מתקיימת
אצלם, ע"כ אמר ולא הלכו בה, ר"ל שלא עסקו בהלכות התורה דרך משא ומתן של
פלפול המתייחס להליכה כמ"ש, וזהו שלא ברכו בתורה תחלה, כי הברכה היא
לעסוק בד"ת, דרך טורח דוקא וכו', וזהו דרך נכון במאמר זה, ונמשך ממנו שעיקר
מעלת העוסקים בתורה, דוקא דרך טורח ויגיעה, ואל זה כווננו בברכה לעסוק בד"ת
וכו', יעו"ש בכל דברי הטי"ז.

והרי אם כך נאמר הדבר בדורות הראשונים, הרי ק"ו הוא לזמננו שנתקטנו

ונתמעטו הדורות, ומהאי טעמא הוא דיש לנו להוסיף בעמל ויגיעה בתורה, כדי שנוכל אף אנו להבין ולהשכיל הדברים כפי ערכנו וכחנו, ובמקום זה בא "הרבי" לומר, דמחמת חלישות וירידת הדורות יש עלינו להתעסק בלימודים אחרים שקראם פנימיות התורה, ומשום דרך ע"י האורות החדשים הללו יהיה בכחנו להפיק התועלת ומעלת התורה כדי שתאיר עלינו כדבעי, ותורתיו וחידושיו של "הרבי" הם הפירכא והתיובתא לדברי עצמו בזה, כי אם בדור הזה לא נקדיש עיקר כחנו לעמל ויגיעה בהבנת התורה, הרי לא ישאר בידינו לא זה ולא זה.

בענין קש ותבן

לכבוד ידידי היקר הר"ר... נ"י

שלום וברכה

במה ששאלת על מה שכתב בספר מכתבים ומאמרים למרן בעל האבי עזרי שליט"א סי' ו' וז"ל "הנה בענין התעמולה והפרסומת נגד כריתת השלום באיזה אופן שהוא, שכל בעל שכל ישר מבין כי טוב פת חריבה ושלוח בה, כי נפש אחת מישראל הוא עולם מלא ובאים בתעמולתם בפטפוטי דברים שאין להם שורש וענף בהלכה, ותולין עצמן בדין המבואר בשו"ע או"ח סימן שכ"ט, שאם עכו"ם צריך אפילו על תבן וקש מחללין את השבת, ואין דבר זה שייך לעניננו כלל וכו', וכן כתב שם כעין זה בסימן ח' בין דבריו וז"ל ולזה אני בא במכתבי זה להזהר ולהזהיר, שלא להמשך אחרי כל מה שכותבים בראיות שאין להם שום יסוד, וכבר אמרתי שמה שמזכירים מהשו"ע או"ח סימן שכ"ט, אין שום שייכות לעניננו, וכל דבריהם בזה הם דברים שלא נלקטו מדעת תורה והם זרים לרוח ישראל סבא ואינם אלא התלהבות מן החוץ וכו' עיי"ש בכל המשך דבריו. ושאלתך בפיך במה שסתם ולא פירש למה באמת אין זה שייך לעניננו כלל, ולמה אין להביא משם ראייה ברורה בנידון דידן של החזרת שטחים תמורת כריתת שלום.

דע לך ידידי, כי אם כבוד מרן שליט"א כתב אותם דברים כמה פעמים, ולא טרח אפילו ליתן איזה רמז כל שהוא להחילוק בין הנושאים, ונתן הדברים לפרסום ברבים, הרי ע"כ דדברים פשוטים ומבוארים הם ואין הדברים בזה צריכים שום ביאור או פילפול להבינם, דזיל קרי בי רב הוא, וא"כ המה נסתכל בדברי השו"ע כפשוטם, דכן כתב שם בסעיף ו' וז"ל "עובדי גלולים שצרו על עיירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהם את השבת, באו על עסק נפשות ואפילו

על התורה וקש

סתם, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם, אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם, באו עדיין אלא רוצים לבוא עכ"ל. והוא מביא אמר רב, נכרים שצרו על עיירות ישראל וכו' עיר שמבדלת בין גבול ישראל לגבול האוי"ם תהא נוחה הארץ ליכבש לפניהם עכ"ל. וכו' לעשות מלחמה ולבזוז, ואף במקום שבאין אלימות, דהרי כן פתח דבריו ואמר, נכרים שעושין מצור דהוא מעסקי המלחמה, וכל זה הוא דנאמר דאפילו היכא דבאין במלחמה בעיר הסמוכה לספר יש לחשוש דלאחר שיש הכיבוש על כל הארץ, וא"כ כל זה נשוא עסקים ולקנות התבן וקש וכיוצא ב.

וא"כ אין זה נוגע לענינינו כלל היכא שבאים ומה ראו בכלל להביא הלכה זו ולדמותה שכן צריך להיות מטעמים שונים, ואח"כ דרכם כסל למו מאז ומתמיד.

וכמובן שאם אנו באים לדון בדבר זה עצמו תמורת הני שטחים האם יש לסמוך בזה על כוונת וימינם ימין שקר, הרי בזה ודאי דעלינו למיכירים מה מדת הסכנה ומדת קיום התבטחות בזה על המומחין לאותו דבר אפילו היכא שחשבו בו סכנה דסומכין על דעת הרופאים המומחין שליט"א בזה באופן כללי, הוא משום דחוץ חשבון אחר כלל וכלל, דאין מצות יישוב אי"ת אחת מישראל, ואשר נראה דזהו סוד ויסוד עיקר להחזיר השטחים בכל מחיר, והוא מצד שגור בדמיונם וחלומותיהם כנלחמים מלחמות חשם והדברים ידועים ומבוארים בדבריהם לכל מי שיש

אל נא ידידי תיתפס לדרכי ההמון הרואה הכל זו מביאה לזילזול בתורה ובהלכה, אלא עיין בתו

להוסיף בעמל ויגיעה בתורה, כדי
רכנו וכחנו, ובמקום זה בא "הרבי"
עלינו להתעסק בלימודים אחרים
ואורות החדשים הללו יהיה בכחנו
עלינו כדבעי, ותורתו וחידושו של
כי אם בדור הזה לא נקדיש עיקר
בידינו לא זה ולא זה.

ומאמרים למרן בעל האבי עזרי
מפרסומת נגד כריתת השלום באיזה
פת חריבה ושלוה בה, כי נפש אחת
נפוצה דברים שאין להם שורש וענף
יח סימן שכ"ט, שאם עכו"ם צריך
זה שייד לענינו כלל וכו', וכן כתב
בא במכתבי זה לקוהר ולהזהיר,
שאין להם שום יסוד, וכבר אמרתי
אין שום שייכות לענינו, וכל
זורה והם זרים לרוח ישראל סבא
המשך דבריו. ושאלתך בפיך במה
ענינו כלל, ולמה אין להביא משם
רית כריתת שלום.

זאתם דברים כמה פעמים, ולא טרח
הנושאים, ונתן הדברים לפרסום
ס ואין הדברים בזה צריכים שום
וא"כ המה נסתכל בדברי השו"ע
ולוים שצרו על עיירות ישראל, אם
שבת, באו על עסק נפשות ואפילו

סתם, יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת, ובעיר הסמוכה לספר
אפילו לא באו אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת. הנה ואפילו לא
באו עדיין אלא רוצים לבוא עכ"ל. והוא מהגמי עירובין דף מה. מימרא דרב יהודה
אמר רב, נכרים שצרו על עיירות ישראל וכו' עיי"ש. וברש"י שם כתב וז"ל לספר
עיר שמבדלת בין גבול ישראל לגבול האומות יוצאין עליהם שמא ילכדוה ומשם
תהא נוחה הארץ ליכבש לפניהם עכ"ל. באופן שהני נכרים באים באופן אלים
לעשות מלחמה ולבזוז, ואף במקום שבאין על עסקי ממון בלבד, באים באופן של
אלימות, דהרי כן פתח דבריו ואמר, נכרים שצרו על עיירות ישראל וכו', היינו
שעושין מצור שהוא מעסקי המלחמה, וכל המשך ההלכה בכהאי גוונא מיירי, ועל
זה הוא דנאמר דאפילו היכא דבאין במלחמה רק על עסקי קש ותבן, הרי אם זה
בעיר הסמוכה לספר יש לחשוש דלאחר שיכבשו עיר זו תיגדל תאוותם להמשיך
הכיבוש על כל הארץ, וא"כ כל זה כשבאים לעשות מלחמה, ולא כשבאים לעשות
עסקים ולקנות התבן וקש וכיוצ"ב.

וא"כ אין זה נוגע לענינינו כלל היכא שבאים לעשות שלום ולכרות ברית וכיוצ"ב,
ומה ראו בכלל להביא הלכה זו ולדמותה לענינינו, ומוכח הדבר דמקודם החליטו
שכך צריך להיות מטעמים שונים, ואח"כ חיפשו איזה הלכה ליתלות בה, וזה
דרכם כסל למו מאז ומתמיד.

וכמובן שאם אנו באים לדון בדבר זה עצמו, והיינו במה שמציעים ענין השלום
תמורת הני שטחים האם יש לסמוך בזה על כנותם ודיבורם, והרי פיהם דיבר שוא
וימינם ימין שקר, הרי בזה ודאי דעלינו לברר הדבר עפ"י מומחים היודעים
ומכירים מה מדת הסכנה ומדת קיום ההבטחות שיש בדבר, וככל דבר שאנו סומכין
בזה על המומחין לאותו דבר אפילו היכא שזה נוגע לפיקוח נפשות, וכדין חולה שיש
בו סכנה דסומכין על דעת הרופאים המומחין וככל גדרי ההלכה בזה. ומש"כ מרן
שליט"א בזה באופן כללי, הוא משום דחוץ מענין הפיקוח נפשות אין כאן שום
חשבון אחר כלל וכלל, דאין מצות יישוב א"י וכיוצ"ב עולה אפילו על הצלת נפש
אחת מישראל, ואשר נראה דזהו סוד ויסוד עיקר דרכם של כל אלו הטוענים שלא
להחזיר השטחים בכל מחיר, והוא מצד שגוען המשיחיות במה שרואים עצמן
בדמיונם וחלומותיהם כנלחמים מלחמות השם, הן בזה והן בעוד דברים אחרים.
והדברים ידועים ומבוארים בדבריהם לכל מי שרוצה לראות.

אל נא ידידי תיתפס לדרכי ההמון הרואה הכל בשיטחיות ובדיעות קדומות, כי דרך
זו מביאה לזילזול בתורה ובהלכה, אלא עיין בתורה ובהלכה כדרך שקיבלנו מרבתינו

מדור דור, והוא לבקש מה היא הדרך הנלך בה כפי רצון התורה, ולא להשתמש ח"ו בתורה לאמת דרכינו, ולא ניכשל ח"ו בגילוי פנים בתורה שלא כהלכה.

ידידך המוקירך תמיד

אברהם גורביץ – ירושלים עיה"ק

בענין פורים שחל בשבת לגבי קטן

תשובות וביאורים 176

בקביעות של השנה, כאשר פורים דמוקפין (ט"ו אדר) חל בשבת, מקדימין שם קריאת המגילה ל"ד אדר²¹. הרי באם זה תשלומין²² לחיוב של ט"ו אדר (בשבת), מו: צריך לעשות הקטן שהגדיל ביום ט"ו אדר²³.

ו. וי"ל בזה ע"ד שמוכרחים לומר בכלל, שקטן (ועד"ז ויתרה מזה²⁴) — אחד העומד להתגייר²⁵ מחויב ללמוד הלכות מצוות (תפילין, ק"ש וכיו"ב, אשר יצטרך לקיים מיד כשיהי' לגדול) עוד בטרם יהי' לגדול — כי באם ירחם עד שיהי' בן י"ג שנה ויום אחד, הרי לא ידע אז איך לקיים המצוות; זאת אומרת, שיש עליו חיוב בעודנו קטן להתכונן שיוכל לקיים החיובים שלו כשיהיה גדול²⁶ — ע"ד מכשירי מצוה²⁷.

27. להעיר מדעת ר"א (שבת פ"ט, ובכ"מ) דגם מכשירי מצוה דוחים את השבת.

עד"ז י"ל בנדו"ד: ישנו חיוב על הקטן לקרוא את המגילה ביום י"ד

— הרי אין לומר (לא אשתמיט בשום מקום לומר דבר תמוה כזה) שקטן הנ"ל בשנים שלפני זה מחויב במגילה (בתורת חינוך). בשנים שלאחרי זה מחויב — ובשנה זו פטור בינתיים! — קשה לומר שהוא מחויב בתורת חינוך — אף שבשנים הקרובות יקרא בט"ו — מצד זה שבשנים הבאות תהי' קביעות כזו!

ומסתבר לומר — שזהו חיוב לצאת בו החיוב שיחול עליו בתור גדול ביום ט"ו. היינו שקריאת המגילה שלו בתור קטן אינו (רק) בתור חינוך, אלא שתקנת החכמים חלה לכתחילה על הקטן — בתור הכשר לחיובו כגדול²⁸.

28. וכיון דמלכתחילה בעת ציווי מקרא מגילה (רמד"ס הוא) תקנו כן — אולי י"ל דיכול להוציא את הגדול אף שהוא עדיין בקטנותו.

לכתחילה על הקטן — בתור הכשר לחיובו כגדול²⁸.

"כי כל העדה כולם קדושים וכו' הרגשה זו תוקפת כל אדם אשר בכתביהם ובישיחות איתם אתה שומע עוד, כל השאר צריכים קירוב לך. הם בבחינת "ואעשה אותם לגויי שמים נידחים ומועים. כל נבואות הכל אצלם, נבואה בתוכם, משח ובסוכות גם הם האושפזין. כל שבתוכם, וכל ישראל הכלל והשם לשנות הלכות שהרי גדול הוא מן החסידות שלהם רק היא תורת הבה (וההבדל בין כל החסידויות בבעש"ט, ואילו בתורת הבעש"ט רק תורתם. הוא נשיא הדור, וכל ולא בתוכם) הם לכל ישראל בכל עדה בכלל ישראל מאז ומעולם האחרון והעומד בראשם. וגם הוא הצדיק, נישואיו, מהוה סימן לתקומת אירוע זה מהוה סימן לשינוי תקומת על כסא "הנשיאות" הצהיר, "כל השביעי לאדמו"ר הזקן, ולכן הוא זאת האדמו"ר מסאטמר וצ"ל, הניב חול של יום ראשון...!", הוא אשר והנהגותיו נובע מניאות".

ולכן כל איש אשר בתוכו ה' א

תורה, ולא להשתמש ח"ו כהלכה.

ידידך המוקירך תמיד גורביץ - ירושלים עיה"ק

מזה²⁴ — אחד העומד שר יצטרך לקיימן מיד בן י"ג שנה ויום אחד, בעודנו קטן להתכונן מצוה²⁷.

ביום י"ד (זה) שקטן הנ"ל בשנים י"ב — ובשנה זו פטור מן הקרובות יקרא בט"ו

גדול ביום ט"ו. היינו שתקנת החכמים חלה

להוציא את הגדול אף שהוא

נספחים
לקט מדברי הרבנים
העדה המתנשאת

"כי כל העדה כולם קדושים וכתובם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'".
הרגשה זו תוקפת כל אדם אשר בא במגע עם חסידי חב"ד ומנדיגם.
בכתביהם ובשיחות איתם אתה שומע אך ורק דברי רהב ויהירות, אני ואפסי
עוד, כל השאר צריכים קירוב לדרך האמת שהיא כלעדית להם. כמעט גיור,
הם בבחינת "ואעשה אותם לגוי גדול" הם עיקר עם ישראל, וכל השאר
שבטים נידחים וטועים. פל נבואות הנביאים והעתיד לבוא ופל גדולות העבר
הכל אצלם, נבואה בתוכם, משיח אצלם, רבותיהם הם כשבעת הרועים,
ובסוכות גם הם האושפיון. כל גילויי התורה הם היום אצל אחד ויחיד
שבתוכם, ופל ישראל הכלל והפרט חייב להשמע להוראותיו, והוא יכול
לשנות הלכות שהרי גדול הוא מן הראשונים והתנאים כי נביא הוא. תורת
החסידות שלהם רק היא תורת הבעש"ט והמגיד, ואין לאחרים חלק ונחלה
בה (וההבדל בין כל החסידויות האחרות לבין מתנגדים היא רק האמונה
בבעש"ט, ואילו בתורת הבעש"ט אלו ואלו שוים...). הקבלה, הפנימיות, היא
רק תורתם. הוא נשיא הדור, וכל דבריו (שברובם לא מובנים לא בסגנונם
ולא בתוכנם) הם לכל ישראל בכל העולם כולו. גם לכנות ישראל. לא היתה
עדה בכלל ישראל מאז ומעולם בנבחות לב מתועבת כמו של אלה בדור
האחרון והעומד בראשם. וגם הוא - העומד בראשם, סיסמתו השנה "שנת
הצדיק", נישואיו, מהוה סימן לתקופה חדשה בכלל ישראל, פטירת אשתו, גם
אירוע זה מהוה סימן לשינוי תקופה, והוא, כבר בשיחתו הראשונה, בעלותו
על כסא "הנשיאות" הצהיר, "כל השביעין חביבין" כי הוא הרי "הרבי"
השביעי לאדמו"ר הזקן, ולכך הוא "הרבי" מכוון כנגד שבת קודש, (כששמע
זאת האדמו"ר מסאטמר זצ"ל, הגיב בחיוך "א"כ האדמו"ר הזקן היה סתם יום
חול של יום ראשון..."), הוא אשר אמר כ"ק האדמו"ר מאוורוב "כל דיבוריו
והנהגותיו נובע מניאות".

ולכן כל איש אשר בתוכו ה' אינו יכול לדור עמם בעבודת ה' ובלימוד

התורה בכפיפה אחת. יש אצלם פילוק שפינה "אין אני והוא יכולים לדור בעולם" (ב"ב צ"ח). ולכן יש שם כפירה והאלהת אדם, ושמי כוב.

כאן שורש בעייתם פה רקבון השרשים. לכן "ענבימו ענבי ריש אשכולות מרורות למו", 'משקה מר ראוי להם לפי מעשיהם' (רש"י). ומוזה הגפן יצמחו אצלם ענבי ריש שהם מעשים רעים ומזיקים לבריות, וזה בהשתדלם לשום עיניהם ולבם וכו' כדי להשתרר ולהתגאות. ובזה יקנו דעות רעות וכוזבות. (ספורנו דברים לב).

★ ★ ★

מנהיג שהוא כפא לשקר:

על אף כל האמת הגלויה אודות הזיוף של משיח השקר של דורנו, מ"מ רבים מתפלאים איך זה נהיתה, ואיך הולכת וכובשת שטחים חדשים בציבור, ומה זאת עשה אלקים לנו.

חיים אנו בדור — בין דורות העקב — אשר אחת מאופי הירידות שלה קראוה חז"ל "האמת נעדרת שנעשית עדרים עדרים והלכת לה". (סנהדרין צ"ז) אין האמת נעלמת באיטיות אלא בממדים גדולים בבת אחת. ממילא נאחו השקר ג"כ בממדים גדולים בעולם. אחד מהאופנים הבולטים בקללה זו הוא העמדת פרנס על הציבור שמסוגל להיות כפא אל השקר עצמו. ואז הציבור שמרנישים את עצמם רק כנוף אל הראש שלהם, נגררים אחריו בלי הבחנה לאן הם מובלים. ואז מסתלקת האמת בממדים גדולים כי הרי מתפשט הכזב בכל רוחב הציבור בפעם אחת.

הפרנס הזה קיבל רקע מוכשר להחדרת שקריו. שהרי חיים אנו בדור שהקטנות שולטת בכל מושג של יסודי התורה, עבודה, והחיים בכלל, ועי"ז יורד ערך החשיבות שבכל דבר למצב של כמעט אפסיות. וא"כ מה פלא הוא אם הוכשר הקרקע שיוולול גם העיקר הי"ג של ביאת המשיח וידרסו רגלי השקר והכזב עליו להשפילו עד שתהיה כזוללה ר"ל?

בזמן שהיה תוקפם של גדולי הדור הקודם — אשר הציבור הכיר בהם רבנותו על הציבור — היו קיימים, אז לא היה מקום אל מי שהוא "לא" ואפס להיות בולט מתוך

הציבור. אמנם מעת שרוב מנין ומנין עכשיו יתחילו להתנוצץ כל מי שהוא באמת — וכשרוני להנהגה בציבור, אז גובר מקומו שאינו הגון ואז נסחב הציבור בממדים נרחבים שלמראית עין נראה שיש שם כאילו גוון של קדוש. כי זהו מערמוניות הנחש הקדמוני להצד טוב. אשר בלי גוון הטוב לא היה מי שיהיה הכשלון של עין הדעת שהראה הנחש לחזק היה א' מג' שאמרו אמת ונטרדו מהעולם שהיה מתחת לגוון זו. כן, כדאי הוא להסיק מה בכך במושג כללות קומת היהדות, וזה עיקר הי"ג דביאת המשיח מלבבות הציבור לגדר מינות ר"ל.

★ ★

השפלת ערך

יסוד היסודות הוא העמדת ראש התנועה והחצרות. לצורך כך המציאו כי אין המנהיג "נשיא". הפרוש של נשיא הוא שהוא על נשיא שאין הוא כפוף למישהו והוא חד בדרא שממנו הרי היו הת"ח האישים הבולטים בציבור, וקמו מושגים אלה יהיו כצנינים בעיניהם. ועי"ז מילא להשפיל ערך גפ"ת מול חלק לימוד התורה והעמדת חלק זה תחת שלטונם והם המשיכו בדורינו הם כקליפת השום לפנייהם. ועוד, ונתן לחכמי גפ"ת. וממילא בהשפיל ערכם של בני "לא" מתחילים להתנוצץ ולפרוח כמו עשב. הולך ומתדבק בעודה זרה, בן בנו של קץ (שחמורה מלימודה כמ"ש במגילה דף ג) שותף וכאן הוא השרש האמיתי לכל אותם לשונות מתחת ידיהם ר"ל.

שפינה "אין אני והוא יכולים לדור
ב אדם, ושמי כזב.

לכן "ענבימו ענבי רוש אשכולות
מעשיהם" (רש"י). ומה הגפן יצמחו
קים לבריות, וזה בהשתדלם לשום
ת. ובה יקנו דעות רעות וכוזבות.

★

א לשקר:

משיח השקר של דורנו, מ"מ רבים
ת שטחים חדשים בציבור, ומה זאת

אחת מאופי הירידות שלה קראה
הלכת לה". (סנהדרין צ"ז) אין האמת
ת. ממילא נאחו השקר ג"כ בממדים
זו הוא העמדת פרנס על הציבור
ניבור שמרגישים את עצמם רק כגוף
לאן הם מובלים. ואז מסתלקת האמת
ציבור בפעם אחת.

יו. שהרי חיים אנו בדור שהקפנות
חיים בכלל, ועי"ז יורד ערך החשיבות
פלא הוא אם הוכשר הקרקע שיוזול
לי השקר והכזב עליו להשפילו עד

אשר הציבור הכיר בהם רבנותו על
שהוא "לא" ואפס להיות בולט מתוך

נספחים — דברי הרבנים

קנא

הציבור. אמנם מעת שרוב מנין ובנין שלהם הלכו למנוחות עזבו אותנו לאנחות.
עכשיו יתחילו להתנוצץ כל מי שהוא באמת כלא חשיב. ואם יש בו כושר — טבעי
— וכשרוני להנהגה בציבור, אז גובר מעשה שטן ומעמיד על הציבור פרנס כזה
שאינו הגון ואז נמחב הציבור בממדים נוראים תוך שקריו. ממילא אין להתפעל במה
שלמראית עין נראה שיש שם כאילו גוון של טוב וקדושה אשר זהו נותן בו גוון ואפי
קדוש. כי זהו מערמוניות הנחש הקדמוני לכסות על הרע הטמון בחובו ע"י הראותו
צד טוב. אשר בלי גוון הטוב לא היה מי שיגש להשתייך לכל הנעשה שם. זהו יסוד
הכשלון של עץ הדעת שהראה הנחש לחות הגיון החיצוני, (כי אמרו חז"ל שהנחש
היה א' מג' שאמרו אמת ונטרדו מהעולם) הטוב שבעץ, וכיסה על המיתה הנוראה
שהיה מתחת לגוון זה. כן, כדאי הוא להם"א שיוצאי הוצאה מעומה של דברים, שהם
מה בכך במושג כללות קומת היהדות, וירכוש עי"ז פגיעה עמוקה וזלזול ועקירת
עיקר הי"ג דביאת המשיח מלבבות הציבור. פגיעה חמורה בעיקר זה הופך הנפגע
לגדר מינות ר"ל.

★ ★ ★

השפלת ערך גפ"ת ות"ח

יסוד היסודות הוא העמדת ראש התנועה ההיא, למעלה מגדרי המנהיגות שבשאר
החצרות. לצורך כך המציאו כי אין המנהיג שלהם בגדר רבי אל הורכב לו שם חדש
"נשיא". הפרוש של נשיא הוא שהוא על גבי הכל ואין מתחרה לו. ממילא יוצא מזה
שאין הוא כפוף למישהו והוא חד בדרא שממילא אינו מתחשב עם דעת אחר. אמנם
הרי היו הת"ח האישים הבולטים בציבור, ועליהם היו נשואות עיני הציבור, וא"כ
מושגים אלה יהיו כצנינים בעיניהם. ועי"ז באה עוד הנחה המורכבת ג"כ מב' פנים,
להשפיל ערך גפ"ת מול חלק לימוד החסידות הנקרא אצלם פנימיות התורה,
והעמדת חלק זה תחת שלטונם והם דמטרפולין שלה, וממילא כל ת"ח בגפ"ת
בדורינו הם כקליפת השום לפנייהם. ועוד, וגרוע יותר, ביזוי בפועל בדרכי לעג וקלם
לחכמי גפ"ת. וממילא בהשפיל ערכם של בני עליה שבדור נפתח פתח שאותם שהם
"לא" מתחילים להתנוצץ ולפרוח כמו עשב. ואם אמרו ז"ל אדם הפורש מד"ת מיד
הולך ומתדבק בעודה זרה, בן בנו של ק"ו הוא דאדם השקוע בביזוי כבוד התורה
(שחמורה מלימודה כמ"ש במגילה דף ג:) שהוא הולך "ממש" ומתדבק במושגי עבו"ז.
וכאן הוא השרש האמיתי לכל אותם לשונות מרות שמריחים ממינות שיוצאים
מתחת ידיהם ר"ל.

אילו היה מסתים כאן היה ג"כ אסון כבד, אבל כשצוללים לתוך תהום אין חקר, אין עמידה באמצע הדרך. מרוב הגיאיות המופרות והשחיתות שבהם, גרם להשתוללות והעמדת שגעון חדש ש"הנשיא" שלהם הוא נשיא כל הדורות (בהיותו האחרון בשולשלת דידהו ואין יורש אחריו) וממילא לו נמסר יעוד המשיחית. אמנם זה הגיע להם רק אחרי שנת תשכ"ז שנרתמו למרכבה הטמאה של הציונות שמצאה מאז חן בעיניהם והתחילו לתת לעניניה גושפנקא של קדושה. והרי ידוע לכל הרוח הטומאה דצינונית הוא מה דזייפו יעוד המשיחיות בהחזרת הציבור כאן לארדה"ק והעמדת שם ממשלה שלהם. והוה עיקר טומאתה החובקת כל פרמי שחיתותיה למיניהם. וכאן נסחבו הם לרוח טומאה זה, ונגררו לטומאת רעיון זה, אבל בנוסף חדש. והוא כי שלהם הוא כל יעוד המשיחיות ויפרצו בזה כותלי הגלות ג"כ. ואין לך זיוף ושקר וכזב יותר מזה. רבותי תסתכלו איך נראתה סומה בקלקולה ויזיר את עצמו גם מטיפת יין תרעלה זו. "ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו". (דניאל י"א).

אמנם אנו תמהים על שאר שלומי אמוני ישראל, דהגם שמקובל אצלם דאין להם להרהר אחרי רבם (כשהרב דומה למלאך ה' צבאות) אבל האם זהו גושפנקא שאין להרהר אחרי מי שנושא שם אדמו"ר ומזלזל בכל קדשי ישראל בפועל, שמופקע הוא משום הרהור וביקורת? ועל ידי זה דבריו ניתנים לקריאה ולהאמין בהם ולשתות המים הרעים בשאט נפש. אשר מפיצי דעות הכוזבות במשיחיותו מפיצים עלוניהם של בוקי ופריקי בכל מקום ציבורי ומתקבלים שם בשתיקה. האם כלל זה שאין להרהר אחר... אין לו שום גבול? אחים איפה אתם ולאן הגעתם?

★ ★ ★

אינג'ינר — אדמו"ר

...בחוש הבריא של שלומי אמוני ישראל מונח ההליכה אחרי חכמי תושבע"פ, תלמידי משה רבינו ע"ה, ממשיכי מסורת התורה מדור לדור. מעולם היו העיניים צופיות — בכל תופעה מוזרה שנתעורר תוך חי הציבור — אל עיני העדה מה יאמרו בזה. אדם שקיבל מנהיגות על חלק מהציבור — על אף שמעודו לא שימש ת"ח ולא פעם מעודו עומק גפ"ת וצורתה דשמעתא דידה — עמד מן הצד בכל עניני הנהגת גדולי הדור בהכוונת הציבור דרך פערות גלי הים הפוער של דורנו

בלי רצון לשתף פעולה, וביותר חריף הבריא שבציבור שוללת אותו מכל ספק. היינו אומרים, שתקופת "מורכ"ן שהתחילה שיעור קומה, והעמדתו אז על העת בחיים. אבל לשאוף למעמד של גדולת פרי מי שסובל מאוד מכח הדמיון. איננו מתאימה. אמנם כשיש לאדם רק כושר החיים, ואינו מסוגל לשדד מעמקים, או הדמיון כולו כח של שטח לבד ולא הבריא של כנסת-ישראל להכיר מהו גדול להכלילו במעמד קדוש בכנסת ישראל ומד הוא במסורת הקבלה של תורה, אין מקום כלל

ולהגדיל הערבוביא והתעמולה הדפוסית מהגדול שבחבורת כת זו. לא ניכנס לענפי שאכן אותו גדול לא זכה לעמלה וגייעת נא אשר בסברות של הגיון הכרם (הניכר למ דעלמא, ואשר הרבה שימושיו בספרים סברא ומהו דברים של מה בכך והגיון קל כלל. ובן בנו של ק"ו לדברים העומדים בדברים הניכרים לעיל לא נכנס כלל, שאין חכמי תושבע"פ.

הפירוש הקלוקל ההוא, שדאמצעי היותו ק"ו החי אתנו הוא המשיח, ועי"ז יגדילו הצפת בהמציאו תחבולה חדשה איך להכתיר משה הבריות למרוד בהקב"ה. סברת הכרם בביאור שהשטן רוכב עליו להנאתו. וגדולי בעלי אמונה בפיהם.

★ ★ ★

ג"כ אסון כבד, אבל כשצוללים לתוך תהום אין חקר, מרוב הגאות המופרות והשחיתות שבהם, גם ש"הנשיא" שלהם הוא נשיא כל הדורות (בהיותו יורש אחריו) וממילא לו נמסר יעוד המשיחית. אמנם שכ"ז שנרתמו למרכבה הטמאה של הציונות שמצאה לעניניה גושפנקא של קדושה. והרי ידוע לכל דרוח יפז יעוד המשיחיות בהחזרת הציבור כאן לארצה"ק וזהו עיקר טומאתה החובקת כל פרטי שחיתותיה טומאה זה, ונגררו לטומאת רעיון זה, אבל בנוסף עוד המשיחיות ופרצו בזה כותלי הגלות ג"כ. ואין לך תי תסתכלו איך נראתה סופה בקלקולה ויזיר את ובני פריצי עמך ינשאו להעמיד חוץ ונכשלו". (דניאל

ומי אמוני ישראל, דהגם שמקובל אצלם דאין להם למלאך ה' צבאות) אבל האם זהו גושפנקא שאין רמז"ר ומזל"ל בכל קדשי ישראל בפועל, שמופקע ל ידי זה דבריו ניתנים לקריאה ולהאמין בהם נפש. אשר מפיצי דעות הכוזבות במשיחיותו ה' בכל מקום ציבורי ומתקבלים שם בשתיקה. ... אין לו שום גבול? אחים איפה אתם ולאן

★ ★ ★

ינר - אדמו"ר

ישראל מונח ההליכה אחרי חכמי תושבע"פ, מסורת התורה מדור לדור. מעולם היו העיניים עורר תוך חיי הציבור - אל עיני העדה מה חלק מהציבור - על אף שמעודו לא שימש צורתה דשמעתא דידה - עמד מן הצד בכל הציבור דרך פערות גלי הים הפוער של דורנו

בלי רצון לשתף פעולה, וביותר חתר מתהתיהם בכל הכרעותיהם. בודאי חוש הבריא שבציבור שוללת אותו מכל מעמד נכבד בדורנו. אם באנו ללמוד לזה זכות היינו אומרים, שתקופת "פורבון" שהיתה בזה פרישה מכל המקובל בבנין פעל שיעור קומה, והעמדתו אז על דעת עצמו דוקא, הניח יסוד לכל כשלונותיו בחיים. אבל לשאוף למעמד של גדלות, ולהרכיבו מתוך תקופת "פורבון", הוא רק פרי מי שסובל מאוד מכח הדמיון. "אינגינער" המורכב בקומת "אדמו"ר" אינו הרכבה מתאימה. אמנם כשיש לאדם רק כושר של שטחיות בכל, בין בתורה ובין בהבנת החיים, ואינו מסוגל לשדד מעמקים, אז הרבה מן הדמיון מעורב בתפיסותיו, בחיות הדמיון כולו כח של שטח לבד ולא ראה מאורות העומק מימיו. ומכיון שבחוש הבריא של כנסת-ישראל להכיר מהו גדול אמיתי הרי אין מקום לויכוח כאן כלל להכלילו במעמד קדוש בכנסת ישראל וביודענו מהו גדר של גדול אמיתי שמקומו הוא במסורת הקבלה של תורה, אין מקום כלל לויכוח אודותיו אם הוא כן או לא.

ולהגדיל הערבוּבִיָּא והתעמולה הדפיסו בימים אלו חוברת של ראיון ל"כפר חבד" מהגדול שבחבורת כת זו. לא ניכנס לגופם של דברים המעידים מכל הנאמר שם שאכן אותו גדול לא זכה לעמלה ויגיעת נפש ובשר בגפ"ת, ולא הוחדר בו השקפה אשר בסברות של הגיון הכרם (הניכר לכל מי שמעם טעם עומק צורתה דמוגיא דעלמא, ואשר הרבה שימוש בספריהם של גדולי האחרונים להכיר מתוכם מהו סברא ומהו דברים של מה בכך והגיון קל בלי משקל רציני) אין גישה לדבר רציני בכלל. ובן בנו של ק"ו לדברים העומדים ברום עולמה של כנסת-ישראל. וממילא בדברים הניכרים לעיל לא נכנס כלל, שאין שום תועלת להתוכח עם מי שלא שימש חכמי תושבע"פ.

הפירוש הקלוקל ההוא, שהואמצעי היותר יעיל בדורנו הוא הנתינת אמונה שפלוני החי אתנו הוא המשיח, ועי"ז יגדילו הצפיה אליה, הוא רק ערמימות הנחש בהמציאו תחבולה חדשה איך להכתיר משיח שקר בדורנו, וכנמרוד שצד דעת הבריות למרוד בהקב"ה. סברת הכרם בביאור דרכי אמונה חושית הם רק כסא שהשטן רוכב עליו להנאתו. וגדולי בעלי אמונה לא השתמשו בו מעולם, ושקר וכזב בפייהם.

★ ★ ★

אין מקום לויכוח איתם

על שום מה באמת חשים כל שלומי אמוני ישראל ועוזע עמוק לנוכח ההתפרצות המשיחית האחרונה. מה מדריך את האינסטינקט היהודי המבעי שלהם, אשר רואה במה שמתחולל לנגד עינינו משום חילול הקודש ופגיעה באמונה.

התשובה לכך פשוטה וידועה, ונמסרה לנו על-ידי החכם מכל אדם: "אם לא תדעי לך היפה בנשים, צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים". (שיר השירים, א' ח'). עצה זו מועילה לכל זמן ולכל מקום, אף בעתות של הסתר-פנים או כאשר שורר בלבול חושים וערפול-דעות וכל אחד מנסה לגייס "ראיות" לצידו. ישנה הוכחה נחרצת וחד-משמעית, יציבה ונצחית, שאי-אפשר לפרוק ולסתור אותה בשום מקרה: מסורת אבות!

כאשר מגיע מצב של "אם לא תדעי לך", אזי העצה היחידה היא לצעוד בעקבי הצאן הקדומים. "התבונני בדרכי אבותיך הראשונים" (רש"י שם) "פמכי על הקבלה היאהזי בדרכי אבותיך". מצודת דוד, שם).

עובדה הסטורית היא, ואין לחלוק עליה, שלא מצינו מעולם תופעה כזו בקורות עם ישראל. גם אם היו בכל הדורות כאלו שסברו בסתר ליבם, כי רבם (או כל גדול אחר בישראל) אולי ראוי להיות משיח ה' – מעולם לא שמענו שיהודים קמו להכתיר בפומבי ובקול רעש גדול אדם מסויים כמשיח, וערכו עצומות "לקבלת עול מלכותו", וכו' וכו'.

אם אכן זהו חלק בלתי-נפרד מהאמונה בביאת המשיח, (להצביע על אדם ספציפי כי הוא המשיח) כפי שמנסים לתעמלני אותו חוג "להוכיח" בציטוטים שונים – מדוע זה לא היה הדבר ידוע לתלמידי ה"חתם סופר", הגאון מוילנה, הבעש"ט, ה"בן איש חי" ועוד ועוד, שמעולם לא שמענו שערכו עצומות להחתים את הציבור שיקבל על עצמו את רבם כמלך המשיח. האם נעלמו מעיניהם כל ה"ראיות" התגלו רק לתעמלני משיחיות השקר של דרונות...

מעולם לא פגשנו תופעות כאלו (ודאי לא בצורתן הנוכחית) בחזרותיהם של גדולי ישראל ובקורות עם ישראל. אדרבה, כאשר התרחשו תופעות דומות, יצאו נגדן גדולי הדורות במאבק חריף (על אף שאותם משיחי שקר ותלמידיהם ניסו אף הם בשעתו להסתייע ב"ציטוטים" ו"ראיות"...).

זו ההוכחה הטובה והעמוקה ביותר, מכיוון שלא מצינו שכך נהגו אבותינו לדרכים כאלו – אין לך ראיה נחלת בכל הדורות ידעו את כל ה"ראיות" או שהיו בידיהם ראיות וביטות כבדות.

וכאשר יש קבלה בדינו מכל הדורות אחרת.

כל ויכוח רעיוני עם מסלפי דרך התורה והמתעים להביא "ראיות" לשיטתם – אי-אפשר.

משיח שקר

נחשול המשיחיות הולך ומתגבר בזמן הזה. הטפה בצנעה ובתוך המחנה שלהם פנימה, כלפי חוץ, הרי עתה קוצף נחשול המשיחיות לגיית קרובים ורחוקים שיחתמו ויקבלו על מחשבות עגומות, לאור נסיון העבר במשיח עלול לבוא הזמן שיגיע לשלב של "התמנהגות התופעות הגלויות לשלב זה (כולל תופעה נחשול הנמשכים אחר משיחיותו וביניהם גם מהארץ ומהעולם, כיד השטן הטובה על עדה משיחית).

ומכיון שלאחר שלב זה כבר אין אפשרות ולדבר בלשונות המשתמעים לכמה פנים, הרי סוף מר ומבוזה לאותו משיח שקר, כאשר קודם ויוכלו שלומי אמוני בית ישראל לנשום לרווח הארץ.

ולכאורה, מטעם זה היה אפשר לומר, אדרבה, יש לתת להם להתנאל בשכרותם ולתן שבו השקר מכלה עת עצמו, מתפוגג ומתברר לכל.

זעזוע עמוק לנוכח ההתפרצות
וודי הטבעי שלהם, אשר רואה
אמונה.

חכם מכל אדם: "אם לא תדעי
גדויותיך על משכנות הרועים".
ולכל מקום, אף בעתות של
דעות וכל אחד מנסה לגייס
יציבה ונצחית, שאי-אפשר

ההיחידה היא לצעוד בעקבי
י"ם" (רש"י שם) "פמפי על

מעולם תופעה כזו בקורות עם
בם, כי רבם (או כל גדול אחר
שמענו שיהודים קמו להכחיד
ערכו עצומות "לקבלת עול

יח, (להצביע על אדם ספציפי
יח" בציומים שונים — מדוע
מולנה, הבעש"ט, ה"בן איש
חתים את הציבור שיקבל על
ם כל ה"ראיות" התגלו רק

יכחית) בחצרותיהם של גדולי
תופעות דומות, יצאו נגדן
וקר ותלמידיהם ניסו אף הם
ומבוררת לכל.

נספחים — דברי הרבנים

קנה

זו ההוכחה הטובה והעמוקה ביותר, שדרך זו מונגדת לדרכי תורתנו הקדושה.
מכיוון שלא מצינו שכך נהגו אבותינו, ואדרבה ידוע לנו, כי התנגדו בתוקף
לדרכים כאלו — אין לך ראיה גדולה מזו. אנו פמוכים ובטוחים, כי אבותינו
בכל הדורות ידעו את כל ה"ראיות" שמביאים שם, אך ידעו גם כי אין בהן ממש
או שהיו בידיהם ראיות וביטות כבדות פי כמה לצאת נגד דרך זו.

וכאשר יש קבלה בדינו מכל הדורות, אין להתרשם ולהתפעל מ"הוכחה" כזו או
אחרת.

כל ויכוח רעיוני עם מסלפי דרך התורה והאמונה, כולל גם נסיונות של תועים
והמתעים להביא "ראיות" לשיטתם — אך אין להיבהל" מכך.

משיח שקר בשער

נחשול המשיחיות הולך ומתגבר בזמן האחרון יותר ויותר. לאחר שנים רבות של
הטפה בצנעה ובתוך המחנה שלהם פנימה, תוך כדי נסיונות מפעם לפעם לפרוץ גם
כלפי חוץ, הרי עתה קוצץ נחשול המשיחיות בריש-גלי, ברחובות עיר וקריה, ומנסה
לגייס קרובים ורחוקים שיחתמו ויקבלו עליהם משיח-שקר זה. מצב זה מעורר
מחשבות עגומות, לאור נסיון העבר במשיחי השקר שעם ישראל סבל מהם, כי עוד
עלול לבוא הזמן שיגיע לשלב של "התגלותו" בצורה כזו או אחרת ובתוספת כל
התופעות הנלוות לשלב זה (כולל הופעה בשערי ארץ-ישראל בליווי רבים מהתועים
הנמשכים אחר משיחיותו וביניהם גם סקרנים והלכי-בטל וכן אנשי תקשורת
מהארץ ומהעולם, כיד השמן הטובה על עדה משיחית זו).

ומכיון שלאחר שלב זה כבר אין אפשרות לסגת אחור ואף אי-אפשר עוד להסתתר
ולדבר בלשונות המשתמעים לכמה פנים, הרי ברור כשמש בצהרים, שאז גם יבוא
סוף מר ומבוזה לאותו משיח שקר, כאשר קלונו ושקרוננו וכל הבליו יתגלו לרבים —
ויוכלו שלומי אמוני בית ישראל לנשום לרווחה, כאשר ההבל יחלוף כענן ויכלה מן
הארץ.

ולכאורה, מטעם זה היה אפשר לומר, שאין מקום כלל לפעול כנגדם, אלא,
אדרבה, יש לתת להם להתגאל בשכרותם ולהתהולל בהבליהם עד אשר נגיע למצב
שבו השקר מכלה עת עצמו, מתפוגג ומתפורר לרסיסים, והאמת נגלית, נראית
ומבוררת לכל.

אמנם, נראה, שאין לנו לפטור את עצמנו מלהתריע בשער, למחות בקול גדול ולהעמיד האמת על תילה, להוקיע את השקר הגדול המתחולל לנגד עין-כל.

חילול ה' נורא בסוף הגל המשיחי

ראשית, מי יודע איזה חילול השם נורא עלול להיגרם בסופו של הגל המשיחי, כאשר חזון התעתועים יתגמל בפומבי. הלא גם במשיחי שקר קודמים גרם הדבר לחילול השם בין גויי הארץ, ועל אחת כמה וכמה בדורותינו, כאשר התקשורת מפיצה כל מה שמתרחש על פני תבל ממקום למקום בצורה רעשנית וכו', ואזי כיצד ישמחו, יגילו ויעלו כל העמים בראותם שם עם ישראל ותורתו מושפלים עדי-עפר, כאשר יאמרו ח"ו "שוא עבוד אלוקים"; הרי לכם, זוהי הגאולה לה מצפה ומייחל עם ישראל מזה אלפי שנים; בהרי להם משיח שנתגלה כמשיח שקר ושוא ושטות — היש חילול השם גדול מזה?

משבר אמונה בסופן

ומלבד זאת, כאשר נפול יפול "משיח" זה ממגדלי השקר שלו, וכל השמות והתוארים וראשי התיבות יתנפצו לרסיסים לעין-כל מיד וממש — מי יכול לשער איזו אכזבה נוראה ומשבר פנימי עד דכדוכה של נפש יגרום הדבר לכל הנמשכים אחריו. התפתחות כזו עלולה לגרור אחריה קרבנות רבים, קרבנות בנפש, הן באמונה והן בקיום תורה ומצוות ובאמונה בנצחיות כלל ישראל (כאשר קרה לכל הנמשכים אחרי משיחי השקר בכל הדורות), ואף קרבנות בנפש ר"ל עלולים להיות, לאור נסיון העבר. בודאי שמוטלת עלינו האחריות למעט עד כמה שאפשר מהרגשת האכזבה וגודל הנפילה הצפויה להם, וזאת מתוך שידעו וישמעו, שיש מערערים על "משיח" זה ואומרים עליו אתה שקר ושמן שקר, שקר ממ"ש כפשוטו (וכן בראשי-תיבות שלו: מנחם-מנדל משיח שקר) וזה ימעט את הציפיה והתקווה המוטעית וממילא את המשבר והאכזבה, ובכך נחסוך קרבנות רבים מאחב"י בעת נפילתו ממרומי דמיונו ודמיונם.

פגיעה ברוממות מושגי הגאולה

אך גם מעם נוסף יש בזה: מוטלת עלינו חובה למחות בקול רם ובדברים שאינם משתמעים לשתי פנים, וזאת משום עצם הפגיעה הנוראה שישנה כאן, כבר עתה, בעיקרי היהדות (וזאת אף לו יצויר, שלא היתה צפויה כאן סכנה לקרבנות בנפש ובנפש). איננו יכולים להרשות מצב של משמוש והמעטת צורתם ומהותם של עיקרי

תורה ויהדות, בכל מקרה ואופן, וכל-שכן ותעמולה, בכל פינה. שאני מינות ושלפנינו, שעיוות וקלקול בענייני יסודי הדת כאשר עבירה היא פנימה רק בחלק ובכלל, בנפש ובנשמה.

כאשר באים אלו ומכריזים על אדם ברוממות מושגי הגאולה והמשיח, ואם מקבלים זאת ואולי אף לועגים להם מל-עצם הדבר, שיהודים מסוגלים לשמוע פגיעה בציפור נפשם ומעשה של חילול דת תקון. (ואפשרות זו מהווה פתח למי אשר אחרית דבר מי ישרנו, ר"ל).

אמרו חכמינו ז"ל (שבת דף לא):

"רבי ישמעאל בן אלעזר אומר: בעון שקר לארון הקודש ארנא, ועל שקרין לבית שמתקבצין בו הכל. ולארון הקודש ארנא, ואין

הדבר מלמדנו, כי אף שלא נתבאר בשום שפוחת דבר ממעלתו ומקדושתו, מביא על עינו ביוזי בפועל אלא רק מתארו בפיו בדרך פזיז דבר זה מהווה סיבה לעונש עד כדי מיתה ר"ל.

ומובן וברור, שכל הם הדברים גם להיכן קודש ולבית עם יקרא בשם בית כנסת, שמי ומשפיל מערכם ומעלתם של ארון קודש ובית הנס

והנה, מאז ומעולם בעם ישראל, אחד המושגי מעביר רטט של קדושה ורוממות הנפש אצל המשיח, שכל בר בי רב דחד יומא ידע שהוא כך שגור בפי כל צירוף לשמו התואר של "צדיק" שאחד משבעה דברים שנבראו קודם שנברא העולם

ת עצמנו מלהתריע בשער, למחות בקול גדול
שקר הגדול המתחולל לנגד עין-כל.

בסוף הגל המשיחי

השם נורא עלול להיגרם בפסוק של הגל
פין בפומבי. הלא גם במשיחי שקר קודמים
רין, ועל אחת כמה וכמה בדורותינו, כאשר
על פני תבל ממקום למקום בצורה רעשנית
כל העמים בראותם שם עם ישראל ותורתו
חזו "שוא עבוד אלוקים", הרי לכם, זוהי
מוזה אלפי שנים; בחרו להם משיח שנתגלה
השם גדול מזה?

אמונה בסופן

מיה" זה ממגדלי השקר שלו, וכל השמות
מים לעין-כל מיד וממש — מי יכול לשער
כדוכה של נפש יגרום הדבר לכל הנמשכים
ה קרבנות רבים, קרבנות בנפש, הן באמונה
יות כלל ישראל (כאשר קרה לכל הנמשכים
קרבנות בגוף ר"ל עלולים להיות, לאור נסיון
למעט עד כמה שאפשר מהרגשת האכזבה
שידעו וישמעו, שיש מערערים על "משיח"
ה, שקר ממ"ש כפשוטו (וכן בראשי-תיבות
את הציפיה והתקווה המוטעית וממילא את
רבים מאחב"י בעת נפילתו ממרומי דמיונו

מושגי הגאולה

נו חובה למחות בקול רם ובדברים שאינם
הפגיעה הנוראה שישנה כאן, כבר עתה,
א היתה צפויה כאן סכנה לקרבנות בגוף
שמוש והמעטת צורתם ומהותם של עיקרי

תורה ויהדות, בכל מקרה ואופן, וכל-שכן כשזה בא ומופיע באופן של פירסום גדול
ותעמולה, בכל פינה. שאני מיוגות דמשכא מפי ר"ל, וכבר יסדו גדולי הדורות
שלפנינו, שעיוות וקלקול בענייני יסודי האמונה חמור יותר מאשר כל חטא ועבירה,
כאשר עבירה היא פגימה רק בחלק ובפרט, בעוד ששינוי ביסודות הרי זה פוגע
בכלל, בנפש ובנשמה.

כאשר באים אליו ומכריזים על אדם זה משיח הוא, יש בכך משום פגיעה
ברוממות מושגי הגאולה והמשיח, לא רק לגביהם, אלא אף לגבי מי שלא
מקבלים זאת ואולי אף לועגים להם בליבם, אלא שאין רואים בכך עקירת הדת.
עצם הדבר, שיהודים מסוגלים לשמוע דיבורים כאלה ולהחריש, ולא רואים בכך
פגיעה בציפור נפשם ומעשה של חילול אמונתם, הרי זה בבחינת מעוות לא יוכל
לתקון. (ואפשרות זו מהווה פתח לפרצות נוספות בכל ענייני תורה ואמונה,
אשר אחרית דבר מי ישורנו, ר"ל).

אמרו חכמינו ז"ל (שבת דף לא):

"רבי ישמעאל בן אלעזר אומר: בעוון שני דברים עמי הארץ מתים, על שקורין
לארון הקודש ארנא, ועל שקורין לבית הכנסת — בית עם (רש"י: לשון ביוזי,
שמתקבצין בו הכל. ולארון הקודש ארנא, ואין קורין אותו ארון הקודש)".

הדבר מלמדנו, כי אף שלא נתבאר בשום מקום עונש מיתה על כה"ג, אך מי
שפוחת דבר ממעלתו ומקדושתו, מביא על עצמו עונש נורא, ואף שלא עושה מעשה
ביוזי בפועל אלא רק מתארו בפיו בדרך פחיתות, שמשווה אותו עם חפצי חולין —
דבר זה מהווה סיבה לעונש עד כדי מיתה ר"ל.

ומוכן וברור, שכל הם הדברים גם להיפך — למי שיקרא לארנא דחול בשם ארון
קודש ולבית עם יקרא בשם בית כנסת, שכל-שכן וקל-וחומר שבכך מפחית, ממעיט
ומשפיל מערכם ומעלתם של ארון קודש ובית הכנסת.

והנה, מאז ומעולם בעם ישראל, אחד המושגים הקדושים והמופלאים ביותר, שהיה
מעביר רטט של קדושה ורוממות הנפש אפילו בקרב פשוטי-עם, הרי זה ענין
המשיח, שכל בר בי רב דחד יומא ידע שהוא נעלה מכל מושגינו ותפיסתנו, ומשום
כך שגור בפי כל צירוף לשמו התואר של 'צדקנו' — וכבר אמרו חז"ל (פסחים נד)
שאחד משבעה דברים שנבראו קודם שנברא העולם הוא שמו של משיח.

ורבינו הרמב"ם כבר היכה על קודקדיהם של אנשים שנתפסו לספק ספיקא אודות אדם בדורם שהוא משויה, מפני כמה מעלות שמצאו בו, ואמר שיש בכך משום חוסר הבנה יסודי במהותו של המשויה, וכך כתב ב"אגרת תימן": "אבל מה שזכרת מעטק האיש ההוא, שהוא אומר שהוא משיח בערי תימן, דע שלא תמהתי ממנו ולא מן המאמינים בו, לפי שהוא משוגע בלי ספק, ואין על החולה אשמה ופשע אם לא יפסק הוא חלויו. וכן איני תמה מן המאמינים בו מקוצר רוחם, ושאינם יודעים מקום המשיח ומעלתו הגדולה, שעלה בדעתם זה. אבל אני תמה ממך, שאתה מבני תורה ועמדת על ספרי החכמים, האינך יודע, אחי, שהמשיח נביא גדול מאוד וגדול מכל הנביאים מלבד משה רבינו עליו השלום... ויש תימה בדברך, שאמרת שידוע בשלוח ויש אתו מקצת חכמה, התעלה על דעתך שבמידות האלו יהיה משיחו אבל חייבך לומר כל זה מפני שלא השגחת למעלה המשיח מה הוא, ואיך תהיה עמידתו, ובאיזה מקום יהיה, ואיזה אות יהיה מיוחד לו, אבל מעלתו תהיה יותר מעולה ממעלת הנביאים ויותר נכבדת, וזאת משה רבינו ע"ה. ויחד אותו הבורא יתברך בדברים שלא יחד משה רבינו ע"ה, שנאמר בו 'זהריחו ביראת ה' ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אוזניו יוכיח', זנחה עליו רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה', 'זהיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו', וקרא לו הקב"ה שש שמות באומרו 'כי ילד יולד לנו בן ניתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יואץ א-גבור אבי עד שר שלום'. וזה שקראו א-ג' דרך ההפלה, להודיע שגדולתו מעולה ממעלת כל אדם".

וכאשר נוטלים מושג מקודש זה של משיח ומייחסים אותו למי שאף במובן ובמבט הפשוט ביותר אין בו אף שמץ מכל הכלול בשם זה — לא כפי שהוא בהווה ולא מצד העבר — הרי שקודש אין כאן, אלא "ארנא" יש כאן, בית כנסת אין כאן, כי אם "בית עם" יש כאן. נוטלים חולי-חולין ונותנים עליו שם המקודש אצל כלל ישראל מדורי דורות — הרי לך ביזוי גדול מזה! הרי לך הורדת מעלה וקדושה יותר מזה! (וכאמור, דבר זה נוגע גם כלפי אלו שאינם נגררים אחריהם ואחרי המונם, אך מביטים על כך באדישות, וממילא חודר לליבם קרירות בהרגשים של מושגים נעלים, וכל משמעות ה"קודש" ה"בית כנסת" יורדת ומתמעטת אצלם באופן חמור ומבהיל).

אין כל היתר לשתוק!

והנה, עד עתה, כשריה הדבר מסור להם, ולהם בלבד, וגם בינם לבין עצמם לא כולם הסכימו לכך (אלא שהוכרחו לשתוק משום שהיו אחוזי פחד ורעדה מחבריהם)

הרי גם אז אין הדבר ברור שלא היתה חסות מקום לכאורה לפטור מחובת המחאה, משום לקבל ולא לשמוע מפי אחרים, גם לא מפי חסידיו.

אך מאחר ועתה השתנו פני הדברים, ודעה זו בקרב המון העם, בכח תעמולתם הישירה יביעו הסכמה על כך בחתימת ידם ואף יצהירו שהם מסכימים ומצהירים לקרוא ל"ארנא" בעל ידי נשים, והאנשים הולכים אחרי נשותיהם ואחריהם באים הרבנים שכותבים וחותמים על הרי ברור לכל, ששוב אין כל היתר לנקוט בשתיקה ובשיוויון-נפש. כי איך אפשר להאמין ל"ארנא", הרי אחרית דבר מי ישורנו? (ואחרי שאר ימות השנה קולות מחאה על כל סוג בת-קול מן השמים: על כבודי לא מחיתם, ומחיתם. ואי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום הנוכח).

אמנם יש להבהיר, כי מלבד נקודה זו, אינו שיש בו משום עיוות בעיקרי הדת והאמונה, בלבד, אלא הרי הוא המשך ותוצאה של כיוון יסודי הדת ואמונת כלל ישראל, וגם מטעם זה לראות בהתגלות שקרו הגדול לעני כל הדין שבינתיים כבר הושרש והושפע בחלק גדול יסוד מסולף ומוטעה, שממנו הורתו ולידתו בשומא

והכוונה בזה:

הנה, בכל הדורות שררה תקווה עמוקה ונגיש ופעמים שהיו אף יהודים מהרהרים בינם לבין ייועד מן השמים לגאול את כלל ישראל מגלותו של "בעיתה" או "אחישנה" של קץ הגלות וסוף וכמו-כן בכל תקופה, שראו איזו הנהגה מיוחדת והתקווה, שהנהגה זו שלב אחרון בגלות, וקרב ובא ומה

שנתפסו לספק ספיקא אודות
אמר שיש בכך משום חוסר
"אבל מה שזכרת מעסק
שלא תמהתי ממנו ולא מן
חוליה אשמה ופשע אם לא
יצר רוחם, ושאינם יודעים
ל' אני תמה ממך, שאתה
אחי, שהמשיח נביא גדול
לפני... ויש תימה בדבריך,
על דעתך שבמידות האלו
למעלה המשיח מה הוא,
ה' מיוחד לו, אבל מעלתו
ת' משה רבינו ע"ה. ויחד
ע"ה, שנאמר בו 'זהריו
ו' יובח', 'נחה עליו רוח
'זהה צדק אזור מתניו
מרו' כי ילד ילד לנו בן
'א-ל גבור אבי עד שר
ל'תו מעולה ממעלה כל

ו' למי שאף במובן ובמבט
לא כפי שהוא בהווה ולא
ב' בית כנסת אין כאן, כי
המקודש אצל כלל ישראל
מעלה וקדושה יותר מזה
חריהם ואחרי המונם, אך
יגשים של מושגים נעלים,
ופן חמור ומבהיל).

גם בינם לבין עצמם לא
י' פחד ורעדה מחבריהם)

נספחים — דברי הרבנים

קנט

הרי גם אז אין הדבר ברור שלא היתה חובת הכלל לצאת ולמחות נגדם אמנם, היה
מקום לכאורה לפטור מחובת המחאה, משום שהדבר בדוק ומנוסה שחוננו שלא
לקבל ולא לשמוע מפי אחרים, גם לא מפי תלמיד חכמים וגדולי ישראל מכל החוגים,
כידוע.

אך מאחר ועתה השתנו פני הדברים, והחלו לצאת לרחובה של עיר כדי להפיץ
דעה זו בקרב המון העם, בכח תעמולתם השיקרית, ורוצים להביא לידי כך שאנשים
יביעו הסכמה על כך בחתימת ידם ואף יצהירו שמקבלים עליהם עול מלכותו (כלומר
שהם מסכימים ומצהירים לקרוא ל"ארנא" בשם ארון הקודש), ונמסר הדבר בתחילה
לידי נשים, והאנשים הולכים אחרי נשותיהם כמנהג עמי הארץ. (כמבואר בחז"ל)
ואחריהם באים הרבנים שכותבים וחותמים שהדין עמם ומחוייבים לעשות כן —
הרי ברור לכל, ששוב אין כל היתר לנקוט ב"שב ואל תעשה" ולהתייחס לכך
בשתיקה ובשיויון-נפש. כי איך אפשר לראות כבלע את הקודש, להפכו ולשוותו
ל"ארנא", הרי אחרית דבר מי ישורנו? (ואחריות נופלת על כל מי שמשמיע במשך
שאר ימות השנה קולות מחאה על כל מיני מהלכים ומעשים, ועליהם נשמעת
בת-קול מן השמים: על כבודי לא מחיתם, ועל כבודכם, כבוד בשר ודם, מחיתם
ומחיתם. ואי לנו מיום הדין, אי לנו מיום התוכחה).

אמנם יש להבהיר, כי מלבד נקודה זו, אנו חווים כאן גם בדבר חמור הרבה יותר,
שיש בו משום עיוות בעיקרי הדת והאמונה, שאינו מתבטא רק בעניינו של משיח
בלבד, אלא הרי הוא המשך ותוצאה של כיוון מחשבה מסולף ומוטעה, הנוגע להרבה
יסודי הדת ואמונת כלל ישראל, וגם מטעם זה מובטחנו אשר בקרוב ממש ומיד נזכה
לראות בהתגלות שקרו הגדול לעני כל ישראל — אמנם, הרבה יש להצטער
שבינתיים כבר הושרש והושפע בחלק גדול בכלל ישראל אותו עיוות נורא, אותו
יסוד מסולף ומוטעה, שממנו הורתו ולידתו בטומאה של כל ענין זה.

והכוונה בזה:

הנה, בכל הדורות שררה תקווה עמוקה ונרגשת, המיית-לב וציפיה כוספת לגאולה,
ופעמים שהיו אף יהודים מהרהרים בינם לבין עצמם שאולי צדיק זה או אחר הוא אשר
ייועד מן השמים לגאול את כלל ישראל מגלותו או שניסו למצוא איזה תאריך ואיזה זמן
של "בעיתה" או "אחישנה" של קץ הגלות וזמן הגאולה (כידוע מספרי קורות הימים).
וכמו-כן בכל תקופה, שראו איזו הנהגה מיוחדת של יד ה', נתלוותה תמיד ההרגשה
והתקווה, שהנה זה שלב אחרון בגלות, וקרב ובא זמן הגאולה.

אך לכל זה אין כל קשר ואין אף דמיון למה שקורה כאן לעיני כל ישראל.

מינויו של משיח ע"י ההמון

קורה כאן דבר מיוחד, שלא היה לעולמים. פועלים מזה שנים רבות, בשיטתיות ובעקביות, לחדש ענין של משיחת משיח בידי אדם ר"ל; בדיבור בעל-פה, ביחוד ובציבור, בכתב ובדפוס. נעשות פעולות חומריות, לקבוע שהנה אנו בעצמנו נקבע שהנה זה אשר עומד לפנינו הוא המשיח, ולא שההמון עושה זאת מעצמו, אלא מדרך ומכוון בצורה מתוככמת ע"י אותו ממש"ע עצמו לומר או לרמוז להם: אם תעשו אותי משיח, הרי שבכך אהיה משיח, ולא רק משיח ומנהיג שלכם, אלא משיח של כלל ישראל כולו.

ואז ברבות הימים והשנים וריבוי הרמזים וההשפעות, הגיעו לכך שיוצאים לרחובה של עיר ומחתימים אנשים, נשים וטף שמקבלים על עצמם מלכותו ומשיחיותו, דהיינו שהם ממליכים אותו ומושחים אותו כמשיח, כמשיח של כלל ישראל. וגישה זו מבקשת להשריש ולקבוע, שמהותו של משיח, מדרגתו ומעלתו, תלויות בכוחם וברצונם של המוני העם.

זהו הסילוף והעיוות הנורא, שנתחדש בדור עקבתא דמשיחא. ואם אמרו חז"ל, שדור זה ניכר במידה של "חוצפא יסג"י, הרי יש בכך גם שפלות המדרגה של חוצפה כלפי שמיא — ועוד לומר שמהניא להם שמות זו.

נמצא, שטמון בכך שורש פורה ראש ולענה של כפירה במלכות שמים והנהגתו ית' בבריאה וכן סילוף של כל מציאות ומהות ענין המשיח. הפכו את ענינו של משיח, חמדת כל ישראל בכל הדורות, מפועלו של הקב"ה לפועלו של אדם, רחמנא ליצלן מהאי דעתא. (וממילא בתוצאה בא הדבר, שמצפים לראות בדמותו של אותו ממש"ע בדמותו של משיח, שהרי הדבר תלוי בידיהם, כביכול).

פגיעה האמונה בביאת המשיח!

ומכאן יש לחשוש, שאף אותם שאינם מושפעים מזה ולא נמשכו אחרי משיחיות השקר של אותו ממש"ע (מנחם-מנדל משיח שקר) אך יש מקום לחשוש שמא מכל-מקום חדרה אליהם הדעה המסולפת הזו בעיקר עניינו ומהותו של משיח, וממילא נפגמה אצלם האמונה בעיקר הי"ב, בביאת משיח צדקנו.

ובנקודה זו יש לעורר את הלב, עד כמה מכל משיחי השקר שקמו לישראל. שהיה ודומיהם) לא סברו לשתף את כלל ישראל למשיח! אלא טענו כאילו הופיעה עליהם שהוא הוא המשיח שנבחר ע"י הבורא וכו'. שע"י כך הציבור יהפכו להיות משיח. עם הסדר הנכון, שהמשיח נבחר מן השמים בכך שכביכול הם אלו אשר נבחרו, ומטעם והכל כלא-היה.

אבל ממש"ש זה דעקבתא דמשיחא, הוסף כוונת בעיקר יסוד הענין, כאילו המשיח בני-אדם, אשר הם יעוררו ויביאו את ההמון ורם יבחרו בו ויעוררו את התגלותו, וקיומו אף לאחר ביטולו כעפרא דערעא נביא של כמה רעל וארס יש במחשבה זו, אשר בנעוריו.

וכידוע, שהשפעת ההשכלה וענף שלה גם על יהודים שהיו שומרי מצוות, כי יש עצמם מהגלות ולהגיע לידי גאולה.

דברי הרש"י

וצא וראה דבריו הנוקבים של כ"ק אדם מיום י' תמוז תרנ"ט אודות הציונות: "הנה ה' ותורתו וגם היה מקום לחשוב שישנו הזה לעשות את גאולתנו בכה עצמנו ולא להרבות בתחנונים על זאת. (רש"י כתובות) שה"ש פ"ו ע"פ השבעתי אתכם) וכל-שם לצאת מהגלות בזרוע, אין אנו רשאים ובפרט שהוא נגד תקוותנו האמיתית, כי הקב"ה לנו משיח צדקנו בב"א ותהיה זה ענינו לצפות רק לגאולתנו וישועתנו

רה כאן לעיני כל ישראל.

ח ע"י ההמון

מים. פועלים מזה שנים רבות, בשיטתיות בירי אדם ר"ל; בדיבור בעל-פה, ביחיד מריות, לקבוע שהנה אנו בעצמנו נקבע ולא שההמון עושה זאת מעצמו, אלא ממ"ש עצמו לומר או לרמוז להם: אם ולא רק משיח ומנהיג שלכם, אלא משיח

מזים וההשפעות, הגיעו לכך שיוצאים מוטף שמקבלים על עצמם מלכותו וישראלים אותו כמשיח, כמשיח של כלל שמהותו של משיח, מדרגתו ומעלתו,

יור עקבתא דמשיחא. ואם אמרו חז"ל, יש בכך גם שפלות המדרגה של חוצפה

נה של כפירה במלכות שמים והנהגתו חזות ענין המשיח. הפכו את ענינו של לו של הקב"ה לפועלו של אדם, רחמנא ב"ר, שמצפים לראות בדמותו של אותו מ, כביכול).

יציאת המשיח!

שפעים מהם ולא נמשכו אחרי משיחות שקר) אך יש מקום לחשוש שמא חזו בעיקר עניינו ומהותו של משיח, משיח צדקנו.

נספחים — דברי הרבנים

קסא

ובנקודה זו יש לעורר את הלב, עד כמה חמור ממ"ש זה במידה מסויימת אף יותר מכל משיחי השקר שקמו לישראל. שהרי כל אלו (מ"אותו האיש" ועד שיצ ימ"ש ודומיהם) לא סברו לשתף את כלל ישראל במשיחות השקר בכך שהם יעשוהו — למשיחו! אלא טענו כאילו הופיעה עליהם רוח ממרום ונאמר להם ע"י מלאך או נביא, שהוא הוא המשיח שנבחר ע"י הבורא, וממילא יש לצעוד אחריהם, אבל לא טענו שע"י כח הציבור יהפכו להיות משיח. דהיינו, שבאופן עקרוני באו במידה מסויימת עם הסדר הנכון, שהמשיח נבחר מן השמים ולא ע"י העם, אלא שהטעו את הציבור בכך שכביכול הם אלו אשר נבחרו, וממילא כאשר נפלו הם, ונפל עמיהם כל הבנין והכל כלא-היה.

אבל ממ"ש זה דעקבתא דמשיחא, הוסיף רעה על רעה בכך שהפיץ והשריש דעה כוזבת בעיקר יסוד הענין, כאילו המשיח והתגלותו הם דבר הנוצר מכח פעולו בני-אדם, אשר הם יעוררו ויביאו את הרוח הגדולה של משיח צדקנו, אשר בשר ודם יבחרו בו ויעוררו את התגלותו. וקיימת סכנה, שמילוף ועיוות זה ישאיר רושם אף לאחר ביטולו כעפרא דערעא בב"א של אותו ממ"ש, ומי יודע אחרית דבר עד כמה רעל וארס יש במחשבה זו, אשר מקורה בחכמות חיצוניות שעסק בהן בנעוריו.

וכידוע, שהשפעת ההשכלה וענף שלה היא ההשקפה הציונית, שהצליחו להחדיר גם על יהודים שהיו שומרי מצוות, כי יש בכח בני ישראל, בכוחות עצמם, להוציא עצמם מהגלות ולהגיע לידי גאולה.

דברי הרש"ב מלובוויטש

וצא וראה דבריו הנוקבים של כ"ק אדמו"ר הרש"ב מלובאוויטש זצ"ל במכתבו מיום י' תמוז תרנ"ט אודות הציונות: "הנה, גם אם היו האנשים האלה שלמים עם ה' ותורתו וגם היה מקום לחשוב ששיגו מטרם, אין לנו לשמוע להם לדבר הזה לעשות את גאולתנו בכח עצמנו והלא אין אנו רשאים גם לדחוק את הקץ להרבות בתחנונים על זאת. (רש"י כתובות דף קי"א ד"ה שלא לדחוק ועמ"ש במד"ר שה"ש פ"ו ע"פ השבעתי אתכם) וכפ-שכן בכוחות ותחבולות גשמיים, דהיינו לצאת מהגלות בזרוע, אין אנו רשאים ולא בזה תהיה גאולתנו ופדות נפשנו, ובפרט שהוא נגד תקוותנו האמיתית, כי כל ציפיותינו ותקוותינו הוא שיביא הקב"ה לנו משיח צדקנו בב"א ותהיה גאולתנו ע"י הקב"ה בעצמו... ובהגלות הזה עלינו לצפות רק לגאולתנו וישועתו של הקב"ה בעצמו שלא ע"י בשר-ודם,

ותהיה גאולתנו שלמה". (ולענייננו, שהקב"ה לבדו יבחר המשיח ויעורר בו כח הגאולה, ולא ייעשה הדבר בכח פעולות בני אדם).

וממ"ש זה גרוע מכולם, כאשר מנסה להלביש השקפה זו על מדריגות עליונות, שכביכול יבואו בכח בני אדם כאשר יקבלו עול מלכותו ויכפו לבורא עולם לעורר התגלותו ר"ל. (וכבר כתב על כך מרן הגרא"מ שך שליט"א במכתבו מיום ו' שבט תשמ"ו, כאשר לאחר יום ההגא של נצחונם בערכאות של נכרים, בקשו להוציא "פסק בית דין" בדבר התגלות המשיח, וכתב על זה, כי אחת מסכנותיהם הגדולות היא אשר "נותנים פסקים בדרכי ה' איתנו", והדברים מבוארים).

וכל מה שמצינו קריאה וציפיה לגאולה, היינו בדרך זו, שפונים אך ורק לקב"ה בעצמו שיגאלנו ע"י משיח צדקנו (וגם בזה ספק אם מותר להרבות מדי בתחנונים על ז, שאף זה בבחינת דחיקת הקץ לדברי רש"י בסוף כתובות) ובודאי שלא יתכן ח"ו שתהיה פניה לזולתו יתברך.

ויה"ר שכל האלילים כרות יכרתון והרשעה כרגע תאבד וילמדו תועים בינה, וזוכה לראות מהרה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ראינו לזכון להביא כאן דו
שיח מענין שהיה בין
"כותבים" בעתון "ערב שבת"
היו"ל בא"י בענין מוכה.

★

סדר במערכה

מרום עצים לא רואים את
היער. מרום מאבקים ביהדות
החרדית המתחדשים לבקרים
שוכחים את סיבת הסיבות
למאבקים.

מקור טהרה. רבנות
בבני-ברק. הקמת תנועת "דגל
התורה" הם רק מקצת
מהמערכות, אך מהי הסיבה
היסודית לכל המערכות הללו.
כנראה ששכחו או בואו נעשה
סדר במחשבה — במערכה.

הסיבה היא, המלחמה נגד
ליובביטש, בכל מקום שיד
ליובביטש בוחשת, קמה מיד
מלחמה נגדה.

ומדוע הרי אנשי חב"ד
הם אנשים נחמדים גומלי
חסדים וכו' הסיבה הובהרה

בשעתו במלחמה
ברורות. ואשר
לשלשה חלקים
עקירת מצות, משה

ולדוגמא, עקירת

מוכה וסעודה שלישית

שהתחדשה הלילה

בעשרות השנים האחרונות

שאין לישון במוכה

שאינו מצמער, כיון

מקושר לרבין. וכן

שלישית אין לאכול מן

שהוא מקושר לרבין

במוכה. למרות שבגמ'

הפוסקים כולל שו"ע ודו"ק

האדמו"ר הזקן מבואר

בשעת הדחק אפשר להקל

א"כ אין מעם להעלות

הלוחמים בחב"ד ולהאשים

כבעלי מחלוקת, כל

חב"ד לא תירצו את הפיתוי

שהיקשו עליהם, מחובתם

כל יראי ה' לקיים מצוות

תגורו מפני איש עד שיתבאר

להם שאין כאן עקירת מצוות

א"כ אנא בטובכם

אנשי חב"ד היקרים. במסגרת

יבחר המשיח ויעורר בו כח

ושקפה זו על מדרגות עליונות, כותו ו"כפו" לבורא עולם לעורר שליט"א במכתבו מיום ו' שבט אות של נכרים, בקשו להוציא, כי אחת מסכנותיהם הגדולות (רים).

רך זו, שפונים אך ורק לקב"ה מותר להרבות מדי בתחנונים על כתובות) ובודאי שלא יתכן ח"ו

אבד וילמדו תועים בינה, ונזכה

על התורה ועל התמורה

קסג

נספחים

פוכה

ראינו לנכון להביא כאן דו
שיח מעניין שהיה בין
"פותבים" בעתון "ערב שבת"
הי"ל בא"י בענין פוכה.

★

פדר במערכה

מרוב עצים לא רואים את
היער. מרוב מאבקים ביהדות
החרדית המתחדשים לבקרים
שוכחים את סיבת הסיבות
למאבקים.

מקוה טהרה. רבנות
בבני-ברק. הקמת תנועת "דגל
התורה" הם רק מקצת
מהמערכות, אך מהי הסיבה
היסודית לכל המערכות הללו.
כנראה ששכחו אז בואו נעשה
סדר במחשבה — במערכה.

הסיבה היא, המלחמה נגד
ליובביטש, בכל מקום שיד
ליובביטש בוחשת, קמה מיד
מלחמה נגדה.

ומדוע הרי אנשי חב"ד
הם אנשים נחמדים גומלי
חסדים וכ"ז הסיבה הובהרה

בשעתו במילים מאוד
ברורות. ואפשר לחלקן
לשלשה חלקים אמונה,
עקירת מצות, משיחיות.

ולדוגמא, עקירת מצוות
סוכה ומעודה שלישית בשבת,
שהתחדשה ההלכה בחב"ד
בעשרות השנים האחרונות
שאינן לישון בסוכה גם מי
שאינו מצמער, כיון שהוא
מקושר לרבי. וכן בסעודה
שלישית אין לאכול פת כיון
שהוא מקושר לרבי כמו
בסוכה. למרות שבגמ' ובכל
הפוסקים כולל שו"ע הרב של
האדמו"ר הזקן מבואר שרק
בשעת הדחק אפשר להקל.

א"כ אין טעם להעליל על
הלוחמים בחב"ד ולהאשימם
כבעלי מחלוקת, כל עוד
חב"ד לא תירצו את הפירכות
שהיקשו עליהם, מחובתם של
כל יראי ה' לקיים מצוות "לא
תגור מפני איש" עד שיתברר
להם שאין כאן עקירת מצוות.

א"כ אנא בטובכם —
אנשי חב"ד היקרים. במקום

למחון מים, ולזרוק בוץ על
כל שאינו הולך בדרככם,
תתמצו קושיותיהם, ותביאו
חוות דעת של רבנים ומורי
הוראה ידועים על זה, ואז
הכל יבא על מקומו בשלום

בתקווה לאוזן קשבת למען
השלום

הרב יחיאל כוכבי ירושלים
"ערב שבת", כ"ז בסיון
תשמ"ט (30.6.89).

★

איוון שכזה

חב"ד פטורה מהצדקות
בנושאים כגון אלה, כאשר יש
כאן רק חזרה על הטענות של
ה"משכילים" כלפי החסידות
בכלל מראשית התגלותה.
וודאי שאין טעם להתווכח עם
טענות עם-הארציות בענין
"עקירת מצוות", ולבקש
"חוות דעת של רבנים מורי
הוראה", בשעה שמאות רבנים
ומורי הוראה ופוסקים, שקמו
עבה ממתנו של הכותב, נמנים
על חסידי חב"ד. שהקורא

וחבריו ישבו ללמוד את ההלכות ורק אז יבואו בפענוח. מובן שניתן לשאול, בכלל אם מדובר בעובד עבודה זרה ר"ל — מה ערך יש למצוות אלה או אחרות לעומת חומרת חטא ע"ז...

הרב שלמה ברקאי

"ערב שבת", ד' בתמוז תשמ"ט (7.7.89).

★

באמת צריך פדר במחשבה

באמת צריך לעשות סדר במערכה, ולהבין מה יש לאותם יהודים נגד לויבאוויטש! הרב י.כ. טוען ל-3 סיבות; אמונה, עקירת מצווה, משיחיות.

והרב י.כ. הסביר מדוע החב"דניקים לא מקיימים את המצוות הנ"ל בגלל שהם מקושרים לרבי ולכן אין צורך בקיום המצוות הנ"ל. סברה זו מגוחכת ועלילה מרושעת, אדרבה שיביא אסמכתות למנהג זה, אבל לענין יש סיבות הלכתיות מהורות מדוע חב"ד לא ישנים בסוכה. ולא אוכלים פעודה שלישית. (האמת שבכל בתי הכנסת של חב"ד

אוכלים פעודה שלישית) וכל ילד חב"ד יודע שהאדמו"ר הזקן כתב את הש"ע לכלל היהודים, ולכן פסק בשו"ע שצריך לישון בסוכה, אבל לפי שיטת חב"ד יש מעמדים הלכתיים לא לישון בסוכה (איך אפשר שחב"דניק שמוסר עצמו כדי לזכות אחרים במצוות יותר על מציאות מסוימת מטעמי נוחות).

ועכשיו באמת סדר המערכה! בבקשתו של הרב י.כ. בנתיים עד היום לא פנו לרבני חב"ד ולא שאלו אותם את השאלות הנ"ל אלא פעלו באופן נוגד דעת תורה, והיא במלחמת חרמות, השחתת רכוש, השחתת בתי כנסת והשחתת מקוה, היכן התירו רבותינו הקדושים מעשים אלו?

ולכן מדוע שחב"ד יתרוצו את הקושיות שהקשו עליהם, הרי בינתיים הם פעלו פעולות המבישות כל צלם אנוש, ולכן ברור מדוע חב"ד לא ענתה תשובות, כיוון שלאנשים הנ"ל יש סיבות השמורות איתם להילחם בחב"ד ותו לו. וראיה כי אם

לא כן מדוע לא נהגו בדרך בני תורה ושאלו קודם את רבני חב"ד את השאלות הנ"ל, ואח"כ אם התשובות לא יספקו אותם שיצאו בחרמות ובמלחמות וכי' ובגלל שלא עשו כן זו ראייה שמטרתם להילחם בחב"ד בלבד וזו היתה סיבת הסיבות לחורבן בית המקדש.

ולכן לחב"דניקים אין זמן לפחיתת מים ולזריקת בון אלא למעשים טהורים בלבד, ובמכתב זה לא עניתי על שאלותיך כי לא שאלת ואם יש לך באמת שאלות, גש נא לרבני חב"ד ותקבל התשובות.

בבירכת משיח עכשיו משה ברלין בני ברק.
"ערב שבת", י"א בתמוז תשמ"ט (14.7.89).

★

כדור הפלגה דמינו

אם יאמר לך אדם שדורנו הוא דור יתום אל תאמין לו. כי לדורנו אב זקן וממנו נלמד ארחות חיים. האב הזקן הלא הוא דור הפלגה אשר עליהם נאמר "אשר לא

ישמעו איש שפת רעהו" וברש"י שם "זה שואל לבנה וזה מביא מיט זה עומד עליו ופוצע את מוחו".

התגובות בערש"ק פ' חקת למכתבי "סדר במערכה", פשוט אינם מן הענין, ולא רק זה "שואל לבנה וזה מביא מיט" אלא גם היה מלווה בהיסטוריה ובהשמצות וכמעט נתקיים בם המשך דברי רש"י "וזה עומד עליו ופוצע את מוחו"

מה בסה"כ ביקשתי. ביקשתי שלמען השלום, כיוון שעומד ציבור שלם וזועק מרה על עקירת מצוות מצד לובביטש, מדוע לא תשיבו ע"י רבנים ומורי הוראה ידועים כדרכה של תורה. ותוכיחו שאין כאן עקירת מצוות. מה עוולה מצאו בבקשתי זו?

ולצערי צדקתי בבקשתי שהתשובה תינתן ע"י מורי הוראה ורבנים מובהקים ולא ע"י כותבי מכתבים למיניהם. כי ככל כותבי המכתבים של שבוע שעבר ביחס למכתבי הוכיחו שלא רק שלא יודעים נגלה תורה אלא אפי'

על דתחלה

פנימיות, דת מלובביטש

מלכתחילה

להתייחס

משום שמי

בדבריהם

בקצרה.

כתב הסיני

שנהגין המדע

וכי. "שוב

ע"ש מפרש

שינה בסוכה

המבוארים שם

אבל המדקדק

מחמירין וישנם

בשו"ע אדמו"ר

מבואר שהמעט

למקילין, היינו

להקל רק אם

מהמעטים

הרמ"א שכתב

איש ואשתו

להחמיר לעשות

אשתו וכול לישון

הטעם שכתב

מינה אחרת כמבוא

ברורה ע"ש. ועתה

אדם שאין לו

אחד מהמעטים

בפוסקים ודאי

לישון בסוכה

הוא "תשוב"

והוא

נהגו בדרך
קודם את
השאלות
התשובות
שיצאו
ות וכו'
זו ראייה
בחב"ד
סיבת
המקדש.

אין זמן
קת בין
ים בלבד,
ניתני על
אלת ואם
גש נא
ותקבל

ח עכשיו
בני ברק.
בתמוז
(14.7.8).

גו
שדורנו
מין לו.
וממנו
האב
הפלגה
שר לא

ישמעון איש שפת רעהו
וברשי" שם "זה שואל לבנה
וזה מביא מיט וזה עומד
עליו ופוצע את מוחו".

התגובות בערש"ק פ' חקת
למכתבי "סדר במערכה",
פשוט אינם מן הענין, ולא
רק זה "שואל לבנה וזה
מביא מיט" אלא גם היה
מלווה בהיסטוריה ובהשמצות
וכמעט נתקיים במ המשך
דברי רשי"י "זה עומד עליו
ופוצע את מוחו".

מה בסה"כ ביקשתי.
ביקשתי שלמען השלום,
כיוון שעומד ציבור שלם
וזועק מרה על עקירת מצוות
מצד לובביטש, מדוע לא
תשיבו ע"י רבנים ומורי
הוראה ידועים כדרכה של
תורה. ותוכיחו שאין כאן
עקירת מצוות. מה עוולה
מצאו בבקשתי זו?

ולצערי צדקתי בבקשתי
שהתשובה תינתן ע"י מורי
הוראה ורבנים מובהקים ולא
ע"י כותבי מכתבים למיניהם.
כי ככל כותבי המכתבים של
שבוע שעבר ביחס למכתבי
הוכיחו שלא רק שלא יודעים
נגלה תורה אלא אפי'

על התורה ועל התמורה

פנימיות, דברי רבם הרבי
מלובביטש אינם יודעים.

מלכתחילה אכן עדיף לא
להתייחס לדבריהם, רק
משום שמע ימעו שיש
בדבריהם ממש, אניב
בקצרה.

כתב הרמ"א וז"ל "ומה
שנוהגין המדקדקים במצוות"
וכו'. "ומוב להחמיר" וכו',
ע"ש מפורש אפוא שאי
שינה בסוכה עפ"י הטעמים
המבוארים שם הוי "קולא"
אבל המדקדקין במצוות
מחמירין וישנים בסוכה וכו"
בשו"ע אדמו"ר הזקן. ועוד
מבואר שהטעמים שניתנו
למקילין, היינו לומר שאפשר
להקל רק אם יש לו אחד
מהטעמים הללו. ולכן
הרמ"א שכתב הטעם משום
איש ואשתו, כתב "ויש
להחמיר לעשות סוכה שגם
אשתו תוכל לישון שם". לפי
הטעם שכתב המ"א יש נפקא
מינה אחרת כמבואר במשנה
ברורה ע"ש. ועתה אם ימצא
אדם שאין לו אפילו טעם
אחד מהטעמים המזכירים
בפוסקים ודאי יהא צריך
לישון בסוכה, דהרי מקרא
הוא "תשבו" ודרשו חז"ל:

קסה

כעין תדורו דהיינו אכילה
שתייה ושינה.

והנה באה חב"ד בדור
האחרון וקבעה שמצוות
שינה בסוכה היתה רק עד
שלא נתגלתה תורת חב"ד,
ומשנתגלה תורת חב"ד
ומכירים באור המקף, אין
לישון בסוכה, ועקרו בזה
שני היסודות הנ"ל. א.
שאפילו מי שאין לו טעם
וסיבה הלכתית ליפטר משינה
בסוכה, גם אין צריך לישון.
ב. שלא רק שיש להקל
בשינה בסוכה, אלא גם
"ראוי" שלא לישון בסוכה.

וזה שכותב שם במכתבו
"והטעם ע"פ מנהג החסידות
אינו אלא עוד לימוד זכות
על מנהג שנהגו מכבר ולא
לחדש מנהג חדש דלא כפי
שמעלילים כאילו כ"ק
האדמו"ר מלובביטש וחסידיו
אומרים שיש איסור לישון
בסוכה".

כאן אלמד זכות על כותב
המכתב שלא שיקר ביודעין
אלא פשוט לא ראה דברי
הרבי מלובביטש דהרי
המנהג הוא רק להקל
והמדקדקין מחמירין, והרבי

מליובביטש מחדש שלכתחילה "אין ראוי שלא לישון חוץ לסוכה" ואין מקום כלל להחמיר.

ובמכתב "תירוצים לקושיות" כותב שלמה הרצוג "יבענין סעודה שלישית אין זה נכון שעקרו את המצווה ח"ו שהרי אוכלין מזונות ופירות".

הנה מלבד שאין זה נכון שההלכה שניתנה בחב"ד הוא שמועמין רק טעימה כל דהו ולא שאוכלין מזונות וירקות כמבואר בליקוטי שיחות פ' בשלח תשמ"ט, מלבד זאת הרי בנמ' ובכל הפוסקים מבואר שמלכתחילה צריך לאכול פת רק בשעת דחק גדול אפשר להקל וכד' בשו"ע האדמו"ר הזקן מחב"ד. ובאים חב"ד והופכים הקערה על פיה שאדרבה אין ראוי לאכול פת אלא לטעום טעימה כל דהו. וגם ידוע עפ"י קבלה וחסידות גודל ענין סעודה זו.

סוף דבר למען ניצחויות התורה ולמען השלום. לא כל הרוצה ליטול את השם

יבוא ויטול. ב"ה עדיין לא פסו יודעי דת ודין בישראל. א"כ אנא! אם מקור נאמן לכם הרי אין לך דבר קל מזה לבקש חוות דעת מפורטת מרבנים ומורי הוראה ידועים (אפי' מאלה שמוזהים אתכם פוליטית).

ואז יבוא הכל על מקומו בשלום.

הרב יחיאל כוכבי

"ערב שבת", י"ח בתמוז תשמ"ט (21.6.89).

★

הטעות של הרב גורן

טעות למי שחושב שמעידתו של הרב גורן בפרשת הממזרים נעוצה בעצם התרת הממזרים או בעצם עקירת פרשה מהת' לא ולא.

הקלחת בו שרויה לאחרונה היהדות החרדית מוכיחה כאלף עדים כי לו אזור הרב גורן חגורה על הפראק שלו (מעל הכפתורים) מיד היתה

מתעוררת למענו סולידריות חסידית והיתה מגינה עליו. למרות שאין לממזרים ולתורת החסידות מאומה כמובן כפי שאין לעקירת מצות שינה בסוכה ולא איכילת סעודה שלישית בשבת מאומה עם תורת החסידות.

עוזיאל אייזנברג, ירושלים

★

שינה בסוכה

ברצוני להגיב על דבריו של הרב יחיאל כוכבי ב"ערב שבת" (עש"ק בלק), אודות "עקירת" מצות שינה בסוכה וסעודה שלישית — כהגדרתו — שקבעו חב"ד "בדור האחרון".

אני מעריך מאד את מאמציו של הרב כוכבי להביא את השלום בין היריבים, אבל בקשתי אליו, שבאותה מדה שאוהב את השלום יאהב גם את האמת וההגינות.

ב"ערב שבת" שבגליון ד' תמוז הערתי וגם כותב אחר

שוה שאין ישנים בסוכה מטעם הסוד והקבלה

של "מקיפין דבינה" כבר נאמר ע"י בנו של רבי שניאור זלמן מלאדי זי"ע, ה"ה כ"ק אדמו"ר האמצעי זי"ע, ושאין אוכלין פת בסעודה שלישית נהגו כך כבר בתקפת אדמו"ר הזקן, ושהוא בעצמו נהג כך, כפי שהובא שם משיחת ב' חוה"מ סוכות תרפ"ט, ולקוטי שיחות כרך כ"א ע' 84 ואילך (יעו"ש הערה 21) — והנה הרב כוכבי הנכבד מתעלם מכל זה בזדון — ומתעקש להעליל שזה נתחדש רק "בדור האחרון" בלבד, (כנראה שלא "נוח" לו לתקוף את אדמו"ר הזקן, איך "העיו" לנהוג אחרת ממה שכתב בעצמו בשו"ע שלו), אנא הרב כוכבי, תתנהג נא בהגינות גם בויכוח.

דהרי כתב הלבוש (פי' תר"מ ס"ד), מה שנהגו רובא דעלמא לישון חוץ לסוכה כבר אמרנו למעלה שסומכין... שאין לכל אדם כרים וכסתות שיוכל להביאם תוך הסוכה, ואפילו יש לו,

על התורה וקו

אין כל אדם יכול לילה להביאם לפנותם — אין גדול מזה.

ובהמשך דבריו הרי הסוכה מטעם כיוון שאינה ראויה וכמבואר בפוסקים "נראה לי, דעכ"פ אין נוהגין לישון מיפסל סוכה בכה" — כיון שבלאי"ה בה" (וע"ש מה"ש תרל"ט פ"ב).

ובשו"ע אדמו"ר הביא פסק הלכה ובתוספת ביאור "...ואפילו יש לו טיף שאי אפשר לו להיטל מקום בסוכה לל"ה חג בענין שיצטרך להוציאן מהסוכה איכילה ולחזור ולהטיל השינה והיא מותרת ומצטער במירחא וזוהי לו מירחא כמ"ב ביתו לא הי' ישן אינו צריך לישון שכל המצטער בסוכה פטור משי"ע כ"ל.

מתעוררת למענו סולידריות
חסידית והיתה מגינה עליו.
למרות שאין לממזרים
ולתורת החסידות מאומה
כמובן כפי שאין לעקירת
מצות שינה בסוכה ולאי
אכילת סעודה שלישית
בשבת מאומה עם תורת
החסידות.

עוזיאל אייזנברג, ירושלים

★

שינה בסוכה

ברצוני להגיב על דבריו
של הרב יחיאל כוכבי ב"ערב
שבת" (עש"ק בלק), אודות
"עקירת" מצות שינה בסוכה
וסעודה שלישית —
כהגדרתו — שקבעו חב"ד
"בדור האחרון".

אני מעריך מאד את
מאמציו של הרב כוכבי
להביא את השלום בין
היריבים, אבל בקשתי אליו,
שבאותה מדה שאוהב את
השלום יאהב גם את האמת
וההגינות.

ב"ערב שבת" שבגליון ד'
תמוז הערתי וגם כותב אחר

על התורה ועל התמורה

אין כל אדם יכול למרוח בכל
לילה להביאם שם ולמחר
לפנותם — אין לך מצטער
גדול מזה".

ובמשך דבריו דן שא"כ
הרי הסוכה פסולה מעיקרא
כיון שאינה ראוי לשינה,
וכמבואר בפוסקים, ומתירין
"נראה לי, דעכשיו שרובן
אין נוהגין לישן בה, לא
מיפסל סוכה בכהאי גוונא
— כיון שבלא"ה אין ישנים
בה". (וע"ש מה שכתב בס'
תרל"ט ס"ב).

ובשו"ע אדמו"ר הזקן
הביא פסק הלבוש (בס"ח
ובתוספת ביאור כדרכו):
"...ואפילו יש לו כרים אלא
שאי אפשר לו להכין להם
מקום בסוכה לכל ז' ימי
החג בענין שיצטרך למרוח
להוציאן מהסוכה בשעת
אכילה ולחזור ולהכניסן בעת
השינה והיא מירחא יתירה
ומצטער במירחא זו, בענין
זהיתה לו מירחא כזו לישון
בביתו לא ה' ישן בביתו
אינו צריך לישון בסוכה,
שכל המצטער בשיבת
הסוכה פטור משיבתה".
עכ"ל.

דהרי כתב הלבוש (ס'
תר"מ ס"ד), מה שנהגו רובא
דעלמא לישון חוץ לסוכה
כבר אמרנו למעלה
שסומכין... שאין לכל אדם
כרים וכסתות שיוכל להביאם
תוך הסוכה, ואפילו יש לו,

קסז

ומעתה הגע בעצמך, האם
היה אדם מוכן לדור (אפילו
יום אחד) בבית, שבלכתו
לישון, עליו להוציא את
השולחן והכסאות החוצה
ולהכניס את המיטה וכליה
הביתה, ולמחרת בבוקר
לשוב ולהוציא את המיטה
ולהכניס שוב את השולחן
וכסאותו — הרי כל בר
דעת מבין שמדירה כזו ה'
נמלט כל עוד נשמתו בו.

נמצא שלמעשה כל
הסוכות (כמעט) השכיחות
כיום בעצם הפטור מהשינה
בהם ברור להלומין, (ייתכן
שגם סוכתו של הרב כוכבי
בעצמו פטור משינה מטעם
הנ"ל).

גם התעלם לצערי — הרב
כוכבי ממה שצוטטו כבר
דברי הרמ"א (ס' תרל"ט
ס"ב): "מה שנוהגין להקל
עכשיו באין ישנים בסוכה
רק המדקדקן במצוות" וכו'.

ובדרכי משה הלשון:
"נתפשט המנהג" ובלבוש
הלשון: "מה שנהגו רובא
דעלמא לישון חוץ לסוכה".

נמצינו למדין מכ"ז:

(א) שמנהג זה אינו איזה חידוש שנתחדש בדורינו ע"י מאן דהוא, אלא שכבר הי' נהוג "רובא דעלמא" בדורו של המרדכי, הלבוש והרמ"א.

(ב) אף א' מגדולי הפוסקים הללו לא העלה על דעתו להגדיר ולהאשים את אלו שאינם יושנים בסוכה, "בעקירת מצות" סוכה, כפי שמעיו להעליל הרב כוכבי הנכבד, — ונגד מין — על עדה קדושה כזו, שאין דוגמתם עוד, שמסרו את נפשם על קיום כל המצוות כולל מצות סוכה ברוסיה הסובייטית, כמו חסידי חב"ד!

(ג) הפוסקים הללו לא שללו כלל את המנהג, אלא בקשו למצוא טעם לדבר ומה שכ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע הסביר לחסידיו טעם על פי הסוד והקבלה "שאיך אפשר לישון במקיפין דבינה" (כמבואר בשיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בליל א' דסוכות תרצ"ט), זאת מכין שחסידים מהדרים

בישיבת סוכה גם כשפטורים מכך, וכמבואר בשו"ת מנחת אלעזר (חלק ד' סי' ל"ד) ובמשמרת שלום (סי' מ"ג ס"א), לפיכך לולא הטעם שעפ"י הסוד והקבלה היינו מחמירים ומהדרים בזה למרות הכל.

והנה לאחר כל מה שנתבאר לעיל מוזר מאד, ההתנשאות של הרב כוכבי הנכבד לדרוש ולהכתוב, שרק "רבנים ומורי הוראה ידועים" ישיבו לו על ה"קשיות" המחוצפות הללו, אני במקומו לא הייתי מעיז לדרוש זאת, והייתי בהחלט מסתפק כמה שקבעו חז"ל "קבל את האמת ממי שאומר" ואני בהחלט מוכן לשמוע את דעתו של הרב כוכבי על מה שכתבתי למעלה אבל אנא, בהגינות וביושר, ומבלי להתעלם מדברים שלא נוחים ויקויים: "והאמת והשלום אהבו" (זכריה ח"ט).

שלמה הרצוג
"ערב שבת", ג' מנחם-אב
תשמ"ט (4.8.89)

★ ★ ★

מלמד דרדקי בדין שינה בסוכה

מרגיש אני חובה להתערב בוויכוח בין הרב כוכבי לבין חלק מהקוראים וביניהם שלמה הרצוג — בענין שינה בסוכה, שלמענת הרב כוכבי נעקרה מצו זו ע"י ליובביטש. נדמה לי שבדברי שלמה הרצוג — המנסה להגן על חב"ד — יש צליל של רצינות ורצון לדעת האמת. על כן אנסה להסביר לו הענין ואקווה שיבין את דבריע ואסדר דברי לפי סדר הדברים שבמכתב הרצוג כדי שלא יתבלבלו לו הדברים. בתחילה כותב הרצוג שהרב כוכבי מתעלם בזדון מזה שאי שינה בסוכה ואי אכילה בסעודה ש' הוא כבר מנהג קדומין — שינה בסוכה ע"י האדמו"ר האמצעי שאמר "האיך אפשר ללכת לישון בסוכה כשיש מקיפין דבינה", ואי אכילה סעודה שלישית כגר נהגו בתקופת האדמו"ר הזקן וגם הוא עצמו נהג כך, זהו תוכן דברי שלמה הרצוג בנקודה זו.

כנראה שאינך מודע

למושגי יסוד בדרכה של תורה ובפסיקתה. רוצה אתה שנסכים לפסק דין הבנוי על סיפורים מדורות שעברו, בו בזמן שזה סותר את ההלכה הכתובה שחור ע"ג לבן בפנינו. לא ולא! לא תהא תורה שלמה שלנו פחותה מענין גשמי של יושבי קרנות. נתאר לעצמנו לו היה הנידון ענין של חיים ומוות, ענין של מחלת הסרטן חלילה, האם לא היינו מבררים את התרופות בדיקה הרבה יותר רצינית משמועות הקלומות מפה ומשם. (וגניזה חרסית תוכיח) ובפרט שהסיפורים והשמועות שעליהן מתבססות ההלכות החדשות הן סותרות את אשר כתוב בשו"ע הרב עצמו. וכן בסידור אין זכר מזה. היתכן? לא ולא. הכרעת ההלכה לא תוכרע אלא ע"י ראיות מוצקות מהש"ס והזהר והפוסקים:

וכותב אתה במכתבך שהרב כוכבי אינו מתייחס לאדמו"ר הזקן "כנראה לא נוח לו לתקוף את האדמו"ר הזקן איך העיז לנהוג אחרת ממה שכתב בשו"ע שלו". לא לא חביבי שלמה הרצוג.

על התורה ועל התנאים

אוי לו להרב כוכבי ואומך על סיפורים וסיפורים הנאמרים על האדמו"ר ועל סמך זה היה יתרון חלילה לנו לקבל ובפרט על ארזי התנאים פשוט הסיפור לא היה נברא וגם משל לא היה

ובהמשך מכתבך אתה את דברי והרמ"א ועוד, וכתב "שמנהג זה היה בסוכה אינו חידוש בדורנו ע"י מאן דהוא" מובנת לי התלבטות הרב כוכבי התייחס לנקודה זו וכתב נהגו להקל והתיר

מלמד דרדקי פדין שינה
בסוכה

מרגיש אני חובה להתערב
בויכוח בין הרב ככבי לבין
חלק מהקוראים וביניהם
שלמה הרצוג — בענין
שינה בסוכה, שלמענת הרב
כוכבי נעקרה מצו זו ע"י
ליובביטש. נדמה לי שבדברי
שלמה הרצוג — המנסה
להגן על חב"ד — יש צליל
של רצינות ורצון לדעת
האמת. על כן אנסה להסביר
לו הענין ואקווה שיבין את
דבריע ואסדר דברי לפי סדר
הדברים שבמכתב הרצוג כדי
שלא יתבלבלו לו הדברים.
בתחילה כותב הרצוג שהרב
כוכבי מתעלם בזדון מזה
שאי שינה בסוכה ואי אכילה
בסעודה ש' הוא כבר מנהג
קדומין — שינה בסוכה ע"י
האדמו"ר האמצעי שאמר
"האיך אפשר ללכת לישון
בסוכה כשיש מקיפין
דבינה", ואי אכילה סעודה
שלישית כבר נהגו בתקופת
האדמו"ר הזקן וגם הוא
עצמו נהג כך, והו תוכן
דברי שלמה הרצוג בנקודה
זו.

כנראה שאינך מודע

למושגי יסוד בדרכה של
תורה ובפסיקתה. רוצה אתה
שנסכים לפסק דין הבנוי על
סיפורים מדורות שעברו, בו
בזמן שזה סותר את ההלכה
הכתובה שחור ע"ג לבן
בפנינו. לא ולא לא תהא
תורה שלמה שלנו פחותה
מענין גשמי של יושבי
קרנות. נתאר לעצמנו לו היה
הנידון ענין של חיים ומוות,
ענין של מחלת הסרטן
חלילה, האם לא היינו
מבררים את התרופות בדיקה
הרבה יותר רצינית משמועות
הקלוטות מפה ומשם. (וגניזה
חרסית תוכיח) ובפרט
שהסיפורים והשמועות
שעליהן מתבססות ההלכות
החדשות הן סותרות את
אשר כתוב בשו"ע הרב
עצמו. וכן בסידור אין זכר
מזה. היתכן? לא ולא.
הכרעת ההלכה לא תוכרע
אלא ע"י ראיות מוצקות
מהש"ס והזהר והפוסקים:

וכותב אתה במכתבך
שהרב כוכבי אינו מתייחס
לאדמו"ר הזקן "כנראה לא
נוח לו לתקוף את האדמו"ר
הזקן איך העיז לנהוג אחרת
ממה שכתב בשו"ע שלו".
לא לא חביבי שלמה הרצוג.

על התורה ועל התמורה

אוי לו להרב כוכבי אם היה
סומך על סיפורים ובדותות
הנאמרים על האדמו"ר הזקן
ועל סמך זה היה "מתקיפ".
חלילה לנו לקבל לשה"ר
ובפרט על ארזי הלבנון. רק
פשוט הסיפור לא היה ולא
נברא וגם משל לא היה.

ונסיים נקודה זו בדברי
הרמב"ם (יסודי התורה פ"ט)
"הא למדת שאין נביא רשאי
לחדש דבר מעתה. לפיכך
אם יעמוד איש... ויאמר שה'
שלחו להוסיף מצוה או
לקבוע מצוה או לפרש
במצוה מן המצוות פירוש
שלא שמענו ממושה, או
שאמר שאותן המצוות
שנצטוו בהן ישראל אינן
לעולם ולדורי דורות אלא
מצוות לפי זמן היו, הרי זה
נביא שקר" וכו'.

ובהמשך מכתבך מביא
אתה את דברי הלבוש
והרמ"א ועוד, ומסכם אתה
"שמנהג זה שלא לישון
בסוכה אינו חידוש שנתחדש
בדורנו ע"י מאן דהוא", לא
מובנת לי התלבטותך הרי
הרב כוכבי התייחס במכתבו
לנקודה זו וכתב "שאכן כבר
נהגו להקל והרוצה להחמיר

קסט

יחמיר כמבואר בפוסקים אך
החב"דניקים חידשו שראוי
להדר ולא לישון" א"כ הרי
חידשו חידוש גדול (וכנראה
שלא דייקת בדבריו).

ועוד כותב אתה, אף א'
מגדולי הפוסקים לא העלה
על דעתו להגדיר ולהאשים
את אלו שאינם ישנים בסוכה
"בעקירת מצוות סוכה". שוב
כאן לא הבנת הענין, לא
האשימו את חב"ד בעקירת
המצווה משום שאינם ישנים.
אלא משום שאומרים
שמצווה זו לא נאמרה על
המרגישים האור המקיף
ושזה נתגלה לאחרונה. וזה
אכן עוקר ועוקר, רח"ל.

ועוד כותב אתה "הפוסקים
לא שללו כלל את המנהג
אלא בקשו למצוא טעם
לדבר". אבל ידידי "הטעם"
הוא הוא הקובע את ההלכה
ואת הקולא. והא ראייה שלפי
הטעם של הרמ"א שכתב
משום איש ואשתו על כן
הוסיף הרמ"א "ויש להחמיר
לישון עם אשתו בסוכה"
ובזה יסתלק הסיבה שלא
לישון בסוכה אבל לפי
המרדכי שכתב משום מצטרף
אין להחמיר באופן זה, וגם

לפי המעם שכתב המ"א יוצא חילוק דין אחר כמבואר במשנה ברורה ע"ש.

גם שמעתי ממשפחת ששונקין החב"דית שאמרו שהאדמו"ר האמצעי לא התכוון שלא ישנו בסוכה חלילה אלא התכוון לומר שאינו מתאים כביכול ללבוש פיזמה ולהיכנס למטה, ואכן כך נהגו בבית הרב שהיו יושבים ועוסקים בתורה ונרדמו במקום מושבם בסוכה, אשרי חלקם.

אקווה שדברי יספיקו להבנת הדברים כי פשוטים הם בתכלית.

שמואל שדה
בקעה
"ערב שבת", כ"ד
מנחם-אב תשמ"ט (25.8.89).

★

שתיקה כהודאה (הבהרות וסיכומים)

מתוכן מבול התגובות "התירוצים" שהתקבלו בעקבות בקשתי הפשוטה וההגיונית — שעל חב"ד

להביא חוות דעת רבנים ידועים לענין, מה שזועקים נגדם על עקירת מצוות סוכה וסעודה ג' בשבת — כדרכה של תורה, וכן מחוסר תגובה ותירוץ כל שהיא מאישיות רבנית (אפי' מאלו המזוהים עם חב"ד — פוליטיים). מוכח הדבר מעל כל צל של ספק שאכן אין להם כל מקור הלכתי לדבריהם. שהרי מי כמו חב"ד בפרסומת, מי כמו חב"ד המוכשרים להוציא מכתבי תהילה וחתימות מרבנים על כל חניהם וימי הולדתם ונגד כל השמצות שמשמיצים אותם. וראה זה פלא, כאן נשתתקו הרעמים, אין ולו מכתב חוות דעת אחת מרב כל שהוא, האין זה אומר דרשניי האין זה פשוטו כמדרשו? האין כאן שתיקה כהודאה? על זה נאמר אפי'... בעל כרחו יענה אמן.

ואכן הדברים פשוטים וברורים עד למאוד. אין כאן מקום לשאלה. אין כאן מקום לתשובה ולפלפול. אין לדבריהם כל מקור הלכתי, ויש בדבריהם עקירת מצוות ללא כחל וללא סרק.

הבה נבהיר ונסכם את הדברים:

בתחילה ברצוני להגיב על הדברים החמורים שנכתב בע"ש פ' פנחס בכתב "באמת צריך סדר במחשבה". שם מגדיר הלה את הויכוח על סוכה וסעודה ג' וכדו' ב"סכסוכים ודעות פוליטיות". אינני יודע באיזו ישיבה למד כותב המכתב אם בכלל. אבל כנראה שזה ברור כיוון שסכסוכים ודעות פוליטיות נהפכים להלכות תורה (כמיהו יהודי ז"ל) הדרך פתוחה לאחר מכן להפוך הלכות תורה לדעות פוליטיות רח"ל. הוא אשר אמר רבינו ניסים בידיו הגדול "את אשר אסרת היתרתי ואת אשר התרת אסרתי".

ועתה הסכיתו ושימעו כיצד בנוי דינם בענין סוכה:

הפסיקה בנויה על 5 שלבים. א. הרבי הקודם לא ישן בסוכה ועל כרחך לא משום שהיה חולה והיה קור גדול בחו"ל ומשום מצמער. "שהרי אצלו לא היה מגבלות גשמיים". ב. "כיוון

שמאיר בסוכה אור רוחני גדול האידך אפשר לישון בסוכה, ואדרבא ראוי לישון חוץ לסוכה". ג. "זהו דע"פ הלכה אסור לישון חוץ לסוכה (דהרי אינו מצמער) הוא משום דהתורה על הרוב תדבר ורוב בני אדם אינם מרגישים באור. אבל בני אדם המרגישים באור עליהם לא נאמר האיסור של שינה חוץ לסוכה". ד. "כל הנ"ל שייך מעת גילוי תורת חב"ד שעניינה להמשיך פנימיות התורה" וכו'. ה. "גם החסידים שאינם מרגישים באור נמי ראוי להם לא לישון בסוכה משום שהם מקושרים לרבותינו נשיאנו — המרגישים באור המקיף: וא"כ ההיתר לא משום מצמער, ולא משום היתרים הלכתיים אחרים. אלא משום שהרבי מרגיש באור. ואינו מתאים לישון במקום כה קדוש! והחסידים נמי פטורים משום שהם מקושרים לרבי! והא דהתורה אסרה לישון חוץ לסוכה היינו לרוב בני אדם. ויש מצוות שחלק בעם ישראל אינו מצווה!!! ודבר זה נתגלה בגילוי תורת חב"ד!!!

על התורה ועל התמורה

וא"כ מה הדבר שחלק מהכותבים והקוראים משרבבים ומדמים כאן הלכות שונות ומנהגי קהלות שונות וכי נגד היתרם של הרמ"א המ"א והמ"ז אנו מוחים. וכי נגד מקילים בשינה בסוכה ע"פ מעשים הלכתיים שיש להם על מי לזמוך אנו נאבקם מאבקנו ומלחמתנו היא נגד האומרים שאין מצוות שינה בסוכה, שזוהי עקירת מצוות והדבר דומה לשעת סגנון של פיקוח נפש שמתחלל בו את השבת, ויאמרו האומרים שלא משום פיקוח נפש אנו מחללין את השבת אלא משום שמצוות שינה בטלה מן העולם. ודבר נתגלה לאחרונה. האין עקירת מצוותו האין עקירת "אני מאמין" התורה לא תהא מוחלטת מה לזה ולחסידות? דעלמא כולה! מה ולקולא שמקילים קצת בישראל. וכאלו להשלים את הפול, ויד בגוף ההלכה ואין שגם "היתר הלכתי" ו"שאלו" והוא "שאלו" מרגישים באור הרי מרגישים מרגישים

על התורה ועל התמורה

שמאיר בסוכה אור רוחני גדול האריך אפשר לישון בסוכה, ואדרבא ראוי לישון חוץ לסוכה. ג. "והא דע"פ הלכה אסור לישון חוץ לסוכה (דהרי אינו מצטער) הוא משום דהתורה על הרוב תדבר ורוב בני אדם אינם מרגישים באור. אבל בני אדם המרגישים באור עליהם לא נאמר האיסור של שינה חוץ לסוכה. ד. "כל הנ"ל שייך מעת גילוי תורת חב"ד שעניינה להמשיך פנימיות התורה" וכו'. ה. "גם החסידים שאינם מרגישים באור נמי ראוי להם לא לישון בסוכה משום שהם מקושרים לרבותינו נשיאנו — המרגישים באור המקיף: וא"כ ההיתר לא משום מצטער, ולא משום היתרים הלכתיים אחרים. אלא משום שהרבי מרגיש באור. ואינו מתאים לישון במקום כה קדוש! והחסידים נמי פטורים משום שהם מקושרים לרבי! והא דהתורה אסרה לישון חוץ לסוכה היינו לרוב בני אדם. ויש מצוות שחלק בעם ישראל אינו מצווה!!! ודבר זה נתגלה בגילוי תורת חב"ד!!!

קצא

שאינם מצטערים גם מזה הרי מצטערים מדוע אינם מצטערים"... וכמעט כל הפלפל הלזה יש גם בסעודה שלישית, עבירה גוררת עבירה.

סוף דבר. אין כאן לא תורה ולא חסידות. ולוא שהיינו בדור שאין בו לא חכמה לא בינה ולא דעת, די היה לנו להגדיר את הדברים במילה אחת "ליצנות" אך בדור שפל זה מצאנו עוד כאלה המסתפקים בדבר זה. וע"כ מחובותינו להאריך בהם. והאמת שמטרת המלחמה אינו להחזירם למוטב. הם בדידהו ואנן בדידן. אך כדי שלא יהיה לתנועה — שצוברת עמדה — השפעה נאלצים אנו להיאבק לתקוע מחיצה של ברזל בינם לבין שומרי הדת כמסורה לנו מדור דור. איתא בחז"ל "הרואה סוטה בקלקלה יזיר עצמו מן היין", גם אנו מחובותינו להתבונן האריך הגיעו שומרי תורה ומצווה לאן שהגיעו. האריך מלאו לבם לשלוח יד בקדשי ישראל הלא הוא התורה חיינו. מחובותינו להתבונן כדי שנדע להציב

את

ב על

כתב

כתב

סדר

הלה

עודה

עעות

נאיוז

כתב

שזה

עעות

לכות

ז"ל)

מכן

עעות

אשר

וידוי

סרת

תרת

ימעו

כה:

5

לא

לא

קור

שער.

היה

כיוון

לעצמנו משמרת למשמרת.

הרב יחיאל כוכבי
ירושלים

★

שאלה 55א מענה

בשבוע שעבר התפרסם דו שיח בין הרבי מחב"ד להרב כהנא. תחילתה של השיחה (מצד הרב כהנא) נסבה על השאלה הידועה על פסק חב"ד בעשרות השנים האחרונות לא לישון בסוכה אפי' בשאין מעם של מצמער וכדו'. ובנוסף לכך "גם ראוי לא לישון בסוכה" כמו שכתבו בכתביהם.

כמדומני שדו-שיח זה היפנה אצל רבים, רבים מאוד את כל תשומת לבם. כי כל העת נשמעת הטענה מראשי חסידי חב"ד "מדוע לא פונים ישירות לרבי ושואלים אותו שאלה זו? מדוע תוקפים ומשמיצים אותנו בלי לברר אצל הבעל דבר עצמו?"

והנה נודמנה לפנינו הזדמנות פז. ליטאי מבן ומלידה כהרב כהנא. חניך

ישית מיר "הליטאית" פונה לרבי מחב"ד "ומעיו" לשאול אותו שאלה זו. השאלה המנסרת בחלל עולמינו זה עידן ועידנים.

קיווינו שעתה תימסר בוודאי התשובה המוסמכת. כי הלא מובן לכל שתשובה לשאלה זו מהרבי מחב"ד עצמו "ליטאי" ובמיוחד לליטאי מכובד כהרב כהנא וודאי תתפרסם בשיא הפירסום, וודאי תגיע לאוזני גדולי ומאורי ישראל.

והנה מה רבתה התמיהה בכפליים. השאלה נשארה ללא מענה!!!

ולמי שלא זוכר נצטט לו מספר ציטוטים מאותו דו שיח. אך נקדים שניכר היה מידת הדרך ארץ והכבוד מצד הרב כהנא לרבי לאורך כל השיחה, ולא היה בו שום חוצפה שיש בו כדי להכעיס או לעצבן.

והנה הציטוט: "הר"צ כהנא: מה שרצייתי לשאול את הרבי שהיתה שמועה נוראה בנוגע לסוכה. לענין הסוכה שלא צריכים לישון.

אסור לישון. מה אני יכול למסור לבני תורה בענין זהו הרבי: אתם לא צריכים למסור להם מאומה. זה עניין שמחרתי ריב אין להם מה לעשות, זה ענין שיודעים ממנו כבר 100 שנה... לא צריך חוצפה יותר גדולה מלהתעסק עכשיו עם הנושא של סוכה שיודעים זאת מהאדמו"ר האמצעי... והתנהג כך כי האדמו"ר הזקן נהג כך".

הא לכם כל פועני הטענות למיניהם "מדוע לא פונים ישירות לרבי", הנה פנו לרבי, ושאלו אותו מה מקור לראוי שלא לישון בסוכה, ההיפך מהמבואר בגמ' ופוסקים, ותשובתו שההסמוריה אומרת שזה כבר נהוג 100 שנה.

וכשהרב כהנא מתעקש וממשיך לשאול "זה כתוב בשולחן ערוך, בשו"ח ערוך הרב" משיבו הרבי ממערכת הידידות ששררה בין הגר"ח מוולוז'ין להאדמו"ר האמצעי. וכמובן שהרב כהנא מתעקש שוב וממשיך לשאול "אז מה אפשר לענות להם?" הרבי: אני נותן לכם תשובה מוכנה

שזה כתוב, זה לא נושא שהתחדש היום, הר"צ כהנא: זה כבר מפעם. איפה, באיזהו אני מתכוון בשלחן ערוך? וע"ז שוב משיבו הרבי ממערכת הידידות ששררה בין גדולי המתנגדים לאדמו"רי חב"ד.

וכאן הבן חוזר ושואל מה באמת לענות לבני תורה? מה אפשר להשיב למורי ההוראה ויושבי על מדין? כיצד יתיחסו לזה גדולי ומאורי הדור.

הנה לפנינו הלכה מוכרעת ופסוק מימות עולם. מגמ', ראשונים, פוסקים, אחרונים, עד לשו"ע. כולל שולחן ערוך הרב מהאדמו"ר הזקן מחב"ד, שהיוב שינה בסוכה כחייב אכילה בסוכה, וכל מה שהקילו בשינה בסוכה אינו אלא משום הסיבות שפורטו בראשונים ובשו"ע ובשולחן ערוך הרב, כפמור מצער וכדו' ע"ש. ומצד

על התורה ועל חב"ד

השני של המיתוס חסידי חב"ד ואומרים אמנם כך מובא ופוסקים אבל אט היסטוריה, מלמדת אותנו שנים אין ישנים בראוי שלא לישון א"כ כיצד צריכים לזה גדולי ומאורי הדור.

ובדרך אגב בדברי האדמו"ר (שזה כל מקורם עצמם מעידים) שהתבטא שם אפשר לישון דבינה. ומה למחב"ד בשנים שכוונתו שנייה בשינה בסוכה מוסיפים שאם ועשה האדמו"ר ודאי שראה כך האדמו"ר הזקן שלא מניה ולא האדמו"ר האמצעי רק להגדיל מעלתה וקדושתה

ה
"פונה
לשאול
השאלה
ינו זה
תימסר
סמכת.
תשובה
מחב"ד
במיוחד
כהנא
בשיא
לאוזני
תמיהה
לשארה
טו לו
תו דו
ר היה
הכבוד
לאורך
בו שום
הכעים
"הר"צ
לשאול
שמועה
לענין
לישון.

אסור לישון. מה אני יכול
למסור לבני תורה בענין זה?
הרבי: אתם לא צריכים
למסור להם מאומה. זה עניין
שמחרחרי ריב אין להם מה
לעשות, זה ענין שיודעים
ממנו כבר 100 שנה... לא
צריך חוצפה יותר גדולה
מלהתעסק עכשיו עם הנושא
של סוכה שיודעים זאת
מהאדמו"ר האמצעי...
והתנהג כך כי האדמו"ר
הזקן נהג כך".

הא לכם כל פועני המענות
למיניהם "מדוע לא פונים
ישירות לרבי", הנה פנו
לרבי, ושאלו אותו מה מקור
לראוי שלא לישון בסוכה,
ההיפך מהמבואר בגמ'
ופוסקים, ותשובתו
שההסמוריה אומרת שזה
כבר נהוג 100 שנה.

וכשהרב כהנא מתעקש
וממשיך לשאול "זה כתוב
בשולחן ערוך, בשוחן ערוך
הרבי" משיבו הרבי ממערכת
הידידות ששררה בין הגר"ח
מוולזין להאדמו"ר האמצעי.
וכמובן שהרב כהנא מתעקש
שוב וממשיך לשאול "אז מה
אפשר לענות להם?" הרבי:
אני נותן לכם תשובה מוכנה

שזה כתוב, זה לא נושא
שהתחדש היום, הר"צ כהנא:
זה כבר מפעם. איפה,
באיזה אני מתכוון בשלחן
ערוך? וע"ז שוב משיבו
הרבי ממערכת הידידות
ששררה בין גדולי המתנגדים
לאדמו"רי חב"ד.

וכאן הבן חוזר ושואל מה
באמת לענות לבני תורה?
מה אפשר להשיב למורי
ההוראה ויושבי על מדין?
כיצד יתיחסו לזה גדולי
ומאורי הדור.

הנה לפנינו הלכה מוכרעת
ופסוק מימות עולם. מגמ',
ראשונים, פוסקים, אחרונים,
עד לשו"ע. כולל שולחן
ערוך הרב מהאדמו"ר הזקן
מחב"ד, שחיוב שינה בסוכה
כחיוב אכילה בסוכה, וכל
מה שהקילו בשינה בסוכה
אינו אלא משום הסיבות
שפורטו בראשונים ובשו"ע
ובשולחן ערוך הרב, כפסור
מצער וכדו' ע"ש. ומצד

על התורה ועל התמורה

השני של המיתרם עומדים
חסידי חב"ד ואומרים שהן
אמנם כך מבואר בגמ'
ופוסקים אבל אנו יודעים
ההיסטוריה, וההיסטוריה
מלמדת אותנו שכבר 100
שנים אין ישנים בסוכה וגם
ראוי שלא לישון בסוכה.
איך כיצד צריכים להתייחס
לזה גדולי ומאורי הדור.

ובדרך אגב. כשעיינתי
בדברי האדמו"ר האמצעי
(שזה כל מקורם כפי שהם
עצמם מעידים) ראיתי
שהתבטא שם "האיך
אפשר לישון במקפים
דבינה". ומה למדו חסידי
חב"ד בשנים האחרונות
שכוונתו שביטל מצוות
שינה בסוכה ועל זה
מוסיפים שאם כך אמר
ועשה האדמו"ר האמצעי
ודאי שראה כך אצל אביו
האדמו"ר הזקן. ופשוט
שלא מניה ולא מקצתיה.
האדמו"ר האמצעי התכוון
רק להגדיל ולהראות
מעלתה וקדושתו של סוכה

קעג

אבל ודאי שלא התכוון
לבטל מצוות שינה בסוכה
עד כדי לומר "שראוי לא
לישון בסוכה", ואדרבה
ברור שהלך בעקבות אביו
האדמו"ר הזקן שכתב
בשולחן ערוך שלו שעל
אף הטעמים הנזכרים שם
שאפשר להקל בשינה
ראוי לכל יראי ה' להחמיר
ולישון בסוכה.
והרבי מחב"ד בעצמו
מעיד "בליקוטי שיחות"
המדבר בענין זה "שלא
מצינו הנהגה כזו (שלא
לישון בסוכה) בדורות
שלפני זה. גם לא אצל
הגדולים שידעו מתורת
הקבלה".

וידוע גם שהגר"י לנדא
רבה של בני ברק זצ"ל
בזמן בריאותו וכשלא היה
לו הטעמים לפסור
הנזכרים בשו"ע נהג לישון
בסוכה ככל עמך בית
ישראל וכמצווה עלינו
בתורתינו הק'
א. נחום

בריגה האחרון

"י"א ניסן קשור עם התחלת הגילוי — הלידה —" (של משיח).

"דבר מלכות (פ' פקודי תשנ"ב)

בשנה זו תשנ"ב מיתוסם עילוי מיוחד לגבי ביאת המשיח שהרי ב"א בניסן מסתיימת שנת הצדי"ק הקשורה עם מזמור צדי"ק שבא לאחר מזמור פ"ט שבו נאמר מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו שסיומו וחזרתו קאי בשלמות השראת השכינה בביהמ"ק השלישי בדורינו דור השביעי (מהאדמו"ר הזקן) שהרי בו נשלמת פעולתו של משה רבינו גואל ראשון הוא גואל אחרון. וכן תהי' לנו שבי"א אדר 60 יום לפני י"א ניסן יושלם כבר הענין של י"א ניסן, ויום שלאחריו יום י"ב ניסן מרומז ל"ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשור". מאשר שמנה לחמו וטובל בשמן רגלו, מצאתי את דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו.

"ובהערות" כותב הרבי מקור למה שכתב שדור השביעי הוא זמן הגאולה, וז"ל: "ראה ד"ה באתי לגני דשנת תשי"א". וזו כידוע שיחתו הראשונה בעת הכרתו לאדמו"ר"ת.

וכבר ידוע מה שאמר הרב מברסק ו"ל, בשנת תשי"א, כשראה את השיחה הנ"ל "באתי לגני" "דער מישויגנער רעט זיך איין אז ער איז משיח" ואנו עוד נסבול ממנו בעתיד.

כמה גדולים דברי חכמים.

"אילו היינו בטוחים רק בתשעים ותשעה אחוז שמושיח עומד להגיע, היה אסור לנו באמת לצאת עם שלטים, כי אם חלילה לא יבא — אפילו חשש של אחוז אחד — יכולות להיות לזה תוצאות חמורות. אבל עכשיו יש לנו נבואה שמושיח עומד להגיע, ופירוש הדבר שזה בטחון של מאה אחוז, ולכן לא רק מותר לנו, אלא מוטל עלינו להפוך את העולם בבשורה שמושיח עומד להגיע. הרבי שליט"א מנבא לנו את זה כדי שכל כלל ישראל יידע ויתכונן, ולא כדי לגלות לנו סודות שישארו בחדר..."

"ויש הסבר אחר, עפ"י משל על בן שרצה שאביו יתן לו תפוח והאבא לא נותן, מה עשה הבן בירך "בורא פרי העץ" ולאבא לא היתה ברירה והיה חייב לתת לו את התפוח כדי שלא יכשל בברכה לבטלה... לפי הסבר זה הענין של ההכרזה על ה"קיצין" הוא בעצם "פריק" שנועד כביכול להכריח את הקב"ה להביא את הגאולה"

"...ואין דרך חזרה להקב"ה מזה"

(כפ"ח פ' ויקהל תשנ"ב)

אלון ככות

"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא". בדרך צחות מסוימים אפי' לשונאו, אך אל ישכח שישראל הוא ויש לאומה הישראלית. על בנים תועים שאיבדו דרך שורש

עם התוכחה אשר מחויבים אנו בה. עם חוקף המלך ממך יצאו. נככה בסתר לבנו על בנים אוכרים.

ובמיוחד נציב אלון ככות על מנהיגים של

נתבונן נא בהפסד שהפסיד עמו ישראל איש דעל בתורה כמסורה. לו תורתו בלנו מימי הרפו. הרי מרצו. עם זכרוננו הפינומינלי, ושאר כשרונותיו — "והנה עלוי גדול הוא לבריות כולם, בהיותם משמעתו יתברך"

חבל על דאנא

ובכן נשא לבבנו אל כל כפים אל קל בשמים. הוא ישלם חכמתו הנפולת, ה' שמרם ויחיים יאושך בארץ חלם לקיים בני חכמי ישראל הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם מקומות מושבותיהם ונאמר אמן.

★ ★ ★

...אין אדם שאין בו מרץ המאכף עליו לעשות מה ואלה בעלי מרץ שפשעו בהם רבותיהם בימי חיים להם בהכרח המצאות בדויות שכליות ומדעיות כדי למדע ולנועם הגיוני. והיות ששכלם חזק וחכמתם ומצוות חדשות. ואמנם לפי דעתם הן הגה המצוות על שוכו להאיר עינים בתורה. כי אמנם לא יושג אצלם בה וטועמיה מתקה ידוע צוף טעמה. ובגודל הארץ המרובה במה שנשאר חוץ לכותלי בית המדרש אשר חסר לנפשו חכמת השכל ודעת והחסר לחת וחכמות מוויפות. ומעמיד תלמידים לשכחת התורה ולמ

ידה —" (של משיח).

משיח שהרי בי"א בניסן מסתיימת
מזמור פ"ט שבו נאמר מצאתי דוד
למות השואת השכינה בביהמ"ק
בו נשלמת פעולתו של משה רבינו
60 יום לפני י"א ניסן יושלם כבר
י"ביום עשתי עשר יום נשיא לבני
עבדי בשמן קדשי משחתיו.

ביעי הוא זמן הגאולה, וז"ל: "ראה
עת הכרתו לאדמורו"ת.

כשראה את השיחה הנ"ל "באתי
וד נסבול ממנו בעתיד".

שיח עומד להגיע, היה אסור לנו
לו חשש של אחוז אחד - יכולות
אה שמושיח עומד להגיע, ופירוש
לנו, אלא מומל עלינו להפוך את
מנבא לנו את זה כדי שכל כלל
..."

ו תפוח והאבא לא נותן, מה עשה
יה חייב לתת לו את התפוח כדי
ההכרזה על ה"קיצין" הוא בעצם

(כפ"ח פ' ויקהל תשנ"ב)

אלון ככות

"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא". בדרך צחות. ישראל אע"פ שחטא ומצוה באופנים
מסוימים אפי' לשונאו, אך אל ישכח שישראל הוא ויש להשים אל לבו צער על אברן בן
לאומה הישראלית. על בנים תועים שאיבדו דרך שדרכו בו אבותיהם מימות עולם.

עם התוכחה אשר מחויבים אנו בה. עם תוקף המלחמה נגר מהרסיך ומחריביך אשר
ממך יצאו. נככה בסתר לבנו על בנים אוכרים.

ובמיוחד נציב אלון ככות על מנהיגם של תנועת חב"ד בדור האחרון.

נתבונן נא בהפסד שהפסיד ענו ישראל איש דגול כזה. לו הלך בדרך אבות. לו עמל
בתורה כמסורה. לו תורתו בלנו מימי חרפו. הרי לא רחק הדבר — שביחר עם רב
מרצו. עם זכרוננו הפינומינלי, ושאר כשרונותיו — שהיה לאחד מגדולי הדור האמיתיים.
והנה עלוי גדול הוא לבריות כולם, בהיותם משמשי האדם השלם המקודש בקדושתו
יתברך" (מסילת ישרים)

חבל על דאברין

ובכן נשא לבבנו אל כפים אל קל בשמים. הוא ישמור לנו את פליטת חכמינו המקיימים סוכת
חכמתינו הנופלת, ה' שמרם ויחיים יאשר בארץ חלקם. ונתפלל בלשון חכמינו: יה"ר מלאש"ב,
לקיים בני חכמי ישראל הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם ככל
מקומות מושבותיהם ונאמר אמן.

★ ★ ★

...אין אדם שאין בו מרץ המאכף עליו לעשות מה. ומחם בעלי מרץ כביר לא ידעו שליו ורדם.
ואלה בעלי מרץ שפשעו בהם רבותיהם בימי חרפם ולא גדלו כעמל התורה. רב מרצם ימציאו
להם בהכרח המצאות בדויות שכליות ומדעיות כדי לרוות צמאונם המרצי כטבעת נפש שוקקת
למדע ולנועם הגיוני. והיות ששכלם חוק וחכמת התורה אין בהם יבראו בחגיגונם תורת חדשה
ומצוות חדשות. ואמנם לפי דעתם הן הנה המצוות והיא היא התורה. והם שמחים משנה ששון
על שזכו להאיר עינים בתורה. כי אמנם לא יושג אמת. אור התורה כציור המחשבה רק לעמלים
בה ומועמיה מתקה ידוע צוף טעמה. ובגודל האדם ככשרונותיו הפגוליות כן יגדל התפסד
המריבה במה שנשאר חוץ לכותלי בית המדרש של התלמוד שאין לך מידה גדולה ממנו ותחת
אשר חסר לנפשו חכמת השכל ודעת והחסיד לדורו חכם ונכון עוד יוסיף להביא שיטות בדויות
וחכמות מוויפות. ומעמיד תלמידים לשכחת התורה ולגליוה מדרך משרים.

(חזון איש - אמונה ובטחון)

and Mitzvos, and to
have been koveah itim
so they would have been
would not have been

was censored during the
berochoh. This berochoh
, 28) as being introduced
[tzri] and similarly, the
that the berochoh was
Yeshu Hanoitzri. Early
Hanoitzrim".

early noitzrim whose only
ve that Yoshky was the
removal from the Klal to
dosh. With the benefit of the
deviation very quickly grew
these minim would have had
would have been disastrous.
Hakoton met no opposition to
such opposition would have
and prevented their resulting

tion of the Bais Hamikdosh,
ical appearance of fraudulent
ly that of Shabtai Tzvi.
earned in all facets of Torah,
ide movements quickly gained
to the wild-fire spread of their
ing thousands of Jews to their

ical authorities, who refused to
ly to rebuff this negative point.
uch as the accompanying mass
to persist. Through their passive
ly disapprove, these rabbinical
the further growth of these
e was surpassed only by the
result by the entire Klal Yisroel.
age we now face from Lubavitch.
ly its leadership, has been guilty
ffice of Chassidus into the
ultimate goal is conquest of the

ated far further from Yiddishkeit
of Shmuel Hakoton, and is indeed

considerably stronger, yet not only are we not zoicheh to have
gedolim of his stature to make much needed tekonos we actually have
dissenters and their supporters who are mekarev and mechazek this
group which not only prevents their isolation but succeeds in
confusing the unwary.

It is our hope and prayer that the publication of this small volume
will encourage others to stand up and help disperse the cloud that
surrounds this tumoh so that we may defeat what we earnestly hope
will be our final nisoyin before we merit the geuloh shlemoh
bimheroh beyomeinu.

people must have appeared to be shomer Torah and Mitzvos, and to have observed taharas mishpocho and would have been koveah itim leTorah, since were this not to have been so they would have been easily distinguishable and this tekonoah would not have been necessary.

The original version of this Gemoroh was censored during the middle ages as indeed was the nusach of the berochoh. This berochoh is referred to in the Machzor Vitri (vol. 1, 28) as being introduced because of ben Pandirah [Yeshu Hanoitzri] and similarly, the Nemukey Yosef on the Gemoroh states that the berochoh was instituted against those who followed Yeshu Hanoitzri. Early siddurim record the nusach as being "al hanoitzrim".

Shmuel Hakoton realised that these early noitzrim whose only deviation from mesoirah was to believe that Yoshky was the Moshiach was sufficient to justify their removal from the Klal to prevent chalilah a churban of the Am Kodosin. With the benefit of the hindsight we can now see how this small deviation very quickly grew into a chasm and the terrible influence these minim would have had on Yidden had not this action been taken would have been disastrous.

It is fortunate indeed that Shmuel Hakoton met no opposition to the introduction of his tekonoah as such opposition would have hindered the unearthing of these minim and prevented their resulting isolation.

Jewish history, following the destruction of the Bais Hamikdosh, has likewise been marred by the periodical appearance of fraudulent Messianic movements: most notably that of Shabtai Tzvi. Spearheaded by a charismatic leader learned in all facets of Torah, both Nigleh and Nistar, these world-wide movements quickly gained rabbinical approbation, giving impetus to the wild-fire spread of their spurious Tshuvah movements, returning thousands of Jews to their false ranks.

Even the most skeptical of rabbinical authorities, who refused to embrace these false Messiahs, chose only to rebuff this negative point. The ostensible positives however, such as the accompanying mass Tshuva movements, they allowed to persist. Through their passive acquiescence and failure to militantly disapprove, these rabbinical authorities unwittingly encouraged the further growth of these movements, whose global influence was surpassed only by the cataclysmic consequences suffered in result by the entire Klal Yisroel.

These episodes highlight the damage we now face from Lubavitch. Lubavitch of recent years, particularly its leadership, has been guilty of transforming the noble-magnificence of Chassidus into the malignancy of a Messianic sect whose ultimate goal is conquest of the entire Klal Yisroel.

This Movement has already deviated far further from Yiddishkeit than the early noitzrim at the time of Shmuel Hakoton, and is indeed

considerably stronger, yet not on gedolim of his stature to make much dissenters and their supporters who group which not only prevents confusing the unwary.

It is our hope and prayer that this will encourage others to stand up and surrounds this tumoh so that we may will be our final nisoyin before bimheroh beyomeinu.

PREFACE

A few months ago The London Jewish Tribune reviewed a book on Lubavitch which in addition to expressing what the Reviewer considered to be the Movement's manifold qualities sought to cast aspersions on those critical of Lubavitch by saying that these critics obtained their views out of ignorance of the true nature of this Group and that if these people had been better informed they would cease to be its opponents and instead become its supporters.

I do not know how many of their writings this Reviewer has studied or for that matter ever seen in arriving at these conclusions, and indeed I suspect that he has read few if any. What is, however, abundantly clear is that the Authors of our book have not only studied many hundreds of such writings, but have gained a profound knowledge and understanding of this Sect's philosophy which is vastly superior to that of all but a few of the staunchest adherents of Lubavitch.

In reality only a cursory glance at Lubavitch texts is sufficient to bring home the realisation of the lurking dangers contained within and it is indeed impossible to comprehend how anyone reading through such texts can be anything but appalled by them.

The Gemoroh (Berochos 27b) relates that Shmuel Hakoton instituted Birchas Haminim in the Shemonah Esray, and that mistakes by the shaliach tzibbur could be overlooked in all the other berochos except this one, since such mistakes gave rise to the suspicion that the baal tephilah was a min and his mistake was intentional. In fact it is clear that this Berochoh was introduced as a means of establishing which people were minim so that they could be removed from the Klal, and indeed this tekonoh was the only way to achieve this result since there was evidently no manifestation of their false beliefs with which to differentiate them.

In the days of Shmuel Hakoton the majority of the population lived their entire lives within a few miles of their birth places. Society in those times immediately before churban Bayis Sheini consisted of small closely-knit communities in which all the members knew each other well, yet in spite of this closeness there were these minim whose status became apparent not by their lack of adherence to the Torah but only by their refusal to recite Birchas Haminim ketikunoh. These